

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΔΙΜΗΝΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΔΙΜΗΝΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

“Θέλουμε, επομένως, να καταργήσουμε εντελώς την κυριαρχία και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Θέλουμε τους ανθρώπους ενωμένους και αδελφωμένους με μια απόλυτα συνειδητή αλληλεγγύη, να συνεργάζονται εκούσια για την ευημερία όλων. Θέλουμε να έχει η κοινωνία ως βασικό σκοπό την παροχή σε όλους των μέσων για την πραγμάτωση όσο γίνεται μεγαλύτερης ευημερίας, όσο γίνεται μεγαλύτερης ηθικής και πνευματικής ανάπτυξης. Θέλουμε ψωμί, ελευθερία, έρωτα και γνώση για όλους.

Ε. Μαλατέστα

για την
εκδοση

Η “ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ” είναι ένα διμηνιο περιοδικό που εκδίδεται από αναρχικούς αγωνιστές σαν βοήθημα στην επαναστατική - παρεμβατική τους δράση.

Αποφασίσαμε να προχωρήσουμε στη διμηνια (αρχικά) έκδοση αυτού του περιοδικού - οργάνου των απόψεών μας, συγκρότησης των πρακτικών μας με όλους τους αναρχικούς - επαναστάτες και προπαγάνδας, αποσκοπώντας να συμβάλλουμε:

Α) Στη διαδικασία θεωρητικής πρακτικής και οργανωτικής συγκρότησης ενός ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ στην Ελλάδα. Διαδικασία στην οποία εκτός από τη δική μας συμμετοχή θεωρούμε απαραίτητη την ενεργό συμμετοχή ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ - ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΩΝ.

Β) Στο ξεπέρασμα όλων των αδυναμιών, των παρεξηγήσεων, παρερμηνειών και διαστρεβλώσεων που έχουν συσσωρευτεί τα τελευταία χρόνια της προπαγάνδης του αναρχισμού στη χώρα μας και αποτελούν την τροχοπέδη στην ανάπτυξη ενός ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ.

Γ) Στην ανάπτυξη των σχέσεων ταξικής αλληλεγγύης και συμπράξης με την εργατική τάξη και όλους τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΝΟΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Δ) Στην ανάπτυξη σχέσεων αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας με όλα τα καινικά κινήματα και τους αγωνιστές τους σε μια ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς.

Ε) Στην προάσπιση και προώθηση του διεθνούς Αναρχικού κινήματος και στην ανάπτυξη των δεσμών συντροφικής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας όλων των αναρχικών οργανώσεων και αγωνιστών τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Η: Σαν εκδοτική ομάδα του περιοδικού, παλεύουμε για την κατάκτηση της ομοφωνίας, τόσο μέσα από τις συζητήσεις μας όσο και μέσα από την κοινή μας δράση.

Αυτό δε σημαίνει όμως, ότι κάθε κείμενο εκφράζει όλους τους υπόλοιπους συντρόφους, ενώ ανάλογα με τα περιθώρια ύλης του περιοδικού βεβαιώνουμε ότι θα δημοσιεύονται όλα τα κείμενα που θα μας στέλνονται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΣΕΛ. 2

Ε. ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ: ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΕΛ. 3

Φ.Α.Ι.: ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΣΕΛ. 6

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ ΣΕΛ. 8

Ν. ΤΣΟΜΣΚΥ: Ο ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΣ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΣΣΔ ΣΕΛ. 12

ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ: Η “ΗΘΙΚΗ”

ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ ΣΕΛ. 14

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΕΛ. 15

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΣΕΛ. 17

ΑΠ’ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΣΕΛ. 24

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΕΛ. 29

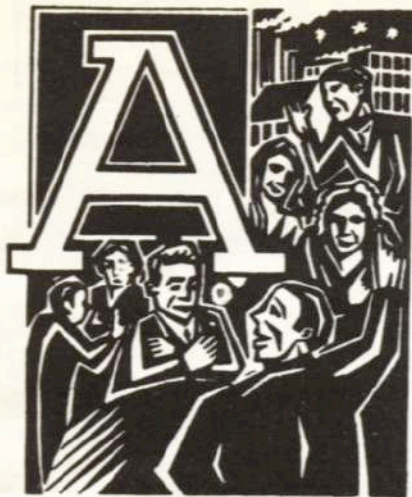
ΓΡΑΨΤΕ ΜΑΣ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ, ΤΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΑΣ. ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙΣΤΕ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΖΕΙΤΕ.

Τ.Θ. 31209

Τ.Κ. 10035

ΑΘΗΝΑ.

Ερ. Μαλατέστα

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Η οργάνωση, που δεν είναι, στο κάτω-κάτω, παρά μόνο η πρακτική της συνεργασίας και της αλληλεγγύης, αποτελεί μια φυσική κι απαραίτητη προϋπόθεση της κοινωνικής ζωής· είναι ένα αναπόφευκτο γεγονός που επιβάλλεται πάνω στον καθένα, τόσο πάνω στην ανθρώπινη κοινωνία γενικά, όσο και πάνω σε οποιαδήποτε ομάδα ανθρώπων που εργάζονται για ένα κοινό σκοπό. Αφού ο άνθρωπος ούτε επιθυμεί, ούτε μπορεί να ζήσει απομονωμένος — όντας ανίκανος ν' αναπτύξει την προσωπικότητά του και να ικανοποιήσει τις φυσικές κι ηθικές του ανάγκες έξω απ' την κοινωνία και δίχως τη συνεργασία των συνανθρώπων του — είναι αναπόφευκτο το ότι εκείνοι οι άνθρωποι που δεν έχουν ούτε τα μέσα, ούτε μια αρκετά αναπτυγμένη κοινωνική συνείδηση που να τους επιτρέπει να συνασπίζονται ελεύθερα με εκείνους που έχουν τις ίδιες ιδέες και κοινά συμφέροντα, οργανώνονται από άλλους, που έχουν σχηματίσει γενικά μια τάξη ή μια άρχουσα ομάδα, με σκοπό να εκμεταλλευτούν την εργασία των άλλων για το προσωπικό τους συμφέρον. Κι η αιωνόβια καταπίεση των μαζών από μια μικρή προνομιούχα ομάδα υπήρξε πάντα το αποτέλεσμα της ανικανότητας των περισσότερων εργατών να συμφωνήσουν μεταξύ τους, να οργανωθούν με άλλους για την παραγωγή, για τη διασκέδαση και για τις πιθανές ανάγκες άμυνας ενάντια σ' οποιονδήποτε ήθελε ίσως να τους εκμεταλλευτεί και να τους καταπιέσει. Ο αναρχισμός αντιμετωπίζει αυτή την κατάσταση πραγμάτων....

Μεταξύ των αναρχικών υπάρχουν δυο τάσεις, με ή χωρίς επίθετα: οι υποστηρικτές κι οι αντίπαλοι της οργάνωσης. Αν δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε, ας προσπαθήσουμε, τουλάχιστον, να καταλάβουμε ο ένας τον άλλο.

Και πρώτα απ' όλα ας είμαστε ξεκάθαροι στους διαχωρισμούς που κάνουμε, αφού το πρόβλημα είναι τριπλό: η οργάνωση γενι-

κά, σαν αρχή και προϋπόθεση της κοινωνικής ζωής σήμερα και σε μια μελλοντική κοινωνία, η οργάνωση του αναρχικού κινήματος κι η οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων κι ιδιαίτερα των εργαζόμενων μαζών, για ν' αντισταθούν στην κυβέρνηση και τον καπιταλισμό...

Το βασικό λάθος εκείνων που αντιτίθεται στην οργάνωση είναι το ότι πιστεύουν ότι η οργάνωση δεν είναι δυνατή δίχως εξουσία.

Τώρα, φαίνεται σε μας πως η οργάνωση, δηλαδή, η ένωση για ένα συγκεκριμένο σκοπό, με τη δομή και τα μέσα που απαιτούνται για την πραγμάτωσή του, αποτελεί μια απαραίτητη πτυχή της κοινωνικής ζωής. Ένας απομονωμένος άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει ούτε σαν ένα άγριο θηρίο, γιατί είναι ανίκανος ν' αποκτήσει την τροφή του, αν εξαιρέσουμε τις τροπικές περιοχές ή όταν ο πληθυσμός είναι εξαιρετικά διεσπαρμένος και επίσης είναι ανίκανος, δίχως εξαίρεση, ν' ανεβεί πολύ πάνω απ' το επίπεδο των ζώων. Όντας λοιπόν αναγκασμένος να ενωθεί με άλλους ανθρώπους ή πιο συγκεκριμένα, βρισκόμενος ενωμένος μαζί τους, σα συνέπεια της εξελικτικής καταγωγής των ειδών, θα πρέπει να υποταχθεί στη θέληση των άλλων (να σκλαβωθεί) ή να υποτάξει άλλους στη θέλησή του (να γίνει εξουσία) ή να ζήσει με άλλους σε αδελφική συμφωνία για χάρη του μεγαλύτερου καλού όλων (να είναι ισότιμος). Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει απ' αυτή την αναγκαιότητα· κι οι πιο ακραίοι αντίπαλοι της οργάνωσης, όχι μόνο υπόκεινται στη γενική οργάνωση της κοινωνίας, μέσα στην οποία ζούνε, αλλά επίσης και στις εθελοντικές ενέργειες της ζωής τους και στην εξέγερσή τους ενάντια στην οργάνωση, ενώνονται μεταξύ τους, μοιράζουν τα καθήκοντά τους οργανώνονται μαζί μ' εκείνους που συμφωνούν και χρησιμοποιούν τα μέσα που βάζει στη διάθεσή τους η κοινωνία.

Δεχόμενοι σα δυνατή την ύπαρξη μιας

κοινότητας οργανωμένης δίχως εξουσία, δηλαδή, δίχως καταναγκασμό — κι οι αναρχικοί πρέπει να παραδεχτούν αυτή τη δυνατότητα, διαφορετικά η αναρχία δε θα είχε κανένα νόημα — ας περάσουμε στη συζήτηση της οργάνωσης του αναρχικού κινήματος.

Και σ' αυτή την περίπτωση επίσης, η οργάνωση φαίνεται χρήσιμη κι απαραίτητη. Αν κίνημα σημαίνει το σύνολο ατόμων — άτομα μ' ένα κοινό στόχο, που ενεργούν για να τον υλοποιήσουν — είναι φυσικό το ότι θα πρέπει να συμφωνούν μεταξύ τους, να ενώνουν τις δυνάμεις τους, να μοιράζονται τα καθήκοντα και να κάνουν όλα εκείνα τα βήματα που νομίζουν ότι θα οδηγήσουν στην υλοποίηση εκείνων των στόχων. Το να παραμένουμε απομονωμένοι, κάθε άτομο ενεργώντας ή επιδιώκοντας να ενεργήσει από μόνο του δίχως συντονισμό, δίχως προετοιμασία, δίχως να ενώνει τις μετρημένες προσπάθειές του με μια ισχυρή ομάδα, είναι σα να καταδικάζουμε τον εαυτό μας σε ανικανότητα, σπαταλώντας τις προσπάθειές μας σε μικρή, μη αποτελεσματική δράση και να χάσουμε σύντομα την πίστη μας στους σκοπούς μας και να εκφυλιστούμε ίσως σε πλήρη αδράνεια...

Ένας μαθηματικός, ένας χημικός, ένας ψυχολόγος ή ένας κοινωνιολόγος μπορεί να πούνε ότι δεν έχουν κανένα πρόγραμμα ή ότι ασχολούνται μόνο με την εδραίωση της αλήθειας. Επιδιώκουν τη γνώση, δεν επιδιώκουν να κάνουν κάτι. Αλλά η αναρχία κι ο σοσιαλισμός δεν είναι επιστήμες· είναι προτάσεις, σχέδια, που οι αναρχικοί κι οι σοσιαλιστές επιδιώκουν να πραγματοποιήσουν και που, επομένως, χρειάζεται να διατυπωθούν σαν καθορισμένα προγράμματα....

Είναι αλήθεια ότι η οργάνωση είναι δυνατόν να δημιουργήσει ηγέτες· αν όμως είναι αλήθεια πως οι αναρχικοί είναι ανίκανοι να συνενωθούν και να καταλήξουν σε συμφωνία, δίχως να υποταχθούν σε μια εξουσία, αυτό σημαίνει πως δεν είναι ακό-

μα πολύ καλοί αναρχικοί και ότι πριν απ' το να σκέπτονται για την εγκαθίδρυση της αναρχίας στον κόσμο, θα πρέπει να σκεφτούν ότι πρέπει να γίνουν ικανοί να ζήσουν αναρχικά. Η λύση δε βρίσκεται στην κατάργηση της οργάνωσης αλλά στην αναπτυσσόμενη συνείδηση του κάθε μέλους σαν άτομο.... Σε μικρές καθώς επίσης και σε μεγάλες κοινωνίες, πέρα απ' την ωμή βία, η καταγωγή κι η δικαιολόγηση της εξουσίας βρίσκεται στην κοινωνική αποδιοργάνωση.

Όταν μια κοινότητα έχει ανάγκες και τα μέλη της δεν ξέρουν πως να οργανωθούν αυθόρμητα για να τις ικανοποιήσουν, εμφανίζεται κάποιος, μια εξουσία, που ικανοποιεί εκείνες τις ανάγκες εκμεταλλευόμενος τις υπηρεσίες όλων και κατευθύνοντάς τες σύμφωνα με τη θέλησή του. Αν οι δρόμοι είναι ανασφαλείς κι οι άνθρωποι δεν ξέρουν τι μέτρα να πάρουν, εμφανίζεται μια αστυνομική δύναμη η οποία, σε αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες που προσφέρει, περιμένει να υποστηριχθεί και να πληρωθεί καθώς επίσης κι επιβάλλεται, εδραιώνοντας την παρουσία της παντού· αν χρειάζεται κάποιο είδος κι η κοινότητα δεν ξέρει πως να τακτοποιήσει την παραγωγή του με παραγωγούς που βρίσκονται μακριά, σε αντάλλαγμα για αγαθά που παράγονται τοπικά, θα εμφανιστεί ο έμπορος, που θα κερδοσκοπήσει εκμεταλλευόμενος τις ανάγκες του ενός τομέα να πουλήσει και του άλλου ν' αγοράσει κι επιβάλλει τις δικές του τιμές τόσο στον παραγωγό όσο και στον καταναλωτή. Να τι συνέβηκε μεταξύ μας· όσο λιγότερο οργανωμένοι είμαστε, τόσο περισσότερο κινδυνεύουμε να μας επιβληθούν λίγα άτομα. Κι αυτό είναι κατανοητό...

Έτσι η οργάνωση, απέχοντας πολύ απ' το να δημιουργεί εξουσία, αποτελεί τη μόνη λύση στο πρόβλημα αυτής και το μόνο μέσο με το οποίο ο καθένας από μαζα συνηθιστεί να παίρνει ένα ενεργητικό και συνειδητό μέρος στη συλλογική εργασία και θα πάψει να είναι παθητικό όργανο στα χέρια των ηγετών...

Αλλά μια οργάνωση, υποστηρίζεται, προϋποθέτει μια υποχρέωση συντονισμού των ενεργειών του καθενός με τις αντίστοιχες των άλλων, επομένως παραβιάζει την ελευθερία κι αναστέλλει την πρωτοβουλία. Όπως το βλέπουμε εμείς, εκείνο που πραγματικά αφαιρεί την ελευθερία και κάνει αδύνατη την πρωτοβουλία, είναι η απομόνωση, που μας κάνει ανίσχυρους. Η ελευθερία δεν είναι ένα αφηρημένο δικαίωμα, αλλά η δυνατότητα για δράση· αυτό ισχύει τόσο για μας όσο και για την κοινωνία σα σύνολο. Και με τη συνεργασία με τους συνανθρώπους τους είναι που βρίσκεται τα μέσα ο άνθρωπος για να εκφράσει την ενεργητικότητα και τη δύναμη της πρωτοβουλίας του.

Μια αναρχική οργάνωση πρέπει, κατά τη γνώμη μου, (να επιτρέπει) απόλυτη αυτονομία κι ανεξαρτησία κι επομένως πλήρη υπευθυνότητα, στα άτομα και στις ομάδες· ελεύθερη συμφωνία ανάμεσα σ' εκείνους που το θεωρούν χρήσιμο να συνενωθούν για κοινούς σκοπούς· ένα ηθικό καθήκον για να εκπληρώνει κανείς τις υποσχέσεις του και να μην κάνει καμιά πράξη, που είναι αντίθετη με το πρόγραμμα που έχει αποδεχτεί. Πάνω σε τέτοιες βάσεις εγκαινιάζει κανείς τότε πρακτικές φόρμες και τα κατάλληλα όργανα για να δοθεί πραγματική ζωή στην οργάνωση. Έτσι δημιουργούνται οι ομάδες, οι ομοσπονδίες των ομοσπονδιών, οι συγκεντρώσεις, τα συνέδρια, οι επιτροπές και πάει λέγοντας. Αλλά αυτό μπορεί επίσης να γίνει ελεύθερα, μ' ένα τέτοιο τρόπο που να μην περιορίζει τη σκέψη και την πρωτοβουλία των μελών σαν άτομα, αλλά μόνο να δίνει μεγαλύτερη προοπτική στις προσπάθειες, που απομονωμένα θα ήταν αδύνατες ή ατελέσφορες. Έτσι για έναν αναρχικό, τα οργανωτικά συνέδρια, παρόλα τα μειονεκτήματά απ' τα οποία πάσχουν σαν αντιπροσωπευτικά σώματα... είναι ελεύθερα απ' τον εξουσιαστισμό οποιουδήποτε σχήματος ή μορφής, επειδή δε νομοθετούν και δεν επιβάλλουν τις σκέψεις τους πάνω σε άλλους. Χρησιμεύουν για να διατηρούν και να ενισχύουν τις προσωπικές επαφές ανάμεσα στους πιο ενεργητικούς συντρόφους, να συνοψίζουν και να ενθαρρύνουν προγραμματικές μελέτες πάνω στους τρόπους και τα μέσα δράσης, να εξοικειώνουν όλους με την κατάσταση που επικρατεί στις περιφέρειες και το είδος δράσης που πιο επιτακτικά χρειάζεται, να συνοψίζουν κατά καιρούς τα διάφορα ρεύματα των αναρχικών γνώμων και να ετοιμάζουν με βάση αυτά κάποιο είδος στατιστικής. Κι οι αποφάσεις τους δεν είναι δεσμευτικές, αλλά απλές υποδείξεις, συμ-

βουλές και προτάσεις που υποβάλλονται σ' όλους τους ενδιαφερόμενους και δεν γίνονται δεσμευτικές κι εφαρμόσιμες παρά μόνο για εκείνους που τις αποδέχονται και για όσο τις αποδέχονται. Τα διοικητικά όργανα που εκλέγουν — Επιτροπές Αλληλογραφίας κ.λ.π. — δεν έχουν διευθυντικές εξουσίες, δεν παίρνουν πρωτοβουλίες και δεν έχουν καμιά εξουσία για να επιβάλλουν τις απόψεις τους, που οπωσδήποτε μπορούν να υιοθετούν και να προπαγανδίζουν σαν ομάδες συντρόφων, αλλά που δεν μπορούν να τις παρουσιάσουν σαν επίσημες απόψεις της οργάνωσης. Δημοσιεύουν τις αποφάσεις των συνεδρίων και τις γνώμες και προτάσεις, που ανακοινώθηκαν σ' αυτές τις ομάδες κι άτομα και ενεργούν για λογαριασμό εκείνων που θέλουν να τους χρησιμοποιήσουν, για να διευκολύνουν τις σχέσεις ανάμεσα σε ομάδες και τη συνεργασία ανάμεσα σ' εκείνους που συμφωνούν πάνω σε διάφορες πρωτοβουλίες· κάθε επιτροπή είναι ελεύθερη να επικοινωνεί άμεσα με όποιον θέλει ή να κάνει χρήση άλλων επιτροπών που διορίστηκαν από συγκεκριμένες ομάδες.

Σε μια αναρχική οργάνωση, τα μέλη μπορούν, σαν άτομα, να εκφράσουν οποιαδήποτε γνώμη και να χρησιμοποιήσουν κάθε τακτική που δεν έρχεται σε αντίφαση με τις παραδεγμένες αρχές και δεν επεμβαίνει στις δραστηριότητες των άλλων. Σε κάθε περίπτωση, μια συγκεκριμένη οργάνωση διαρκεί όσο οι λόγοι που συνηγορούν υπέρ της ένωσης είναι ανώτεροι από εκείνους που συνηγορούν υπέρ της ρήξης· διαφορετικά διαλύεται και παραχωρεί τη θέση της σε άλλες, πιο ομοιογενείς ομάδες.

Οπωσδήποτε, η ζωή κι η διάρκεια μιας οργάνωσης αποτελεί μια προϋπόθεση επιτυχίας στο μακρόχρονο αγώνα που έχουμε μπροστά μας κι εκτός απ' αυτό, είναι φυσικό το ότι κάθε θεσμός πρέπει να αποβλέπει, από ένστικτο, στη μόνιμη διάρκεια. Αλλά η διάρκεια μιας αντιεξουσιαστικής οργάνωσης πρέπει να είναι αποτέλεσμα της πνευματικής συγγένειας των μελών της και της προσαρμοστικότητας, στις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες. Όταν δεν μπορεί πια να εξυπηρετήσει έναν ωφέλιμο σκοπό, είναι καλύτερα να εξαφανιστεί.

Οπωσδήποτε, θα είμαστε ευτυχισμένοι αν θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε μαζί και να ενώσουμε όλες τις δυνάμεις του αναρχισμού σ' ένα κίνημα· αλλά δεν πιστεύουμε στη συνοχή οργανώσεων, που οικοδομούνται πάνω σε παραχωρήσεις και υποθέσεις και στις οποίες δεν υπάρχει κα-

μιά πραγματική συμφωνία και συμπάθεια ανάμεσα στα μέλη.

Καλύτερα χωρισμένοι παρά άσχημα ενωμένοι. Αλλά θα θέλαμε κάθε άτομο να ενωθεί με τους φίλους του και να μην υπάρχουν απομονωμένες ή χαμένες δυνάμεις.

Απομένει να μιλήσουμε για την οργάνωση των εργαζομένων μαζών για αντίσταση ενάντια τόσο στην κυβέρνηση όσο και στους εργοδότες.

...Οι εργάτες δεν θα μπορέσουν ποτέ να χειραφετηθούν όσο δε βρίσκουν στην ένωση το ηθικό, οικονομικό και φυσικό σθένος που χρειάζεται για να νικήσουν την οργανωμένη δύναμη των καταπιεστών.

Υπήρξαν αναρχικοί κι εξακολουθούν να υπάρχουν μερικοί, που ενώ αναγνωρίζουν την ανάγκη να οργανωθούμε σήμερα για προπαγάνδα και δράση, είναι εχθρικοί απέναντι σε κάθε οργάνωση που δεν έχει σα στόχο τον αναρχισμό ή που δεν ακολουθεί αναρχικές μέθοδες πάλης... Φαινόταν σ' αυτούς τους συντρόφους ότι όλες οι οργανωμένες δυνάμεις που απέβλεπαν σ' ένα στόχο μικρότερο απ' τη ριζοσπαστική επανάσταση, ήταν δυνάμεις τις οποίες είχε στερηθεί η επανάσταση. Μας φαίνεται αντίθετα κι η εμπειρία έχει βέβαια επιβεβαιώσει ήδη την άποψή μας, ότι η μη προσέγγισή τους θα καταδίκαζε το αναρχικό κίνημα σε μια κατάσταση μόνιμης στειρότητας. Για να κάνουμε προπαγάνδα πρέπει να είμαστε μέσα στο λαό και μέσα στις εργατικές ενώσεις είναι που βρίσκουν οι εργάτες τους συντρόφους τους κι ιδιαίτερα εκείνους που είναι πιο διατεθειμένοι να καταλάβουν και να δεχτούν τις ιδέες μας. Αλλά ακόμα κι αν ήταν δυνατό να κάνουμε την ίδια προπαγάνδα που θέλαμε έξω απ' τις ενώσεις, αυτή δε θα μπορούσε να έχει ένα σημαντικό αντίκτυπο πάνω στις εργαζόμενες μάζες. Πέρα από ένα μικρό αριθμό ατόμων, πιο μορφωμένων κι ικανών γι' αφηρημένη σκέψη και θεωρητικούς ενθουσιασμούς, ο εργάτης δεν μπορεί να φθάσει στον αναρχισμό μ' ένα πήδημα. Για να γίνει ένας συνειδητός

αναρχικός κι όχι μόνο στ' όνομα, πρέπει ν' αρχίσει να αισθάνεται την αλληλεγγύη που τον ενώνει με τους συντρόφους του και να μάθει να συνεργάζεται με τους άλλους για την άμυνα των κοινών συμφερόντων κι ότι, παλεύοντας ενάντια στα αφεντικά κι ενάντια στην κυβέρνηση που τα υποστηρίζει, θα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι οι κυβερνήσεις και τ' αφεντικά είναι άχρηστα παράσιτα κι ότι οι εργάτες θα μπορούσαν να διευθύνουν την εθνική οικονομία με τις δικές τους δυνάμεις. Κι όταν ο εργάτης έχει καταλάβει αυτό, τότε είναι αναρχικός, ακόμα κι όταν δεν αποκαλεί τον εαυτό του έτσι.

Επιπλέον, η ενθάρρυνση λαϊκών οργανώσεων κάθε είδους, είναι η λογική συνέπεια των βασικών μας ιδεών και πρέπει ν' αποτελεί επομένως ένα αναπόσπαστο μέρος του προγράμματός μας.

Ένα εξουσιαστικό κόμμα, που αποβλέπει στη κατάληψη της εξουσίας για να επιβάλει τις ιδέες του, έχει συμφέρον απ' το να παραμένουν οι άνθρωποι μια άμορφη μάζα, ανίκανοι να δράσουν για τον εαυτό τους κι επομένως εξουσιαζόμενοι πάντα εύκολα. Και συνάγεται, λογικά, ότι δεν μπορεί να επιθυμεί περισσότερα από μια οργάνωση, του είδους που χρειάζεται για να φθάσει στην εξουσία. Εκλογικές οργα-

νώσεις, αν ελπίζει να την κατακτήσει με νόμιμα μέσα, στρατιωτική οργάνωση, αν βασίζεται στη βίαιη δράση.

Αλλά εμείς οι αναρχικοί δε θέλουμε να χειραφετήσουμε τους ανθρώπους· θέλουμε τους ανθρώπους να χειραφετηθούν οι ίδιοι. Δεν πιστεύουμε στο καλό που έρχεται από πάνω κι επιβάλλεται με τη βία· θέλουμε το νέο τρόπο ζωής να ξεπροβάλλει μέσα απ' το σώμα του λαού, ν' αντιστοιχεί στην κατάσταση ανάπτυξής του και να προωθείται στο μέτρο που προωθείται κι ο λαός. Επομένως, μας ενδιαφέρει όλα τα συμφέροντα κι οι γνώμες να μπορέσουν να βρουν την έκφρασή τους σε μια συνειδητή οργάνωση και να μπορέσουν να επηρεάσουν την κοινοτική ζωή ανάλογα με τη σημασία τους.

Έχουμε αναλάβει το καθήκον ν' αγωνιστούμε ενάντια στην τωρινή κοινωνική οργάνωση και να ξεπεράσουμε τα εμπόδια που αναστέλλουν τον ερχομό μιας νέας κοινωνίας, στην οποία η ελευθερία κι η ευημερία θα εξασφαλίζονται στον καθένα. Για να πετύχουμε αυτό το στόχο οργανωνόμαστε κι επιδιώκουμε να γίνουμε όσο το δυνατό πιο πολλοί κι ισχυροί. Αλλά αν προχωρούσαμε μόνο στην οργάνωσή μας, αν οι εργάτες έμελλε να παραμείνουν απομονωμένοι, όπως τόσες πολλές κοινωνικές ομάδες που δεν ενδιαφέρονται η μια

για την άλλη και που η μόνη τους σύνδεση είναι η κοινή τους αλυσίδα· αν εμείς, πέρα απ' το να οργανωθούμε σαν αναρχικοί, δεν οργανωθούμε σαν εργάτες μαζί με άλλους εργάτες, δε θα πετύχουμε απολύτως τίποτα, ή το πολύ, να μπορέσουμε να επιβληθούμε... και τότε αυτό δε θα ήταν ο θρίαμβος της αναρχίας, αλλά ο δικός μας θρίαμβος. Θα μπορούσαμε τότε να συνεχίσουμε να αποκαλούμε τους εαυτούς μας αναρχικούς, αλλά στην πραγματικότητα θα είμαστε απλώς εξουσιαστές και μάλιστα τόσο αδύναμοι όσο είναι όλοι οι εξουσιαστές, στο μέτρο που αφορά το γενικό καλό.

Φ.Α.Ι.: ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ

Το κείμενο που ακολουθεί παρουσιάζει τις Βασικές Αρχές και Στόχους της Φ.Α.Ι. (Αναρχική Ομοσπονδία της Ιβηρικής) όπως αυτά διαμορφώθηκαν στο Συνέδριο του Δεκεμβρίου '78 και πιο συγκεκριμένα στην τελική αναθεωρημένη μορφή τους όπως αυτή προήλθε από το συνέδριο του Σεπτεμβρίου του '80.

Το οργανωτικό της Φ.Α.Ι. πρόσφατα (ανα)δημοσιεύθηκε από την εφημερίδα της Φ.Α.Ι. Tierra Y Libertad και από την αγγλική αναρχική εφημερίδα "BLACK FLAG".

Το ενδιαφέρον αυτό δεν οφείλεται μόνο στην τεράστια σημασία του Οργανωτικού (πραγματικό ντοκουμέντο για το παγκόσμιο Αναρχικό κίνημα). Το κείμενο αυτό παίρνει μια άλλη διάσταση και επικαιρότητα μετά τις πρόσφατες (τέλη '86 - αρχές '87) θυελλώδεις εργατικές κινητοποιήσεις στην Ισπανία, κινητοποιήσεις που εντυπωσίασαν τους πάντες με την ένταση, τη διάρκεια και τον αυτόνομο - έξω από κόμματα και τα "συνδικαλιστικά" παραρτήματά τους - χαρακτήρα τους. Οι δρόμοι της Ισπανίας γνώρισαν συγκρούσεις που θύμιζαν άλλες εποχές συγκρούσεις στις οποίες οι αναρχικοί αγωνιστές της Φ.Α.Ι. (η οποία εξακολουθεί ακόμα και σήμερα στη "σοσιαλιστική" Ισπανία του σενιόρ Γκονζάλες να είναι παράνομη οργάνωση) έδωσαν το δικό τους δυναμικό παρόν.

Ειδικότερα, για τους Έλληνες συντρόφους θεωρούμε ότι αυτό το κείμενο έχει μια ιδιαίτερη σημασία καθώς το αίτημα για οργάνωση του αναρχικού κινήματος παραμένει πάντα επίκαιρο και ζωντανό και ιδίως μετά από πρόσφατες "ατυχείς" (για να χρησιμοποιήσουμε μια όσο το δυνατόν ηπιότερη έκφραση) προσπάθειες.

Ελπίδα μας ότι μ' αυτή τη δημοσίευση θα συνεισφέρουμε και εμείς σ' αυτό που αποκαλούμε "ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ".

ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ Φ.Α.Ι.

Ο κύριος και ιδιαίτερος στόχος μας σαν οργάνωση θα είναι να συντονίσουμε την αναρχική προπαγάνδα και δραστηριότητα στην Ιβηρική Χερσόνησο και να ενώσουμε αυτή την προπαγάνδα και δραστηριότητα μ' αυτή άλλων αναρχικών ομάδων που παραμένουν έξω από την οργάνωση.

Η Φ.Α.Ι. στοχεύει να κάνει πράξη τα ελευθεριακά ιδεώδη της τόσο στην κοινωνική όσο και στην ανθρώπινη σφαίρα. Ο τελικός σκοπός μας είναι ο μετασχηματισμός της κοινωνίας, σε κοινωνία βασισμένη στον ελευθεριακό κομμουνισμό.

Η Φ.Α.Ι. πιστεύει ότι η βάση του αναρχισμού έγκειται στην οικοδόμηση ενός ελεύθερου κοινωνικού-πολιτικού συστήματος, χωρίς θεσμοποιημένη εξουσία, δικτατορία, κράτος ή εκμετάλλευση. Πιστεύουμε στην αναδιοργάνωση της κοινωνίας πάνω στις αρχές της κοινωνικής ισότητας και της κοινοκτημοσύνης. Σκοπεύουμε στην κατάργηση των προνομίων έτσι ώστε τα άτομα, οι ομάδες, οι τοπικές, οι περιφερειακές, οι χερσονησιακές οργανώσεις να μπορούν να συνεργαστούν στην αυτοδιεύθυνση της παραγωγής και κατανάλωσης, στην οικονομία, στη μόρφωση και σε οτιδήποτε άλλο συνεισφέρει στην πρόοδο της κοινωνίας και στο κοινό καλό.

Σαν τακτική της η Φ.Α.Ι. υιοθετεί την ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ στην καθολική, την πιο δυναμική, επαναστατική, καταστρεπτική, αλλά και εποικοδομητική της έννοια. Δε θα προωθήσουμε μόνο το δικό μας πρόγραμμα αλλά θα ενθαρρύνουμε και θα υποστηρίξουμε κάθε λαϊκή πρωτοβουλία, εφ' όσον δεν εναντιώνεται στον αναρχισμό και αν επίσης αυτές οι πρωτοβουλίες αποβλέπουν στην απόκτηση και τη διατήρηση της ελευθερίας και της δικαιοσύνης.

Η Φ.Α.Ι. απορρίπτει κάθε συνεργασία με μη ελευθεριακές οργανώσεις. Θα διατηρήσουμε ισχυρούς, μόνιμους και αδελφικούς δεσμούς με άλλες οργανώσεις μέσα στα πλαίσια του ελευθεριακού κινήματος (π.χ. τη C.N.T., την I.W.A. και τη F.I.J.L.).

Περισσότερα, κάτω από ειδικές περιστάσεις θα μπορούσαμε να έχουμε επαφές με άλλες ελευθεριακές οργανώσεις εφ' όσον αυτές δεν ασκούν ή μετέχουν σε διασπαστικές δραστηριότητες εναντίον των πιο πάνω αναφερόμενων οργανώσεων.

Προτείνουμε την καταστροφή κάθε είδους διακυβέρνησης μέσα στην κοινωνική και ανθρώπινη σφαίρα και την οικοδόμηση μιας ελεύθερης κοινωνίας βασισμένης στα αναρχικά ιδεώδη. Καλούμε σε μια ολοκληρωτική ρήξη με τον απολυταρχικό καπιταλιστικό φαύλο κύκλο, με το ασπικοδομοκρατικό καθεστώς και τις αυτόκλητες λαϊκές δημοκρατίες.

Η Φ.Α.Ι. αποτελείται από άτομα και αναρχικές ομάδες αποδεδειγμένα αξιόπιστες. Άτομα που ανήκουν σε θρησκευτικά δόγματα, μασονικές στοές ή που εργάζονται για λογαριασμό μυστικών υπηρεσιών ασφαλείας δεν μπορούν να αποτελούν μέλη της οργάνωσής μας. Το ίδιο και αυτοί που ανήκουν στο οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα ή αντιπροσωπεύουν με οποιονδήποτε τρόπο τις κυβερνητικές ένοπλες δυνάμεις. Οι εργοδότες, ομοίως απορρίπτονται ακόμα κι αν έχουν συμπάθεια προς τον αναρχισμό.

Η Φ.Α.Ι. βεβαιώνει και πάλι ότι η δομή της είναι βασισμένη σε άτομα, τοπικές και περιφερειακές ομάδες εθελοντικά ομοσπονδοποιημένες και συντονιζόμενες από μια Χερσονησιακή Επιτροπή. Αυτή η επιτροπή θα προσαρμόσει το ρόλο της σε σχέση με ότι είναι συμφωνημένο από την οργάνωση.

Τα μέλη της Φ.Α.Ι. θα κάνουν ό,τι μπορούν προκειμένου να επιτύχουν ομόφωνες αποφάσεις. Θα φέρονται μεταξύ τους με τρόπο αδελφικό και θα αλληλοβοηθούνται πάντα, συμμορφωνόμενοι με τα ύψιστα ιδανικά της αναρχικής ιδέας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΤΟΜΑ

Αν και άτομα μπορούν να μετέχουν στη Φ.Α.Ι. (σε βάση ατομική) θα γίνονται δεκτά σαν τέτοια, μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και μόνο σε προσωρινή βάση. Τα άτομα πρέπει να μετέχουν στην κοντινότερή τους ομοσπονδοποιημένη ομάδα ή τοπική ομοσπονδία. Τονίζουμε ότι η ομοσπονδιοποίηση ατόμων σε μεγάλη κλίμακα δε συνίσταται γιατί κάτι τέτοιο θα προκαλούσε αμφισβήτηση στην όλη δομή της οργάνωσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΟΜΑΔΕΣ

1. Η βασική δομή κάθε Ειδικής Οργάνωσης, ο πυρήνας της, είναι η ομάδα συγγένειας. Σκοπεύουμε να διατηρήσουμε μια οργάνωση βασισμένη σε ομάδες συγγένειας που είναι ελεύθερες να αναπτύξουν τα δικά τους βήματα αλλά που είναι ταυτόχρονα δεσμευμένες μεταξύ τους από συμφωνίες εθελοντικά παρμένες και βασισμένες στην αναρχική στρατηγική, προσδιορισμένη από Συνέδριο.

α) Λόγω του κοινοτικού πνεύματος των ιδανικών μας και λόγω της εθελοντικής αυθόρμητης συνένωσης όταν άνθρωποι με κάποια συγγένεια ενώνονται με σκοπό να αναλύσουν, μέσω της αλληλοβοήθειας τα προβλήματα που ενυπάρχουν στον αγώνα, για να μην αναφερόμαστε στα προβλήματα της καθημερινής επιβίωσης.

β) Λόγω της καθαρής αντιπολιτικής και αντικομματικής προσέγγισης και του χαρακτήρα μας (κάνοντας πολιτικούς ελιγμούς μέσω πλεονάζοντων ομάδων).

γ) Λόγω του ότι η δομή της οργάνωσης προσδιορίζει τη δομή της μελλοντικής αναρχοκομμουνιστικής κοινωνίας.

δ) Λόγω της δυσκολίας διείσδυσης, δεδομένου ότι οι ομάδες αποτελούνται από ανθρώπους που γνωρίζονται πάρα πολύ καλά μεταξύ τους και οι οποίοι ταυτόχρονα νιώθουν την ανάγκη τήρησης συγκεκριμένων προφυλάξεων ασφαλείας.

Τονίζουμε ότι η παρούσα δομή των ομάδων είναι προσαρμοσμένη και ταιριάζει με τις θεωρίες της στρατηγικής και τακτικής και έχουν αναπτυχθεί από τις βασικές αρχές των ιδεών μας.

2. Οι σχέσεις μεταξύ των ομάδων συγγένειας μιας δεδομένης περιοχής θα οργανώνονται ομοσπονδιακά δημιουργώντας Τοπικές Ομοσπονδίες των αναρχικών ομάδων. Γενικά, μιλώντας για τη δημιουργία μιας νέας ομάδας ή ομάδων είναι αναγκαίο αυτές οι ομάδες

να προσεγγιστούν από την κοντινότερη ομόσπονδη ομάδα αρκεί οι άλλες ομόσπονδες ομάδες να αναγνωρίζουν αυτές τις νέες ομάδες. Αν μια ομάδα, για οποιονδήποτε λόγο, επιθυμεί να συστήσει μια δεύτερη ομάδα, το θέμα πρέπει να αναφερθεί στην Τοπική Ομοσπονδία η οποία, αν αυτό είναι αναγκαίο, θα επιλύσει το ζήτημα.

Όμοια, αν μια ομάδα διασπαστεί σαν αποτέλεσμα ασυμφωνίας στα πλαίσια της ομάδας, τότε το θέμα πρέπει να τεθεί στην κρίση της Τοπικής Ομοσπονδίας, η οποία θα πάρει την κατάλληλη απόφαση. Αν και τότε εξακολουθούν να υπάρχουν διαφωνίες, οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να φέρουν το θέμα σε περιφερειακό επίπεδο ή ακόμα και ενώπιον ολόκληρης της Ομοσπονδίας αν είναι αναγκαίο. Σε περίπτωση διαγραφής πρέπει να τηρηθεί η ίδια διαδικασία.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΤΟΠΙΚΕΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ

1. Παίρνοντας σαν δεδομένο ότι όλα αποδεχόμαστε την αρχή της οργάνωσης, κάτι συχνά δύσκολο να ερμηνευθεί στον αναρχικό χώρο, οι Τοπικές Ομοσπονδίες δε θα έχουν άλλες αρμοδιότητες πέρα από το να κρατούν τις διάφορες ομάδες μιας δοσμένης περιοχής σε επαφή μεταξύ τους.
2. Συμφωνία θα επιτυγχάνεται μέσα από συνεχείς συζητήσεις ανάμεσα σε όλους όσους αποτελούν την Τοπική Ομοσπονδία.
3. Απόφαση για συνεργασία πάνω σε συγκεκριμένη έκδοση ή ζήτημα, πρέπει να παίρνεται ομόφωνα και μόνο κατόπιν συνέλευσης στην οποία θα συμμετάσχουν όλες οι ομάδες που απαρτίζουν την Τοπική Ομοσπονδία.
4. Οι Τοπικές Ομοσπονδίες θα εκπροσωπούνται από εκπροσώπους προερχόμενους από κάθε ομάδα και οι οποίοι θα εκπροσωπούν την Τοπική Ομοσπονδία με τρόπο που να αποφεύγεται η ανάγκη δημιουργίας Επιτροπής της Τοπικής Ομοσπονδίας.
5. Οι Τοπικές Ομοσπονδίες θα δρουν με τρόπο ομοσπονδιακό και θα προβαίνουν σε πράξεις αλληλεγγύης διαρκώς.
6. Οι Τοπικές Ομοσπονδίες θα πραγματοποιούν τακτές συναντήσεις, τουλάχιστον μια φορά το μήνα.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ

Οι Περιφερειακές Ομοσπονδίες θα οργανώνονται ελεύθερα από τις Τοπικές Ομοσπονδίες. Η εκπροσώπηση των ομάδων σε περιφερειακό επίπεδο θα αναλαμβάνεται από μια Εξουσιοδοτημένη Τοπική Ομοσπονδία ή ομάδα και η οποία θα αποκαλείται Περιφερειακή Συντονιστική Επιτροπή.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ F.A.I.

Η F.A.I. θα συντίθεται από τις Περιφερειακές Ομοσπονδίες και ακόμα από αναγνωρισμένες ομάδες που όμως θα έχουν σαν έδρα τους περιοχές όπου δεν υφίσταται ακόμα Περιφερειακή Ομοσπονδία. Κάθε περιφέρεια μπορεί να δρα ελεύθερα και ανεξάρτητα με την προϋπόθεση ότι η δράση της είναι μέσα στα όρια της συμφωνημένης πολιτικής.

ΧΕΡΣΟΝΗΣΙΑΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Η μέγιστη εκπροσώπηση συντελείται στο Χερσονησιακό Συνέδριο. Εκεί πραγματοποιούνται όλες οι δεσμευτικές συμφωνίες. Τα συνέδρια παρακολουθούν απευθείας αντιπροσωπείες ομάδων αλλά και μεμονωμένα άτομα. Αποφάσεις που πάρθηκαν από Συνέδριο μπορούν να ανθεωρηθούν μόνο από προεχές Συνέδριο. Έμμεση αντιπροσώπευση (ομάδας) σε συνέδριο είναι δυνατή, με την προϋπόθεση όμως ότι οι εισηγήσεις της ομάδας έχουν καταγραφεί και θα γνωστοποιηθούν στο συνέδριο. Το Συνέδριο πρέπει να συγκαλείται ετησίως.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Σ' αυτά συμμετέχουν αντιπροσωπείες εξουσιοδοτημένες από

κάθε περιφέρεια. Μπορούν να συγκληθούν μόνο από τη Χερσονησιακή Επιτροπή κατόπιν αίτησης δυο ή περισσότερων περιφερειών.

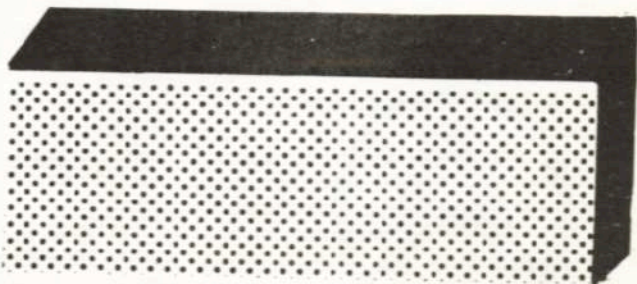
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Αυτές τελούνται αποκλειστικά προκειμένου να υπάρξει ανταλλαγή πληροφοριών-εκτιμήσεων και συμμετέχουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άμεσοι αντιπρόσωποι των Περιφερειακών Συντονιστικών Επιτροπών. Μπορούν να συγκληθούν μόνο με απόφαση της Χερσονησιακής Επιτροπής, η οποία επίσης θα είναι υπεύθυνη για τον καθορισμό της "ατζέντας" της συνάντησης.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

Αναρχικοί, μέλη ομάδας συγγένειας ή ομοσπονδίας οφείλουν να δεσμεύονται απ' όλα όσα έχουν συμφωνηθεί — ποτέ δεν πρέπει να τα αγνοούν — και διαρκώς θα πρέπει να δρουν με τρόπο υπεύθυνα.

Οι αναρχικοί θα πρέπει να μεταφέρουν τον αναρχισμό σ' όλες τις πλευρές της ζωής τους και να χρησιμοποιούν τη δική τους υπευθυνότητα σαν οδηγό στη δουλειά τους. Δεν πρέπει να περιορίζουν την αναρχική τους δράση στα πλαίσια της ομάδας τους αλλά να τη μεταφέρουν στον τόπο εργασίας τους και ακόμα πέρα απ' αυτόν έτσι ώστε η δράση τους και η συμπεριφορά τους να αποτελεί παράδειγμα για τους άλλους.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ

Ο θόρυβος που ξέσπασε μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα από τους ένοπλους συμμορίτες των ΕΚΑΜ, διαμέσου του καπιταλιστικού τύπου, που στόχο είχε την υποπίεση των πολιτών γύρω από το κράτος ενάντια στους "τρομοκράτες" αναρχικούς μας ανάγκασαν να αναδημοσιεύσουμε ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Αλεξάντρ Μπέρκιαν "Το αλφαβητάρι του Αναρχισμού". Το απόσπασμα αυτό αναφέρεται στη σχέση του αναρχισμού με τη βία, ζήτημα κεφαλαιώδους σημασίας για την χάραξη της επαναστατικής στρατηγικής. Ένα δεύτερο κείμενο που δημοσιεύουμε, προσπαθεί να ξεσκεπάσει τον μύθο της βίας, τον χαρακτήρα της και να καταδείξει τους άρρηκτους δεσμούς της, διαχρονικά, με την εξουσιαστική οργάνωση της κοινωνίας.

Πιστεύουμε ότι κάθε αναρχικός επαναστάτης πρέπει να έχει ξεκαθαρισμένα στο μυαλό του τα ζητήματα που σχετίζονται με τη βία, είτε του κράτους, είτε των επαναστατών.

Έχεις ακούσει ότι οι αναρχικοί ρίχνουν βόμβες, ότι πιστεύουν στη βία και ότι αναρχία σημαίνει αταξία και χάος.

Δεν με ξαφνιάζει αυτό. Ο τύπος, ο κλήρος και όλοι όσοι βρίσκονται στην εξουσία σου τριβελίζουν τ' αυτιά με τέτοια. Οι περισσότεροι, όμως, απ' αυτούς ξέρουν πολύ καλά τι είναι ο αναρχισμός. Έχουν τους λόγους τους που δεν σου λένε την αλήθεια. Καιρός, λοιπόν, να την μάθεις την αλήθεια.

Όχι, φίλε μου, ο καπιταλισμός και η κυβέρνηση στηρίζουν την αταξία και τη βία. Ο αναρχισμός σημαίνει το διαμετρικά αντίθετο: σημαίνει τάξη χωρίς κυβέρνηση και ειρήνη χωρίς βία.

«Είναι, άραγε, δυνατόν κάτι τέτοιο;» με ρώτάς.

Γι' αυτό θα μιλήσουμε τώρα. Πρώτα, όμως, ο φίλος σου ζητά να μάθει αν οι αναρχικοί δεν έριξαν ποτέ βόμβες κι αν δεν μεταχειρίστηκαν ποτέ βία.

«Σ' έπιασα!» φωνάζει ο φίλος μου. «Το ζε-ρα!»

Ας μη βιαζόμαστε. Αν οι αναρχικοί μεταχειρίστηκαν μερικές φορές βία, αυτό σημαίνει υποχρεωτικά ότι αναρχισμός σημαίνει βία;

Έθεσε στον εαυτό σου αυτό το ερώτημα, και προσπάθησε να απαντήσεις ειλικρινά.

Όταν ένας πολίτης φορέσει το χακί, μπορεί να χρειαστεί και βόμβες να ρίξει και βία να μεταχειριστεί. Θα πεις, τότε, ότι το να είσαι πολίτης σημαίνει να ρίχνεις βόμβες και να μεταχειρίζεσαι βία;

Θα απορρίψεις με αγανάκτηση αυτή την κατηγορία. Αυτό σημαίνει απλώς, θα μου απαντήσεις, ότι **κάτω από ορισμένες συνθήκες** ένας άνθρωπος μπορεί να υποχρεωθεί να καταφύγει στη βία. Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να τύχει να είναι δημοκράτης, μοναρχικός, σοσιαλιστής, μπολσεβίκος ή αναρχικός.

Αυτό ισχύει για όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών.

Κάποτε, στην αρχαία Ελλάδα η τυραννοκτονία θεωρούνταν η ύψιστη αρετή. Σήμερα, ο νόμος τιμωρεί τέτοιας λογής πράξεις, αλλά ο λαός φαίνεται ότι έχει διατηρήσει τη στάση που κρατούσε από παλιά πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Η τυραννοκτονία δεν προσβάλλει το κοινό αίσθημα. Ακόμη κι αν κανένας δεν επικροτεί δι-

μόσια τέτοιες ενέργειες, οι άνθρωποι κατά βάθος τις εγκρίνουν και συχνά χαιρόνται κρυφά γι' αυτές. Μήπως χιλιάδες νεαροί αμερικάνοι δεν ήταν πρόθυμοι να δολοφονήσουν τον Κάιζερ, που τον θεωρούσαν υπεύθυνο για τον πόλεμο;

Τυραννοκτόνοι υπήρξαν σε όλες τις χώρες και σ' όλες τις εποχές. Συχνά ήταν άνθρωποι που δεν ανήκαν σε κανένα πολιτικό κόμμα και που δεν ήταν οπαδοί καμιάς συγκεκριμένης πολιτικής ιδέας: μισούσαν, απλώς, την τυραννία. Πολλές φορές ήταν θρησκόληπτοι, όπως ο φανατικός Καθολικός Κούλμαν που αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Μπίσμαρκ στις 13 του Ιούλη το 1874, ή όπως η παραπλανημένη επαναστάτρια Σαρλότ Κορντέ που δολοφόνησε τον Μαριά στη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης.

Στις ΗΠΑ δολοφονήθηκαν τρεις Πρόεδροι: ο Λίνκολν στα 1865 από τον Τζον Γουίλκες Μπουθ, ο οποίος ήταν Δημοκρατικός του Νότου· ο Γκάρφιλντ στα 1888 από τον Σαρλ Ζιλ Γκιτό, έναν Ρεπουμπλικάνο· και ο Μακ Κίνλεϊ στα 1901 από τον Λέον Τσόλγκοτζ. Μόνον ένας απ' τους τρεις «δολοφόνους» ήταν αναρχικός.

Η χώρα που έχει τους πιά στυγνούς καταπιεστές γεννά, όπως είναι φυσικό, και τους περισσότερους τυραννοκτόνους. Πάρε για παράδειγμα τη Ρωσία. Με την ολοκληρωτική φίμωση του λόγου και του τύπου στο Τσαρικό καθεστώς, δεν υπήρχε κανένας τρόπος για να γίνει ηπιότερο το δεσποτικό καθεστώς, εκτός από το «να μπει ο φόβος για το Θεό» στην καρδιά του τυράννου.

Εκείνοι οι εκδικητές ήταν κατά κύριο λόγο γιοί και θυγατέρες της αριστοκρατίας, ιδεαλιστές νέοι που αγαπούσαν την ελευθερία και το λαό. Αφού δεν είχαν άλλη διέξοδο, αισθάνονταν υποχρεωμένοι να καταφύγουν στο πιστόλι και στη δυναμίτιδα με την ελπίδα ότι θα βελτίωναν την ελεεινή κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα τους. Τους έλεγαν μηδενιστές και τρομοκράτες (ή τρομοκράτες). Δεν ήταν αναρχικοί.

Στη Γερμανία, την Ουγγαρία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και σ' όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, άνθρωποι με τις πιο διαφορετικές πολιτικές πεποιθήσεις κα-

τέφουσαν σε πράξεις βίας, για να μη μιλήσουμε για την ανοιχτή πολιτική τρομοκρατία που ασκούσαν οι οργανωμένες ομάδες, όπως οι Φασίστες στην Ιταλία, η Κου Κλουέ Κλαν στις ΗΠΑ ή οι Ρωμαιοκαθολικοί στο Μεξικό.

Βλέπεις, λοιπόν, ότι η πολιτική βία δεν αποτελεί μονοπώλιο των αναρχικών. Ο αριθμός τέτοιων πράξεων που διέπραξαν οι αναρχικοί είναι ελάχιστος σε σύγκριση με όσες έχουν διαπράξει άνθρωποι που είχαν άλλες πολιτικές πεποιθήσεις.

Η αλήθεια είναι ότι σε όλες τις χώρες και σε όλα τα κοινωνικά κινήματα η βία ήταν από τα πολύ παλιά χρόνια ένας τρόπος πάλης. Και ο Ναζωραίος ακόμη, που ήθελε για να κηρύξει την ειρήνη, μεταχειρίστηκε βία για να διώξει από το ναό τους αργυραμοιβούς.

Όπως είπα, η βία δεν αποτελεί μονοπώλιο των αναρχικών. Αντίθετα, ο αναρχισμός πιστεύει στην ειρήνη και στην αρμονία, στη μη παρέμβαση και στην ιερότητα της ζωής και της ελευθερίας. Οι αναρχικοί, ωστόσο, είναι άνθρωποι, σαν όλους τους άλλους, και ίσως και περισσότεροι. Είναι πιο ευαίσθητοι απέναντι στο κακό και στο άδικο, ανέχονται λιγότερο την καταπίεση και επομένως δεν διατάζουν μερικές φορές να εξωτερικεύσουν τη διαμαρτυρία τους με μια πράξη βίας. Τέτοιες πράξεις, πάντως, είναι η έκφραση της ιδιουσυγκρασίας ενός απόμου και όχι μιας συγκεκριμένης θεωρίας.

Θα μπορούσες να ρωτήσεις: «μήπως ένα άτομο που έχει επαναστατικές ιδέες ρέπει, από ένστικτο, σε πράξεις βίας;» Δεν νομίζω ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο, γιατί έχουμε δει ότι βίαιες μεθόδους μεταχειρίζονται και άνθρωποι που έχουν συντηρητικότερες πεποιθήσεις. Αν άτομα με διαμετρικά αντίθετες, πολιτικές απόψεις διαπράττουν παρόμοιες πράξεις, δεν είναι καθόλου λογικό να πούμε ότι υπεύθυνες γι' αυτές τις πράξεις είναι οι ιδέες τους.

Παρόμοια αίτια φέρνουν παρόμοια αποτελέσματα, τα αίτια όμως αυτά δεν έχουν σχέση τόσο με τις πολιτικές πεποιθήσεις, όσο με τις ατομικές ιδιουσυγκρασίες και με τα συναισθήματα που επικρατούν γενικά αναφορικά με τη βία.

«Μπορεί να έχεις δίκιο για την ιδιουσγκρασία», μου λες. «Μπορώ να καταλάβω ότι το αίτιο των πολιτικών πράξεων βίας δεν είναι οι επαναστατικές ιδέες, γιατί αλλιώς όλοι οι επαναστάτες θα διέπρατταν τέτοιες πράξεις. Μήπως, όμως, τέτοιες ιδέες προσφέρουν μια κάποια δικαιολογία σ' εκείνους που διαπράττουν τέτοιες πράξεις;»

Έτσι μπορεί να φαίνεται σε πρώτη ματιά. Αν όμως σκεφτείς βαθύτερα, θα δεις ότι αυτή η άποψη είναι τελείως λαθεμένη. Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι οι αναρχικοί, που έχουν όλοι τις ίδιες ακριβώς αντιλήψεις για την κυβέρνηση και πιστεύουν ότι πρέπει να καταργηθεί, συχνά διαφωνούν ριζικά πάνω στο ζήτημα της βίας.

Επιπλέον, πολλοί αναρχικοί που πίστευαν κάποτε ότι η βία ήταν καλό μέσο προπαγάνδας, έχουν αλλάξει γνώμη και δεν υποστηρίζουν πια τέτοιες μεθόδους. Μια εποχή, λογουχάρη, οι αναρχικοί υποστήριζαν τις ατομικές πράξεις βίας και τις ονόμαζαν «έμπρακτη προπαγάνδα». Δεν περίμεναν, βέβαια, να μετατρέψουν

τον καπιταλισμό και την κυβέρνηση σε αναρχισμό με τέτοιες πράξεις, ούτε και πίστευαν ότι αν έβγαζαν απ' τη μέση έναν τυράννο θα καταργούσαν την τυραννία. Όχι, έβλεπαν την τρομοκρατία σαν ένα μέσο για να εκδικηθούν για τα δεινά που είχαν επιβληθεί στο λαό, σαν κάτι που τρώμαζε τον εχθρό και σαν κάτι που θα συγκέντρωνε την προσοχή του κόσμου στο κακό εναντίον του οποίου στρεφόταν η τρομοκρατική ενέργεια. Σήμερα πάντως, οι περισσότεροι αναρχικοί δεν πιστεύουν πια στην «έμπρακτη προπαγάνδα», ούτε και υποστηρίζουν τέτοιες λογής πράξεις.

Η πείρα τους έχει διδάξει ότι μέθοδοι τέτοιες, μόλο που μπορεί να ήταν δικαιολογημένες και ωφέλιμες στο παρελθόν, στις σημερινές συνθήκες έχουν γίνει ανώφελες, και επιζητήσιμες ακόμη για την εξάλειψη των ιδεών τους. Οι εν γένει ιδέες τους, ωστόσο, παραμένουν οι ίδιες, πράγμα που σημαίνει ότι αυτό που διαμόρφωσε τη στάση τους απέναντι στη βία δεν ήταν ο αναρχισμός. Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι στη βία δεν οδηγούν κάποιες συγκεκριμένες ιδέες ή «ισμοί», μα κάτι άλλο.

Πρέπει, επομένως, να ψάξουμε αλλού για να βρούμε τη σωστή ερμηνεία.

Όπως έχουμε πει, πράξεις πολιτικής βίας δεν έχουν διαπράξει μόνον αναρχικοί, σοσιαλιστές και άλλοι επαναστάτες, μα και πατριώτες, εθνικιστές, Δημοκρατικοί, Ρεπουμπλικάνοι, σουφραζέτες, συντηρητικοί, αντιδραστικοί, μοναρχικοί, βασιλικοί, κι ακόμη και θρησκευόμενοι και φανατικοί χριστιανοί.

Ξέρουμε τώρα ότι τις πράξεις τους δεν τις προκάλεσαν κάποιες συγκεκριμένες ιδέες και «ισμοί», γιατί παρόμοια αποτελέσματα προήλθαν από τις πιο διαφορετικές ιδέες και «ισμούς». Υποστηρίζω ότι τους ανθρῶπους τους σπρώχνουν σε τέτοιες πράξεις η ατομική ιδιουσγκρασία και το γενικό αίσθημα που επικρατεί για τη βία.

Εδώ είναι η ουσία. Τι είναι αυτό το γενικό αίσθημα που επικρατεί για τη βία; Αν μπορούσαμε να απαντήσουμε σωστά σ' αυτό το ερώτημα, θα ξεκαθαρίσουμε και το όλο ζήτημα.

Αν μιλήσουμε ειλικρινά, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι όλοι πιστεύουν στη βία και όλοι διαπράττουν πράξεις βίας, όσο κι αν τις καταδικάζουν όταν τις διαπράττουν άλλοι. Στην πραγματικότητα, όλοι οι θεομοί τους οποίους στηρίζουμε και το σύνολο της ζωής της κοινωνίας μας βασίζονται στη βία.

Τι είναι αυτό που ονομάζουμε κυβέρνηση; Είναι μήπως τίποτε διαφορετικό από την οργανωμένη βία; Ο νόμος σου επιβάλλει να κάνεις το μεν ή να μην κάνεις το δε, κι αν δεν υπακούσεις, θα σε αναγκάσει με τη βία. Δεν εξετάζουμε τώρα το αν αυτό είναι οσωτό ή λαθεμένο, ούτε το αν θα έπρεπε ή δεν θα έπρεπε να ήταν έτσι. Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα είναι το ότι *έτσι έχουν τα πράγματα* — ότι, δηλαδή, όλες οι κυβερνήσεις, όλοι οι νόμοι και η εξουσία στηρίζονται σε τελευταία ανάλυση στη δύναμη και στη βία, στην τιμωρία ή στο φόβο της τιμωρίας.

Ακόμη και η πνευματική εξουσία, η εξουσία της εκκλησίας και του Θεού, στηρίζεται στη δύναμη και στη βία, γιατί αυτό που σε αναγκάζει να υπακούσεις και να πιστέψεις κιόλας σε κάτι παράλογο είναι ο φόβος για την οργή και την εκδίκηση του Θεού που σε εξουσιάζει.

Όπου κι αν στραφείς, θα δεις ότι ολόκληρη η ζωή μας στηρίζεται πάνω στη βία ή στο φόβο για τη βία. Από τα παιδικά σου χρόνια είσαι εκτεθειμένος στη βία των γονέων ή των μεγαλύτερων σου. Στο σπίτι, στο σχολείο, στο γραφείο, στο εργαστήριο, στο χωράφι ή στο κατάστημα, αυτό που σε κάνει να υπακούσεις και σε αναγκάζει να κάνεις ό,τι θέλει κάποιος άλλος, είναι πάντα η *εξουσία* του.

Εξουσία ονομάζεται το δικαίωμα να σε αναγκάζει. Ο φόβος της τιμωρίας έχει γίνει καθήκον και ονομάζεται υπακοή.

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα της δύναμης και της βίας, της εξουσίας και της υπακοής, του φόβου και της τιμωρίας, μεγαλώνουμε όλοι μας. Την ανασταίνουμε σ' ολόκληρη τη ζωή μας. Μας έχει τόσο διαποτίσει το πνεύμα της βίας ώστε δεν σταματούμε ποτέ να αναρωτηθούμε αν η βία είναι δίκαιη ή άδικη. Ψάχνουμε μόνο να βρούμε αν είναι νόμιμη, αν ασκείται μέσα στα πλαίσια του νόμου.

Δεν αμφισβητείς το δικαίωμα της κυβέρνησης να σκοτώνει, να δημεύει και να φυλακίζει.

Αν ένα άτομο έκανε αυτά που κάνει διαρκώς η κυβέρνηση, θα του χαρακτήριζες φονιά, κλέφτη και παλιάνθρωπο. Όσο όμως η βία που ασκείται είναι «νόμιμη», την εγκρίνεις και υπακύπτεις σ' αυτήν. Αυτό, λοιπόν, στο οποίο είναι αντίθετος δεν είναι στην πραγματικότητα η βία, αλλά η βία που ασκείται «παράνομα» από άτομα.

Η νόμιμη βία και ο φόβος που προκαλεί, κυβερνούν ολόκληρη την ατομική και την κοινωνική μας ύπαρξη. Η εξουσία ελέγχει τη ζωή μας από την κούνια μέχρι τον τάφο — εξουσία των γονέων, των παπάδων και του Θεού, πολιτική, οικονομική, κοινωνική και ηθική εξουσία. Οποιοσδήποτε όμως κι αν είναι ο χαρακτήρας αυτής της εξουσίας, ο δήμιος που σε εξουσιάζει είναι πάντα ο ίδιος: είναι ο φόβος για την τιμωρία, με τη μια ή με την άλλη μορφή. Φοβάσαι το Θεό και το διάβολο, τον παπά και το γείτονα, τον εργοδότη και το αφεντικό σου, τον πολιτικό και το χωροφύλακα, το δικαστή και το δεσποφύλακα, το νόμο και την κυβέρνηση. Ολόκληρη η ζωή σου είναι μια μαρμαρυγή αλυσίδα από φόβους — φόβους που τσακίζουν το κορμί και τυραννάνε την ψυχή σου. Πάνω σ' αυτούς τους φόβους βασίζεται η εξουσία του Θεού, της εκκλησίας, των γονέων, του καπιταλιστή και του κυβερνήτη.

Υπατάσσεσαι στο αφεντικό, στο δικαστή και στην κυβέρνηση γιατί έχουν την εξουσία να σου στερήσουν τη δουλειά, να καταστρέψουν την επιχείρησή σου, να σε κλείσουν στη φυλα-

κή — μια εξουσία που, ας το πούμε κι αυτό, εσύ μοναχός σου τους την έδωσες.

Η εξουσία, λοιπόν, κυβερνά όλη σου τη ζωή, η εξουσία του παρελθόντος και του παρόντος, των νεκρών και των ζωντανών: η ζωή σου είναι μια διαρκής καταπάτηση και παραβίαση του εαυτού σου, μια μόνιμη υποταγή στις σκέψεις και στις επιθυμίες κάποιου άλλου.

Κι όσο καταπατούν και παραβιάζουν τη ζωή σου, τόσο κι *εσύ* υποταγίζεις, εκδικείσαι και ταπεινώνεις, και καταπιάνωντας τη ζωή άλλων πάνω στους οποίους ασκείς, εξουσία ή μορφή, να τους αναγκάσεις να κάνουν κάτι με τη σωματική ή την ηθική σου δύναμη. Μ' αυτό τον τρόπο ολόκληρη η ζωή έχει καταντήσει μια αλλοπρόσβαλη κουρελού που αποτελείται από εξουσία, κυριαρχία και υποταγή, διαπαιγές και υπακοή, καταναγκασμό και υποδούλωση, κυβερνώντες και κυβερνώμενους, βία και δύναμη με χίλιες μορφές.

Ας μη σε ξαφνιάζει, λοιπόν, το γεγονός ότι και ιδεαλιστές ακόμη είναι πεισμένοι στα πλοκάμια αυτού του ποιόματος της εξουσίας και της βίας, και αναγκάζονται συχνά από τα συναισθήματα και το περιβάλλον τους να διαπράξουν επιθετικές πράξεις — σε απόλυτη αντίθεση με τις ιδέες τους.

Είμαστε όλοι μας ακόμη βάρβαροι, γιατί καταφιόμαστε στη *δύναμη* και στη βία προκειμένου να ρυθμίσουμε τις υποχρεώσεις, τις δυσκολίες και τα προβλήματά μας. Η βία προκαλείται από την άγνοια, είναι το όπλο των αδύ-

νατων. Οι δυνατοί στην καρδιά και στο μυαλό δεν έχουν ανάγκη από τη βία, γιατί τους κάνει ακαταμάχητους η επίγνωση του ότι έχουν δίκιο. Όσο απομακρυνόμαστε από τον πρωτόγονο άνθρωπο και από την εποχή του πέλεκου, τόσο λιγότερη ανάγκη υπάρχει και να προσφεύγουμε στη δύναμη και στη βία. Όσο περισσότερο φωτισμένος θα γίνεται ο άνθρωπος, τόσο λιγότερο θα καταφεύγει στην πίεση και στον καταναγκασμό. Θα σηκωθεί απ' τη λάσπη και θα αρθρώσει το ανάστημά του: δεν θα γονατίσει πια μπροστά σε κανένα ισχύον, ούτε της γης, ούτε του ουρανού. Θα γίνει ολοκληρωμένος άνθρωπος, απ' τη στιγμή που θα απαξίσει να κυβερνά και θα αρθεί να τον κυβερνάνε. Θα γίνει ελληνικά ελεύθερος μόνον όταν θα πάψουν να υπάρχουν αφεντικά.

Ιδανικό του αναρχισμού είναι μια τέτοια κατάσταση: μια κοινωνία χωρίς εξουσία και καταναγκασμό, όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι ίσοι και θα ζουν ελεύθερα, ειρηνικά και αρμονικά.

Η λέξη *αναρχία* είναι ελληνική και σημαίνει χωρίς «αρχή», χωρίς βία και χωρίς κυβέρνηση — γιατί η κυβέρνηση είναι η πηγή της βίας, των περιορισμών και του καταναγκασμού.

Επομένως, αναρχία δεν σημαίνει αταξία και χάος, όπως νόμιζες. Είναι το αντίθετό τους: σημαίνει όχι κυβέρνηση, δηλαδή ελιθερία και όχι δεσμοέσεις. Η αταξία είναι τέκνο της εξουσίας και του καταναγκασμού. Η ελευθερία είναι η μητέρα της τάξης.

A. ΜΠΕΡΚΜΑΝ

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ

ΑΧΙ ΠΑΤΙ ΤΟΣΗ ΒΙΑ;

Στην σημερινή εποχή μας φαίνεται ότι η βία έχει διογκωθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να γίνεται μια τρομερή απειλή, ένας αόριστος κίνδυνος που μας αγχώνει. Καθημερινά βλέπουμε τη βία από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης και μέσα στην ίδια τη ζωή. Υπάρχει η βία η τεχνητή, το θέαμα, και η βία η πραγματική. Παντού βία, πόλεμος, αματοχυσίες, ξυλοδαρμοί, βιασμοί, μαχαρώματα, ναρκωτικά. Ο υπόκοσμος, το απαγορευμένο μήλο του διαβόλου, η κόλαση όπου όποιος γλυστρήσει είναι ξεγραμμένος, είναι απάνθρωπος, διεφθαρμένος. Τα τροχαία ατυχήματα, οι σεισμοί, τα καυσαέρια, η ραδιενέργεια, όλα μια απειλή.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ που χιζούν τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης και η πολιτική προπαγάνδα κάθε χρώματος. Απαραίτητη προϋπόθεση για να εφησυχάσουν και να κοιμίσουν τις μάζες, σε άμεση σχέση με τον αποβλακωτικό καταναλωτισμό, τον ατομισμό, το βόλεμα, την αποξένωση, την τυποποίηση της σύγχρονης τσιμεντούπολης. Μια φοβερή απάτη, κοροϊδία για τον λαό, που σκοπό έχει να τον πείσει ότι η βία είναι κάτι το εξωανθρώπινο, το αφύσικο, το διαβολικό, κάτι που δεν ταριάζει στον "υψηλό" πολιτισμό μας, τον πολιτισμό του "δικαίου" και της "δημοκρατίας", όπως λένε τα αφεντικά μας και οι γλύφτες κοντυλοφόροι τους.

Η ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΝΗΜΑ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, όπως αυτή είναι οργανωμένη εδώ και χιλιάδες χρόνια. Είναι άμεσο αποτέλεσμα της εξουσιαστικής κρατικής οργάνωσης των διαφόρων πολιτισμών. Αυτήν την αλήθεια θέλουν να κρύψουν οι καπιταλιστές και οι κάθε είδους πολιτικοί, για να μην ξυπνήσει ο κόσμος και καταλάβει ότι όλες οι ευθύνες για τις φρικαλεότητες και τον ξεπεσμό του ανθρώπου, βαρύνουν αυτούς, κλωνίζοντας έτσι την εξουσία τους.

Με λίγα λόγια, κράτος και κρατική εξουσία είναι : ένα σύνολο θεσμών και λειτουργιών που σαν σκοπό έχουν να επιβάλλουν και να διαωσιούν την κυριαρχία μιας προνομιάς τάξης ανθρώπων, πάνω στην συντριπτική πλειοψηφία του λαού, που πρέπει για να επιβιώσει να πονέσει, να ιδρώσει ή ακόμα να τραυματιστεί, ν' ακρωτηριαστεί, ή να σκοτωθεί (π.χ. πόλεμοι, εργατικά ατυχήματα).

Από την άλλη είναι ένας ολόκληρος μηχανισμός καταστολής (αστυνομία, στρατός) που με την βία χτυπά αυτούς που αντιστέκονται. Όλοι αυτοί οι θεσμοί και μηχανισμοί είναι πραγματικά βίαιοι. Όμως, κάθε κυρίαρχη τάξη για να καλύψει και να δικαιολογήσει την βία που ασκεί, αλλά και για να κρύψει τους σκοπούς της, την εκμετάλλευση, την εξαπάτηση και την αφαιμάξη των υπηκόων της, ντύνει την βία με "ωραία" λόγια, "μεγάλα" ιδανικά και "υψηλές" αξίες. Πάνω σ' αυτά τα χοντρά ψέμματα στηρίζεται κάθε κυβερνητική τάξη, αλλά και κάθε τάξη που δυναμώνει κι επιζητεί με την βία να πάρει την εξουσία από την προηγούμενη. Οι αρχαίοι ημών πρόγονοι που τόσο υπερηφανευόμαστε γι' αυτούς, στο όνομα της δημοκρατίας και της καλοπέρασης, είχαν ανθρωπίνα αντικείμενα (δούλους), σκότωναν και σκοτώνονταν για χάρη του "πολιτισμού" και των "γραμμάτων" (οι άλλοι λαοί ήταν "βάρβαροι"), για να ελέγχουν στρατηγικά σημεία και σημαντικά εμπορικά κέντρα ανά τον κόσμο. Οι βασιλιάδες ασφαλώς πλούτιζαν ολόενα και καλοπερνούσαν. Οι οπαδοί του χριστιανισμού θυσιάζονταν, την εποχή των διωγμών, όντας απειλή για τα συμφέροντα των Ρωμαίων Βασιλιάδων, ενώ

σκότωναν και κατέστρεφαν αξιολογότερους πολιτισμούς, στο όνομα της ανθρωπιάς, της αγάπης, της ειρήνης, του καλού και του δικαίου. Βέβαια, ο κλήρος καλοπερνούσε, δημιουργώντας μια τεράστια περιουσία και κάνοντάς τα πλακάκια μ' αυτούς που ρουφούσαν το αίμα του απλού λαού, που αργοπέθανε στα χωράφια και στους πολέμους. Αν όλα αυτά δεν είναι βία, τότε τι είναι;

Βία είναι το γεγονός ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ξεριζώθηκαν βάνασα απ' τα χωράφια τους, όπου δούλευαν σαν δουλοπάροικοι στους φεουδάρχες ή τους Βασιλιάδες, μέσα απ' την λεηλασία και την απάνθρωπη βιαιότητα του στρατού και των σωμάτων των ανακτόρων. Όλος αυτός ο κόσμος βρέθηκε απροστάτευτος, ανήμπορος ν' αντιδράσει στα χυδαία σχέδια των καπιταλιστών. Οι αστοί, η νέα πια τάξη που εξουσιάζει, έβαλαν με την βία τους ανθρώπους στα εργοστάσια-σφαγεία τους, εξοντώνοντάς τους σε τρώγλες, μέσα σε σκοτεινές βιομηχανικές πόλεις, όπου η χολέρα και η πανούκλα θέριζαν τον πληθυσμό. Πολλοί έμειναν ανάπηροι ή σκοτώνονταν απ' την υπερκόπωση, την πείνα, τα "ατυχήματα". Η ίδια κατάσταση συνεχίζεται μέχρι σήμερα, καθώς επικρατεί το καθεστώς της καταναγκαστικής υποδούλωσης των εργατών στους εργοδότες τους (ιδιώτες ή κράτος) και η εξοντωτική εκμετάλλευση της εργασίας τους μέσα από νέες μεθόδους που αποφέρουν περισσότερα κέρδη στον καπιταλιστή. Νέες μηχανές, πληροφορική, πρόσφατα απελευθέρωση ωραρίου, τέταρτη βάρδια, πριμ παραγωγικότητας, νομοσχέδιο για τις προσλήψεις, και όλα αυτά μέσα σε σφουκτικά μέτρα λιτότητας, απελευθέρωσης της αγοράς, αύξηση του ελεύθερου ανταγωνισμού και των τιμών.

Οι δύο μύθοι στους οποίους στηρίχθηκε μέχρι τώρα η αστική τάξη, ήταν βασικά: το κράτος πρόνοιας και κοινωνικών παροχών και ο καταναλωτισμός σαν στάση απέναντι στα γεγονότα, σαν τρόπος ζωής που καλλιεργεί το όραμα της καλοπέρασης, του βολέματος, του παθητικού ανθρώπου που αδιαφορεί για τα κοινά, ψάχνοντας στα αντικείμενα και τις διαφημίσεις της ευτυχία και την ελευθερία του. Και οι μύθοι αυτοί όμως, μέσα στις παγκόσμιες συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, αρχίζουν ήδη να καταρρέουν. Σαν αποτέλεσμα όλων αυτών, η φιλήσυχη μάζα βλέπει σαν απόμακρες, ανάρμοστες, αδικαιολόγητες και καταδικαστέες πράξεις κοινωνικά φαινόμενα όπως η πορνεία, η κλεψιά, οι βιασμοί, οι ψυχοπάθειες, τα ναρκωτικά, οι αυτοκτονίες, η νεανική "εγκληματικότητα". Αυτά όμως εμείς σαν αναρχικοί, υποστηρίζουμε ότι είναι πασιφία της βίας της εξουσίας που στηρίζει και αναπαράγει τον ατομικισμό, την αποξένωση, την ανία, την κερδοσκοπία, την αμφισβήτηση και αδιέξοδη αντίσταση ορισμένων νέων.

Απέναντι σ' αυτή τη βία του κράτους, της κυρίαρχης αστικής τάξης, που μας απομυζά και εκμεταλλεύεται αντίτασσεται η επαναστατική λαϊκή βία, κάθε μορφής, αυθόρμητης ή συνειδητής κι οργανωμένης. Η ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια ένδοξα παραδείγματα. Παράλληλα μ' αυτήν την μαζική βίαιη αντίσταση υπήρχε και το αντάρτικο πόλης (εννούμε ομάδες λαϊκών αγωνιστών που δρούσαν, χτυπώντας κυρίαρχους στόχους, υλικούς ή έμπυχους, του ταξικού εχθρού). Οι ένοπλες αυτές ενέργειες, σε πολλές περιπτώσεις (χούντα, διευρυνμένη καταστολή, ύπαρξη γνήσιου μαζικού επαναστατικού κινήματος, όπου δρούσαν σαν αναπόσπαστο κομμάτι του εργαζόμενου λαού) είχαν

θητικές εντυπώσεις στον λαό και βοηθούσαν ώστε να αποκτήσει αυτοπεποίθηση και αγωνιστική δράση. Πάντως στη σημερινή κατάσταση (κοινοβουλευτισμός, εφουσηχασμός, παθητικότητα) αποκόβονται, απομονώνονται, χάνοντας την επαφή με τις εξελίξεις και τους ρυθμούς της κοινωνίας. Έτσι οδηγούνται σε ολοένα μεγαλύτερα αδιέξοδα (φόβος, ελιτισμός, μυστικοπάθεια, άγχος, νευρώσεις, απαισιοδοξία κ.λπ.).

Ωστόσο ουδέποτε στην ιστορία του ένοπλου απλοί πολίτες, προλετάριοι, εργάτες, νοικοκυρές, δεν απειλήθηκαν ή σκοτώθηκαν.

Αντίθετα, αθώοι πολίτες ή κυνηγημένοι, θύματα όλοι πάντως, σκοτώνονται, τραυματίζονται, ξυλοκοπούνται, βασανίζονται απ' τους μπάτσους, διαδηλώσεις κι' απεργίες χτυπιούνται. Αφαιρείται έτσι κάθε δικαίωμα έμπρακτης αντίθεσης-αντίστασης. Εξ' άλλου, οι περισσότερες βομβιστικές ενέργειες με αθώα θύματα έχουν αποδειχτεί εκ των υστέρων ότι είναι προβοκάτσιες φασιστών, δεξιών και άλλων κρατικών πρακτόρων της CIA, της ΚΥΠ κ.λπ. Θυμίζουμε την βύθιση του πλοίου της οικολογικής οργάνωσης Γερην Πις από Γάλλους ασφαλίτες, την υπόθεση του χαφιέ ΚΥΠατζή Κρυστάλλη, την πώληση όπλων και ναρκωτικών από την CIA για να χρηματοδοτήσει τους ακροδεξιούς ανάρτες Κόντρας.

Εμείς σαν αντιεξουσιαστές κομμουνιστές, σαν αναρχικοί, υποστηρίζουμε και προωθούμε την αυτοοργάνωση από τη βάση των εργατών και των άλλων καταπιεσμένων όλου του πλανήτη.

Σκοπός μας η χειραφέτηση του ανθρώπου, η δημιουργία της παγκόσμιας κοινωνίας της αυτοδιεύθυνσης και του κομμουνισμού.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΑΓΙΣ ΣΤΙΝΑΣ

Το πρωί της 6ης Νοέμβρη 1987 πέθανε ο βετεράνος αγωνιστής κι επαναστάτης Άγις Στίνας. Γεννήθηκε το 1900 στην Κέρκυρα και το πραγματικό του όνομα ήταν Σπύρος Πρίφτης. Από πολύ μικρός και πριν ακόμα ιδρυθεί το Σ.Ε.Κ.Ε. (ΚΚΕ), το Νοέμβρη του 1918, συμμετείχε στο εργατικό κίνημα. Τον Απρίλη του 1921 παραπέμφθηκε για εσχάτη προδοσία στο στρατοδικείο Ανδριανούπολης με αφορμή την αντιπολεμική αρθρογραφία του στην εφημερίδα "Φωνή του Εργάτη" όπου ήταν διευθυντής. Στο ΚΚΕ έμεινε ως το Φλεβάρη του 1932 αφού πέρασε από τις πιο υπεύθυνες θέσεις του. Διαγράφηκε γιατί αρνήθηκε να υποστηρίξει την επέμβαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, το Νοέμβρη του 1931, με την καθάρση της εκλεγμένης Κεντρικής Επιτροπής του και το διορισμό του Ν. Ζαχαριάδη στη θέση του γραμματέα του ΚΚΕ. Πέρασε στον τροτσκισμό και το 1935 ιδρύεται η Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση (ΚΔΕ), τμήμα της Διεθνούς Κομμουνιστικής Λίγκας, με γραμματέα της τον Άγι Στίνα. Από τον Απρίλη του 1937 ως τον Οκτώβρη του 1942 (όταν δραπέτευσε μαζί με 15 ακόμα τροτσκιστές) βρίσκεται στις φυλακές Αίγινας και Ακρο-

αυτή την πλήρωσε με τις δολοφονίες των μελών της είτε από τους Χίτες, είτε από τα στρατεύματα κατοχής, είτε από τους εγκληματίες της Ο.Π.Λ.Α. Το 1947 ήρθε σε οριστική ρήξη με τον τροτσκισμό και διέκοψε κάθε σχέση μαζί του. Από τότε προχώρησε περισσότερο προς την αντιεξουσιαστική σκέψη. Συνδέθηκε με τον Κορνήλιο Καστοριάδη. Πριν τη δικτατορία του 1967 συμμετείχε στην έκδοση της εφημερίδας "Νέο Ξεκίνημα". Μετά τη μεταπολίτευση του 1974 συμμετείχε στην έκδοση του περιοδικού "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα". Έγραψε τα βιβλία: "ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ" (εκδόσεις "Διεθνής Βιβλιοθήκη"), "Εργατικά κράτη - Εργατικά κόμματα και το απελευθερωτικό κίνημα της εργατικής τάξης" (εκδόσεις "Διεθνής Βιβλιοθήκη") και τις "Αναμνήσεις" του (εκδόσεις "Υψιλον"). Έγραψε επίσης πολλά άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά καθώς και προλόγους σε βιβλία.

ναυπλίας. Μετά τη δραπέτευση, ανασυγκροτεί με άλλους αγωνιστές (όπως οι Βουρσούκης και Ταμτάκος) την Κ.Δ.Ε. κι εκδίδουν την εφημερίδα "Εργατικό Μέτωπο". Η Κ.Δ.Ε. κατά τη διάρκεια του πολέμου είχε μια καθαρά διεθνιστική στάση, ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο, υπέρ της συναδέλφωσης των λαών που σφάζονταν μεταξύ τους και για τη μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε προλεταριακή επανάσταση. Τη δράση της

Α. ΣΤΙΝΑΣ:
ΔΙΕΘΝΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΑΜ — ΕΛΑΣ — ΟΠΛΑ

Η «ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ» ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Νόαμ Τσόμσκυ

Ο ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Όταν τα δυο μεγαλύτερα προπαγανδιστικά συστήματα του κόσμου συμφωνούν πάνω σε ένα δόγμα απαιτείται, μεγάλη διανοητική προσπάθεια για να ξεφύγεις απ' τα δεσμά του. Ένα τέτοιο δόγμα είναι ότι η κοινωνία που δημιουργήθηκε από τους Λένιν και Τρότσκι και προωθήθηκε ακόμα παραπέρα από τον Στάλιν και τους διαδόχους του έχει κάποια σχέση με το σοσιαλισμό, εννοιολογικά ή ιστορικά με την ακριβή σημασία αυτού του κοινωνικού σχεδίου. Στην πραγματικότητα, αν υπάρχει μια σχέση αυτή είναι σχέση αντιφατικότητας.

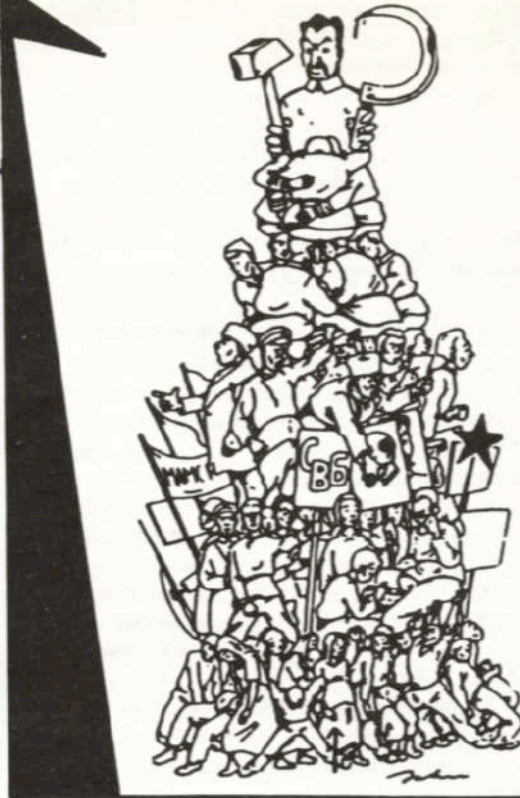
Είναι φανερό γιατί και τα δυο κύρια προπαγανδιστικά συστήματα επιμένουν σ' αυτή τη φαντασίωση. Από την ίδρυσή του, το Σοβιετικό Κράτος επιχείρησε να δέσει τις ενέργειες του ίδιου του του λαού και να τον καταπιέσει προκειμένου να τον θέσει στην υπηρεσία αυτών που επωφεληθήκαν από το λαϊκό αναβρασμό στη Ρωσία του '17 προκειμένου να κατάσχουν την κρατική εξουσία. Το κύριο ιδεολογικό όπλο που χρησιμοποιήθηκε προς αυτό το σκοπό ήταν ο ισχυρισμός ότι οι κρατικοί άρχοντες οδηγούν την κοινωνία τους και τον κόσμο προς το σοσιαλιστικό ιδεώδες, κάτι εξωπραγματικό δηλαδή, όπως θα καταλάβαινε κάθε σοσιαλιστής — και σίγουρα κάθε σοβαρός μαρξιστής — (πολύ το έχουν ήδη κάνει) και ένα ψέμα τεραστίων διαστάσεων όπως άλλωστε και η ιστορία αποκαλύπτει ακόμα και από τις πρώτες μέρες του Μπολσεβίκικου καθεστώτος. Οι ηγέτες επιχείρησαν να κερδίσουν νομιμοποίηση και υποστήριξη εκμεταλλευόμενοι την αύρα των σοσιαλιστικών ιδεών και του σεβασμού που πράγματι τους αρμόζει, προκειμένου να καλύψουν τη συντηρητική τους πρακτική καθώς κατέστρεφαν κάθε ίχνος σοσιαλισμού.

Όσο για το άλλο κύριο προπαγανδιστικό σύστημα, η σύνδεση του σοσιαλισμού με τη Σοβιετική Ένωση και τους πελάτες της χρησιμοποιείται σαν ισχυρό ιδεολογικό όπλο που εξαναγκάζει σε κονφορμισμό και υπακοή στους καπιταλιστικούς θεσμούς, προκειμένου να εξασφαλιστεί η πίστη στην ιδέα ότι, το να νοικιάζεις τον εαυτό σου στους ιδιοκτήτες και τα αφεντικά αυτών των θεσμών είναι ουσιαστικά φυσικός νόμος, η μόνη εναλλακτική λύση απέναντι στο "σοσιαλιστικό" μπουντρούμι.

Έτσι ταυτόχρονα, η Σοβιετική ηγεσία αυτοαπεικονίζεται σαν σοσιαλιστική προκειμένου να διατηρήσει την ηγεσία της "λέσχης" ενώ οι Δυτικοί θεωρητικοί μετασηματίζουν την ίδια πρόφαση προκειμένου να καταστείλουν την απειλή μιας πιο ελεύθερης και δικαίας κοινωνίας. Αυτή η συνδυασμένη επίθεση ενάντια στο σοσιαλισμό υπήρξε ιδιαίτερα αποτελεσματική στο να μειώσει τη σημασία του στη σύγχρονη εποχή.

Ο ένας χρησιμοποιεί τις επινοήσεις του άλλου. Οι αυτοαποκαλούμενοι σοσιαλιστές χρησιμοποιούν τις επινοήσεις των κρατιστών καπιταλιστών ιδεολόγων προκειμένου να επιβιώσουν η δύναμη και τα προνόμιά τους. Οι συντηρητικές καταγγελίες τους είναι γεμάτες παραχαράξεις και εξωπραγματικά ψέματα. Τίποτα δεν είναι πιο εύκολο από το να καταγγέλλεις τον επίσημο εχθρό και να του αποδίδεις κάθε έγκλημα: δεν υπάρχει ανάγκη στοιχείων ή λογικής για να πείσεις κάποιον που παρελθόνει στη Μεγάλη Γιορτή. Κριτικές της Δυτικής βίας και θηριωδίας προσπαθούν συχνά να φανούν αντικειμενικές, αναγνωρίζοντας τις εγκληματικές θηριωδίες και την καταστολή ενώ ταυτόχρονα εκθέτουν χαλκευμένες ιστορίες που ουσιαστικά εξυπηρετούν τη Δυτική βία. Κατ' αυτό τον τρόπο, το κρίσιμο Δικαίωμα στο ψέμα στην Υπηρεσία του κράτους εξασφαλίζεται ενώ ταυτόχρονα η κριτική της κρατικής βίας και θηριωδίας υποβαθμίζεται.

Επίσης αξίζει αναφοράς η μεγάλων διαστάσεων επίκληση, του Λενινιστικού δόγματος από τη σύγχρονη διανοήση σε περιόδους συγκρούσεων και αναστάτωσης. Αυτό το δόγμα εξασφαλίζει στους "ριζοσπάστες διανοούμενους" το δικαίωμα να διατηρήσουν

την εξουσία και να επιβάλλουν τους τραχείς κανόνες της "Κόκκινης Γραφειοκρατίας" της "νέας τάξης" σύμφωνα με τον όρο της προφητικής ανάλυσης του Μπακούνιν πριν ένα αιώνα.

Όπως ακριβώς στο Βοναπαρτιστικό κράτος που περιέγραψε ο Μαρξ, μεταβλήθηκαν σε "ιερείς του κράτους" ένας "παρσιτικός όγκος πάνω από την κοινωνία των πολιτών" την οποία κυβερνούν με σιδερένιο χέρι.

Σε περιόδους μικρής αμφισβήτησης για τους κρατικούς καπιταλιστικούς θεσμούς, οι ίδιες θεμελιώδεις υποσχέσεις οδηγούν τη "νέα τάξη" σε άνοδο σαν κρατικούς διευθυντές και θεωρητικούς "χτυπώντας το λαό με το μαστούλι του λαού", σύμφωνα με τα λόγια του Μπακούνιν. Είναι ένα μικρό θαύμα το πως οι διανοούμενοι βρίσκουν τόσο εύκολη τη μεταπήδηση από τον "επαναστατικό κομμουνισμό" στη "γιορτή της Δύσης". Ουσιαστικά επαναλαμβάνουν το κείμενο που μετεξελιχθηκε από τραγωδία σε φάρσα στη διάρκεια του τελευταίου μισού αιώνα. Όλες αυτές οι αλλαγές είναι απόδειξη του ψέματος της εξουσίας. Το ρητό του Λένιν ότι: "ο σοσιαλισμός δεν είναι τίποτε άλλο από κρατικό μονοπωλιακό καπιταλισμό που φτιάχθηκε προς όφελος όλου του λαού" — ο οποίος φυσικά θα πρέπει να εμπιστεύεται τη φιλανθρωπία των ηγετών του — εκφράζει τη διαστρέβλωση του σοσιαλισμού, πάνω στις ανάγκες των κρατικών ιερέων και μας επιτρέπει να κατανοήσουμε την ταχεία σύγκλιση απόψεων που επιφανειακά φαίνονται διαμετρικά αντίθετες αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ κοντά. Η ορολογία της πολιτικής και κοινωνικής ζωής είναι ασαφής και διαρκώς φθίνει "χάρη" στη "συνεισφορά" θεωρητικών και των δυο πλευρών. Τουλάχιστον — προς το παρόν — αυτοί οι όροι διατηρούν κάποια εννοιολογικά υπολείμματα.

Από τη γέννησή του σοσιαλισμός, σήμαινε την απελευθέρωση του εργαζόμενου λαού από την εκμετάλλευση. Όπως ο μαρξιστής θεωρητικός Α. Πάνεκουκ κατέληξε: "αυτός ο στόχος δεν επιτεύχθηκε και ούτε μπορεί να επιτευχθεί μέσω μιας νέας διευθύνουσας κυβερνητικής τάξης που θα υποκαθιστά τους αστούς" αλλά μόνο μπορεί να "πραγματοποιηθεί από τους ίδιους τους εργάτες όταν θα καταλάβουν τον έλεγχο της παραγωγής. Η κυριότητα της παραγωγής από τους παραγωγούς είναι η ουσία του σοσιαλισμού και τα μέσα για την επίτευξη αυτού του στόχου έχουν διαγραφεί καθαρά σε περιόδους επαναστατικής πάλης, ενάντια στην αντίσταση των παραδο-

σιακών κυβερνήσεων ομόδων και των "επαναστατών διανοούμενων" που καθοδηγούνται από τις κοινές αρχές του Λενινισμού και του Δυτικού Διευθυντισμού όπως εξελίχθηκαν μέσα στις μεταβαλλόμενες συγκυρίες.

Όμως, ο βασικός στόχος του σοσιαλιστικού ιδανικού παραμένει αμετάβλητος: η μεταβίβαση της κυριότητας των μέσων παραγωγής, στα χέρια των ελεύθερα ενωμένων παραγωγών δηλαδή η κοινωνική τους ιδιοκτησία — από ανθρώπους ελευθερωμένους από την καταπίεση των αφεντικών — σαν ένα βασικό βήμα προς τη διεύρυνση της ανθρώπινης ελευθερίας.

Η Λενινιστική διάνοηση όμως, έχει άλλα σχέδια. Προσαρμόζουν την περιγραφή του Μαρξ για τους "συνωμότες" που "πρωλειάνουν το δρόμο της αναπτυσσόμενης επαναστατικής πορείας" και τη διαστρέφουν προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα όνειρά τους για κυριαρχία. Περιφρονούν βαθιά την παραπέρα θεωρητική διαφώτιση των εργαζόμενων πάνω στα ταξικά ενδιαφέροντά τους, τα οποία περιλαμβάνουν και την ανατροπή της Κόκκινης Γραφειοκρατίας και τη δημιουργία μηχανισμών δημοκρατικού ελέγχου πάνω στην παραγωγή και την κοινωνική ζωή.

Για τον Λενινιστή οι μάζες θα πρέπει να είναι αυστηρά πειθαρχημένες καθώς ο σοσιαλισμός θα παλεύει για τη δημιουργία μιας κοινωνικής οργάνωσης στην οποία η πειθαρχία "θα είναι περιττή" καθώς οι ελεύθερα ενωμένοι παραγωγοί "θα εργάζονται για το δικό τους συμφέρον" (Μαρξ). Ο ελευθεριακός σοσιαλισμός δεν περιορίζει τους στόχους του μόνο στο δημοκρατικό έλεγχο πάνω στην παραγωγή από τους ίδιους τους παραγωγούς αλλά ζητάει την κατάργηση όλων των μορφών ιεραρχίας και κυριαρχίας σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής και ατομικής ζωής, μια ατέλειωτη πάλη, μέχρι η πρόοδος για την κατάκτηση μιας πιο δίκαιης κοινωνίας θα οδηγήσει σε μια νέα επίγνωση και κατανόηση των μορφών καταπίεσης που κρύβονται στην παραδοσιακή πρακτική και συνείδηση.

Η αντιπαράθεση του Λενινισμού με τα πιο βασικά χαρακτηριστικά του σοσιαλισμού ήταν καταφανής από την αρχή. Στην επαναστατημένη Ρωσία, τα Σοβιέτ και οι εργοστασιακές επιτροπές είχαν αναπτυχθεί σαν όργανα πάλης και απελευθέρωσης και παρά τα κάποινα ελαττώματά τους είχαν πλούσιο δυναμισμό.

Οι Λένιν - Τρότσκι μετά την κατάληψη της εξουσίας αφοσιώθηκαν αμέσως στο έργο της καταστροφής της απελευθερωτικής δυναμικής αυτών των οργάνων, εγκλωβίζοντας τη γραμμή του κόμματος και πιο συγκεκριμένα της Κ. Επιτροπής και των Μεγάλων Ηγετών — όπως ακριβώς είχε ζητήσει ο Τρότσκι χρόνια πριν' όπως είχε προειδοποιήσει η Ρόζα Λούξεμπουργκ και άλλοι αριστεροί μαρξιστές' και όπως πάντα ήξεραν οι αναρχικοί. Όχι μόνο οι μάζες αλλά και το κόμμα θα πρέπει να είναι αντικείμενο "άγρυπνου ελέγχου από επάνω" είπε ο Τρότσκι καθώς ο ίδιος μετασηματιζόταν από "επαναστάτη διανοούμενο" σε κρατικό ιερέα. Προτού καταλάβει την κρατική εξουσία, η Μπολσεβίκικη ηγεσία είχε μετασηματίσει μέρος της ρητορικής, ανθρώπων που υποστήριζαν την επαναστατική πάλη από τα κάτω, αλλά τα πραγματικά τους σχέδια ήταν τελείως διαφορετικά. Αυτό ήταν φανερό και έγινε πιο καθαρό και από το κρύσταλλο όταν κατέλαβαν την κρατική εξουσία τον Οκτώβρη του '17.

Ένας φιλο-Μπολσεβίκος ιστορικός, ο Ε.Η. Καρ γράφει ότι "η αυθόρμητη κλίση των εργαζόμενων για την οργάνωση εργοστασιακών επιτροπών και για συμμετοχή στη διοίκηση των εργοστασίων ήταν αναπόφευκτα ενθαρρυσμένη από μια επανάσταση που έκανε τους εργάτες να πιστέψουν ότι τα μέσα παραγωγής της χώρας, τους ανήκαν και θα μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν σύμφωνα με τη δική τους θέληση και προς δικό τους όφελος". Για τους εργάτες — όπως ένας αναρχικός εκπρόσωπος είχε πει — "οι Εργοστασιακές Επιτροπές είναι οι πυρήνες του μέλλοντος. Αυτές — και όχι το κράτος — τώρα θα διαχειρίζονται (τα κοινά)".

Αλλά οι κρατικοί ιερείς ήξεραν καλύτερα και κινήθηκαν αμέσως για να καταστρέψουν τις εργοστασιακές επιτροπές και να μειώσουν τα Σοβιέτ σε όργανα της γραμμής τους. Στις 3 Νοέμβρη ο Λένιν με το "Διάταγμα για τον εργατικό έλεγχο αναγγέλλει ότι οι εκ-

πρόσωποι που εκλέχθηκαν για να εξασκήσουν τον εργατικό έλεγχο" θα είναι υπόλογοι στο κράτος για τη διατήρηση της αυστηρότερης τάξης και πειθαρχίας και για την προστασία της ιδιοκτησίας. Καθώς ο χρόνος τέλειωνε, ο Λένιν επισήμανε ότι "περάσαμε από τον εργατικό έλεγχο στο Ανώτατο Συμβούλιο Εθνικής Οικονομίας" το οποίο "αντικατέστησε, απορρόφησε, αχρήστεψε το μηχανισμό του εργατικού ελέγχου" (Καρ). "Η κεντρική ιδέα του σοσιαλισμού είναι ενσωματωμένη στην ιδέα του εργατικού ελέγχου" "οδυρόταν" ένας Μενσεβίκος συνδικαλιστής' η σοβιετική ηγεσία έκφρασε την ίδια "οδυνη" κατεδαφίζοντας την "κύρια ιδέα" του σοσιαλισμού.

Σύντομα ο Λένιν διακήρυξε ότι η ηγεσία πρέπει να καταλάβει "δικτατορικές εξουσίες" πάνω στους εργαζόμενους οι οποίοι θα πρέπει να αποδέχονται "χωρίς ερωτήσεις την υποταγή τους σε μια και μόνη θέληση για το καλό του σοσιαλισμού".

Καθώς οι Λένιν - Τρότσκι παρήγαγαν — μέσω της στρατικοποίησης της εργασίας — το μετασηματισμό της κοινωνίας σε μια εργατική στρατιά υποταγμένη στη θέλησή τους, ο Λένιν εξηγούσε ότι η υποταγή των εργαζόμενων στην "ατομική" του "αυθεντία" είναι "το σύστημα που περισσότερο απ' όλα τα άλλα εξασφαλίζει την καλύτερη δυνατή χρησιμοποίηση των ανθρώπινων δυνατοτήτων — ή όπως ο Μακναμάρα εξέφρασε την ίδια ιδέα "αποφάσεις πάνω σε ζωτικά θέματα πρέπει να παραμείνουν στην κορφή, η πραγματική απειλή για τη δημοκρατία δεν είναι η υπερκυβέρνηση αλλά η υποκυβέρνηση" και "αν δεν υπήρχε λόγος για την ύπαρξη εξουσίας, ο άνθρωπος θα έχανε τη δυναμικότητά του και η κυβέρνηση δεν είναι τίποτε άλλο από το μέσο που μας κρατάει ελεύθερους". Τον ίδιο καιρό ο "κομματισμός" — κάθε έννοια ελεύθερης έκφρασης και οργάνωσης — καταστρεφόταν "για το καλό του σοσιαλισμού", (όπως ο όρος είχε διαστρεβλωθεί από τους Λένιν - Τρότσκι για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, οι οποίοι προχωρούσαν στη δημιουργία των βασικών πρωτοφασιστικών οικοδομημάτων που έγιναν από τον Στάλιν ένας από τους τρόμους της σύγχρονης εποχής).

Η αποτυχία κατανόησης της έντονης εχθρότητας ενάντια στον σοσιαλισμό από τη Λενινιστική διάνοηση και ταυτόχρονα η μη κατανόηση του Λενινιστικού μοντέλου είχε ερμητικά αποτελέσματα πάνω στην πάλη για μια καλύτερη κοινωνία, για έναν πιο ανθρώπινο κόσμο στη Δύση, και όχι μόνο εκεί. Είναι απαραίτητο να βρούμε το δρόμο για να δώσουμε το σοσιαλιστικό ιδεώδες, από αυτούς που πάντα προσπαθούν να γίνουν κρατικοί ιερείς και διευθυντές καταστρέφοντας την Ελευθερία στο όνομα της απελευθέρωσης.

ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ: Η "ΗΘΙΚΗ" ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

Ο νεοσυντηρητισμός, που κύρια εκφράζεται από την πολιτική της κυβέρνησης Ρήγκαν στις ΕΠΑ, οδήγησε εκεί στην εγκατάλειψη ή πιο σωστά στην παραχώρηση μιας σειράς δραστηριοτήτων του κρατικού τομέα στον ιδιωτικό τομέα της καπιταλιστικής οικονομίας.

Αργά αλλά σταθερά, η στοιχειώδης εκπαίδευση, η καθαριότητα των κοινόχρηστων χώρων, οι πυροσβεστικές υπηρεσίες, ορισμένες ταχυδρομικές υπηρεσίες¹ πέρασαν από τους κρατικούς γραφειοκράτες στα χέρια των ιδιωτών αφεντικών. Έτσι ακόμη και δραστηριότητες που ως τώρα δεν απασχολούσαν τα καπιταλιστικά αφεντικά παρά μόνο μέσω του κράτους - χωροφύλακα των συμφερόντων τους, άρχισαν κι αυτές να περνούν στον ιδιωτικό τομέα. Τυπικό παράδειγμα αποτελούν οι ιδιωτικές φυλακές.

Σήμερα λειτουργούν στις ΕΠΑ επτά ιδιωτικές φυλακές, που ανήκουν στην ιδιωτική επιχείρηση "Corredions Corporation of America - CGA". Το παράδειγμα των ΕΠΑ αναμένεται να το ακολουθήσουν και άλλες χώρες της καπιταλιστικής δύσης με πρώτη και καλύτερη τη Γαλλία η οποία προγραμματίζει και αυτή το θεσμό των ιδιωτικών φυλακών, στα πλαίσια μιας "πραγματιστικής" αντιμετώπισης του προβλήματος, που έχει προκύψει για το Γαλλικό κράτος, από την αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων.

Ποια είναι όμως η ουσία του προβλήματος και τι σημαίνει αυτή η "πραγματιστική" αντιμετώπιση; Το οικονομικό κόστος των κρατικών φυλακών μια δαπάνη που σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης δε γίνεται εύκολα αποδεκτή από ένα σύνολο ανθρώπων που έχουν διαπαιδαγωγηθεί σε ένα εξουσιαστικό περιβάλλον και που γι' αυτό θεωρούν τους κατάδικους σαν παράσιτα ενός κατά τ' άλλα "υγιούς" κοινωνικού οργανισμού. Παράλληλα όμως, ο αριθμός των φυλακισμένων αυξάνει συνεχώς 790.000 άτομα το 1986 στις ΕΠΑ, 48.000 στη Γαλλία² και αυξάνει ακόμα και αν σε πολλές περιπτώσεις η εγκληματικότητα βρίσκεται σε ύφεση.

Αυτό συμβαίνει διότι η περιρρέουσα ατμόσφαιρα φοβίας, που έντεχνα καλλιεργείται από τους μηχανισμούς της εξουσίας, οδηγεί συχνά στην απαγγελία αυστηρότερων πινών φυλάκισης, ώστε να ικανοποιείται το "κοινό αίσθημα" και σε τελευταία ανάλυση να ισχυροποιείται η ίδια η εξουσία, ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός. Δημιουργείται μια κοινωνία ηγκλειστων ανθρώπων μέσα στην ήδη υπάρχουσα κοινωνία των "εγκλειστων". Λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών της αυτή η κοινωνία της φυλακής προσελκύει το επενδυτικό ενδιαφέρον της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που βλέπει σ' αυτή έναν προνομιακό χώρο αποκόμισης κερδών. Η ίδια η κοινωνία του κέρδους και της υποταγής στην εξουσία δημιουργεί την ανθρώπινη αθλιότητα. Και η εκμετάλλευση της ανθρώπινης αθλιότητας, που συσσωρεύεται στις ανθρώπινες φυλακές, αποτελεί μια ακόμη ευκαιρία κερδών για τ' αφεντικά. Σε μια πρώτη φάση, ο οικονομικός υπολογισμός είναι απλός. Με αντάλλαγμα το συνολικό ποσό που το κράτος δαπανά για την οργάνωση και λειτουργία μιας φυλακής, η ιδιωτική επιχείρηση αναλαμβάνει το έργο αυτό. Συμπέζει, λοιπόν, (κλασική μέθοδος αυτή) το κόστος λειτουργίας της φυλακής και καρπώνεται τη διαφορά. Η συμπέση γίνεται με σχετική ευκολία, αφού και το προσωπικό, που χρησιμοποιείται, είναι ολιγάριθμο και χωρίς μεγάλες απαιτήσεις, αλλά και η φυλακή συνδέεται με οργανωμένα δίκτυα τροφοδοσίας που μπορεί ν' ανήκουν και στην ίδια την επιχείρηση ώστε η δαπάνη για τους φυλακισμένους να μειώνεται.

Πρόκειται δηλαδή για μια επικερδή αξιοποίηση δυνατοτήτων της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που το γραφειοκρατικό και γι' αυτό το λόγο δυσκίνητο κράτος δε διαθέτει.

Αλλά βέβαια, το κεφάλαιο δεν είναι τόσο ολιγαρκές, ώστε να αρνείται στο σίγουρο, αλλά οπωσδήποτε περιορισμένο κέρδος μιας επιχείρησης έτσι όπως την περιγράψαμε.

Οι 740.000 φυλακισμένοι στις ΕΠΑ, ή έστω οι 48.000 φυλακι-

Από την «Νουβέλ Ομπσερβτέρ»

σμένοι στη Γαλλία αποτελούν μια δεξαμενή φτηνού και χωρίς διεκδικήσεις εργατικού δυναμικού που η ύπαρξή του αποτελεί αληθινή πρόκληση δηλαδή στρατιές καταδικών για την καπιταλιστική βιομηχανία κάτι τέτοιο έχει το αντίστοιχό του στις διάφορες χώρες του κρατιστικού σοσιαλισμού με πρώτη και καλύτερη την ΕΣΣΔ.

Δεν είναι τυχαίο γεγονός άλλωστε ότι στις ΕΠΑ όπου ο νόμος απαγορεύει κάθε ανταγωνισμό ανάμεσα στα εργαστήρια των φυλακών και τις βιομηχανικές επιχειρήσεις, έχει ξεκινήσει μια έντονη προσπάθεια για την κατάργηση του νόμου αυτού.

Στην προσπάθεια αυτή πρωτοστατεί ο πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου, ο **Waren Burger**.³

Όσον αφορά τη Γαλλία, το σχέδιο για την ίδρυση ιδιωτικών φυλακών συνδέεται με την εκμετάλλευση της εργασίας των φυλακισμένων από τις ιδιωτικές επιχειρήσεις, στις οποίες θα ανήκουν. Η ιδέα φυσικά, δεν είναι καθόλου καινούργια. Ήδη τον περασμένο αιώνα, στη Γαλλία και πάλι, ορισμένες οικογένειες έγιναν πλούσιες με την εκμετάλλευση της εργασίας φυλακισμένων, που τους είχε παραχωρηθεί η φύλαξή τους.⁴

Ο θεσμός των ιδιωτικών φυλακών είναι λοιπόν αποκαλυπτικότατος για την κυνικότητα των αφεντικών και τον παραμερισμό κάθε ηθικού προσχήματος ή κοινωνικής εκτίμησης από τη "πραγματιστική" ή "πραγματιστική" λογική της αύξησης των κερδών τους.

Το κράτος είναι ο κύριος σύμμαχος και συναϊτέρός τους. Οι ιδιωτικές φυλακές αποτελούν μια από τις πλευρές της νεοσυντηρητικής συνταγής ξεπεράσματος της καπιταλιστικής κρίσης.

Εμείς οι αναρχικοί έχοντας συνείδηση ότι πηγή του εγκλήματος είναι η ταξική κοινωνία - μια αλήθεια η οποία γίνεται ολοφάνερη σήμερα εποχή κρίσης - αρνούμαστε να εκλέξουμε μεταξύ των ιδιωτικών και των κρατικών φυλακών παλεύουμε για την κατάργηση των φυλακών και της κοινωνίας που τις διατηρεί καθώς και για την κατάργηση όλων των κατασταλτικών θεσμών.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ :

1. *Le Nouvel Observateur*, 13-19 Ιουνίου 1986, σ. 16-17.
2. *Le Nouvel Observateur*, 24-30 Οκτωβρίου 1986, σ. 43.
3. *Le Nouvel Observateur*, 24-30 Οκτωβρίου 1986, σελ. 43 επίσης.
4. *Le Nouvel Observateur*, 24-30 Οκτωβρίου 1986 στην ίδια σελίδα (43).

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Ο κινηματογράφος είναι εμπορικός από τη γέννησή του. Όταν ο Λουί Λυμιέρ έκανε την πρώτη κινηματογραφική προβολή δεν ενδιαφερόταν ούτε για το επιστημονικό επίτευγμα της καταγραφής της κίνησης ούτε για τη νέα τέχνη που γεννιόταν. Η κινηματογράφηση των εργατών που επιστρέφουν στα σπίτια τους δεν είχε ούτε επιδίωξε ο Λυμιέρ να έχει κοινωνικές προεκτάσεις. Η άφιξη μιας ομάδας αντιπροσώπων σε ένα συνέδριο δεν αποτελεί την καταγραφή ενός ιστορικού γεγονότος ούτε το τσίρμα ενός μωρού καλλιτεχνικό δημιούργημα. Είναι όλα κομμάτια ενός εντυπωσιακού θεάματος που επινόησε ο Λυμιέρ προκειμένου να εισπράξει τα έσοδα από τα εισιτήρια και να διαφημίσει τα προϊόντα του εργοστασίου του.

Ο κινηματογράφος έχει από τη φύση του την ιδιότητα να χειραγωγεί. Η επιβλητικότητα της κινούμενης εικόνας καθλώνει το θεατή και το κινηματογραφικό έργο γίνεται ένας μονόλογος του δημιουργού, μια υποκειμενική άποψη που δε δέχεται καμιά αμφισβήτηση. Η κάμερα – πάντα υποκειμενική – επιλέγει τι θα δει και από πού. Την ικανότητα του κινηματογράφου να χειραγωγεί, κατάλαβαν από πολύ νωρίς αυτοί που κατείχαν τις δυνατότητες να παράγουν κινηματογραφικές ταινίες και τη χρησιμοποίησαν κατάλληλα (π.χ. Ε.Π.Α.). Τα μεγάλα κινηματογραφικά τραστ που δημιουργήθηκαν στο Χόλλυγουντ από τα πρώτα κιόλας χρόνια, κατάφεραν να παραμερίσουν τους ανεξάρτητους παραγωγούς της Ευρώπης και της Αμερικής και με σκηνοθέτες όπως ο Γκρίφιθ ασχολήθηκαν με την παραγωγή ταινιών που συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό στη διαδικασία αντιδραστικοποίησης της αμερικάνικης κοινωνίας, αλλά και του υπόλοιπου κόσμου μέσω του πολιτιστικού ιμπεριαλισμού των Ε.Π.Α. Φυσικό ήταν η δύναμη του κινηματογράφου να διαμορφώνει απόψεις στις μάζες, να αποτελέσει πρόκληση για το μπολσεβίκικο κόμμα από την πρώτη στιγμή που ανέλαβε την εξουσία μετά την επανάσταση. Η εξουσία των μπολσεβίκων χρησιμοποίησε τον κινηματογράφο όχι μόνο για να προωθήσει τη δική της ιδεολογία αλλά και για να αντιμετωπίσει – και τις περισσότερες φορές να συκοφαντήσει – τους κακούς και μισητούς (αναρχικούς, μενσεβίκους και αργότερα τροτσκιστές) αντεπαναστάτες. Τέλος χαρακτηριστική ως προς τον τρόπο χρησιμοποίησης του κινηματογράφου από την εξουσία είναι η περίπτωση του Βάλτερ Ρούτμαν, δημιουργού των προπαγανδιστικών ταινιών του ναζισμού στη Γερμανία.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΗ

Αν δεχτούμε τον αναρχισμό σαν την πολιτική έκφραση μιας συγκεκριμένης άποψης για τη σημερινή κοινωνία, του ιδανικού μιας αντιεραρχικής οργάνωσης της κοινωνίας βασισμένης στην ελευθερία, την ισότητα και την αλληλεγγύη καθώς και μιας πρακτικής για την πραγμάτωση του σκοπού που να καθορίζει αυτόν, τότε ο αναρχικός δεν μπορεί παρά σε κάθε δραστηριότητά του να λειτουργεί και να εκφράζεται μέσω στα πλαίσια των τριών αυτών κριτηρίων.

Έτσι και ο αναρχικός καλλιτέχνης, είτε ασκεί μέσω του έργου του κριτική σε θεσμούς καταπιεστικούς που συνθλίβουν την έμφυτη τάση του ανθρώπου να αναπτύξει ελεύθερα την προσωπικότητά του και διαιωνίζουν την ύπαρξη της εξουσιαστικής κοινωνίας που τους γέννησε, είτε εκφράζει το ιδανικό της ελεύθερης αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας, δεν πρέπει ποτέ να παραμελεί τη μέθοδο με την οποία θα αναπτύξει το θέμα του. Η τέχνη του πρέπει να είναι άμεση και να απευθύνεται στους καταπιεσμένους και αδικημένους, σε όλους αυτούς που έχουν τη δύναμη αλλά και το συμφέρον να αλλάξουν τον κόσμο. Η τέχνη του αναρχικού δεν μπορεί να είναι ούτε αυτοσκοπός ούτε να απευθύνεται σε μια ελίτ που κατέχει τους κώδικες κατανόησής της. Πρέπει να είναι τέχνη για το λαό.

Όμως, όπως στον αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη έτσι και στην τέχνη τίποτα δεν πρέπει να γίνεται για λογαριασμό του λαού από μια "πεφωτισμένη" πρωτοπορεία. Η εικόνα του αποκομμένου από το λαό καλλιτέχνη που μόνος του κατέχει τις γνώσεις και τη δυνατότητα δημιουργίας καλλιτεχνικού έργου είναι ξένη προς τους αναρχικούς. Η αναρχική τέχνη δεν μπορεί να υπάρξει παρά σαν λαϊκή τέχνη – τέχνη από το λαό και για το λαό.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Ο ελεγχόμενος από την εξουσία κινηματογράφος ήταν πολύ φυσικό να στραφεί πολύ νωρίς ενάντια σε καθετί που απειλεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και ιδιαίτερα ενάντια στον αναρχισμό. Στην κατασκευράντηση του αναρχισμού στράφηκε με ιδιαίτερο ζήλο ο κινηματογράφος της Σοβιετικής Ένωσης. Από το 1923 με τα "κόκκινα διαβολάκια" ταινία με πολλές συνέχειες όπου ο λήσταρχος Μάχνο συλλαμβάνεται από μια συμμορία παιδιών που πολεμάνε ενάντια στους εχθρούς της σοβιετικής εξουσίας.

Τελικά όμως φαίνεται πως οι άνθρωποι δεν είναι κακοί (βλέπε= αναρχικοί) από τη φύση τους. Τουλάχιστον αυτό αποδεικνύεται από τις ταινίες "Τσαπάγιεφ" (1934) και "Η αισιόδοξη τραγωδία" (1963) όπου οι ήρωες λόγω του αυθορμητισμού τους οδηγούνται στον αναρχισμό αλλά επιστρέφουν στον ίδιο δρόμο μετά την καθοδήγηση αλλά και την επιβολή της σοβιετικής εξουσίας, από έναν κομισάριο των μπολσεβίκων στην πρώτη περίπτωση και από μια γυναίκα κομισάριο στη δεύτερη. Στην ταινία "Ο Λένιν στο Παρίσι", ένας νεαρός μπολσεβίκος ενθουσιάζεται όταν βρίσκεται μπροστά σε μια ληστεία με αυτοκίνητο από αναρχικούς, αλλά η πολιτική του καθοδηγήτρια τον συνειδητοποιεί αποδεικνύοντάς του ότι αυτές είναι ενέργειες προβοκατόρων. Στην ίδια ταινία οι αναρχικοί αγώνες της Κροστάνδης υψώνουν μια μαύρη σημαία με νεκροκεφαλή.

Ο Ούγγρος σκηνοθέτης Μίκλος Γιάντσο στην ταινία "Χειμωιάτικος Σιρόκος" (1969) παρουσιάζει μια καρικατούρα αναρχικού που συνεργάζεται με τους φασίστες.

Στο "Μεγαλέξανδρο" (1980) του Αγγελόπουλου μια ομάδα Ιταλών αναρχικών (που συμβολίζουν στην ταινία ολόκληρο το αναρχικό κίνημα) δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα, αλλά το μόνο που φαίνεται να τους εμποδίζει να δημιουργήσουν

την αυτοπία τους είναι το ρολόι της εκκλησίας, το οποίο καταστρέφουν.

Στη Γαλλική ταινία "Να πεθάνεις στα 30 σου" (1983), ένα ντοκουμαντέρ για το Μάη του '68, σε μια μαθητική συνέλευση, πίσω από την κάμερα μια ομάδα αναρχικών κάνει φασαρία και μιλάει χωρίς να έρθει η σειρά της, που περιέργως όμως στην ταινία ποτέ δεν έρχεται.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

Σαν καταναλωτικό προϊόν η κινηματογραφική δημιουργία υπόκειται στους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης. Χρησιμοποιεί θέματα με μόνο κριτήριο - τις περισσότερες φορές - την προσδοκώμενη προσέλευση του καινού. Έτσι κάθε κατάσταση που εκπληρώνει την επιθυμία του θεατή για περιπέτεια ή δημιουργεί κωμικές καταστάσεις γίνεται αφορμή για τη δημιουργία κινηματογραφικού προϊόντος. Ο αναρχισμός επιστρατεύεται σαν χρησιμοποιήσιμο απόθεμα από πολύ νωρίς.

Στην εποχή του βωβού κινηματογράφου η δράση των βομβιστών της τελευταίας δεκαετίας του περασμένου αιώνα διακωμωδείται μέσα από ταινίες που ιστορούν τα παθήματα γκαφατζήδων "αναρχικών". Ο μύθος που έχει δημιουργηθεί γύρω από τη δράση των αναρχικών, χρησιμοποιήθηκε και συνεχίζει να χρησιμοποιείται στον κινηματογράφο, άλλοτε με κάποια συμπάθεια γι' αυτούς τους ουτοπιστές που πιστεύουν ότι μπορούν να φτιάξουν μια δικαιότερη κοινωνία και άλλοτε με ανησυχία για την κοινωνική αποσύνθεση που οδηγεί δήθεν τους ανθρώπους σε αντικαταναλωτικές αναρχικές δραστηριότητες.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ:

- 1) Ο δικέφαλος αετός - Ζαν Κοκτώ - (1947)
- 2) Το μυστήριο του Όμπεργουλντ - Μ. Αντονιόνι - (1980)
- 3) Ριφιφι - Ζυλ Ντασέν (1955) - (Μάρκος Ζακόμπ)
- 4) *Adouble tour* - Κλωντ Σαμπρόλ - (1959)
- 5) Η μέρα της εκδίκησης - Fred Zinnemann - (1963)
- 6) *La vieille dame indigne* - Rene Allio - (1965)
- 7) *Ballade pour un chien* - Zerard Verges - (1968)
- 8) Οι αναρχικοί ή η συμμορία του Μπονό - (1968)
- 9) Ο Σαρλ νεκρός ή ζωντανός - Alain Tammer - (1969)
- 10) Ιστορία έρωτα και αναρχίας - Λίνα Βερτμύλερ - (1972)
- 11) Επιχείρηση ώρα μηδέν - Κλωντ Σαμπρόλ - (1973)
- 12) Οι τρεις τελευταίες μέρες - Gian Franco Mingozzi - (1977)
- 13) Ζήτω η Κοινωνία - Gerard Mordillat - (1983)

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

"Αν μπορούσα θα φτιαχνα ταινίες, που πέρα από το να διασκεδάσουν το κοινό, θα το 'κανα να νιώσει ότι δε ζει στον καλύτερο απ' όλους τους δυνατούς κόσμους" Λουί Μπουγιουέλ

Η πρώτη ταινία που παρουσιάζει μια αναρχική κριτική στην κοινωνία, που οδηγεί τους ανθρώπους στην καθολική εξαθλίωση, είναι η ταινία του Λουί Μπουγιουέλ "Γη χωρίς ψωμί" (1932), που χρηματοδοτήθηκε από τον αναρχικό δάσκαλο Ραμόν Αθίν (είχε κερδίσει τα χρήματα στο λαχείο), ο οποίος δολοφονήθηκε μαζί με τη γυναίκα του το 1936 από τους φασίστες στην Ισπανία. Η ταινία είναι ένα ντοκουμαντέρ για μια καθυστερημένη περιοχή της Ισπανίας, το Λας Χούρτες, όπου η πείνα και η αθλιότητα έφτανε στο σημείο της άγνοιας του ψωμιού.

Όμως την καυστικότερη κριτική σ' αυτή την κοινωνία έκανε ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζαν Βιγκό, γιός ενός αναρχικού που δολοφονήθηκε σε μια φυλακή του Παρισιού. Στο πολύ σύντομο, δυστυχώς, έργο του (πέθανε πολύ νέος από φυματίωση) ασχολείται με θέματα καθημερινά όπως ο έρωτας και η παιδική ηλικία προβάλλοντας ταυτόχρονα μια επαναστατική πρακτική, όπως στη σκηνή της ταινίας "Διαγωγή Μηδέν" (1933) όπου οι μαθητές πετούν μαξιλάρια από

την οροφή του σχολείου ενάντια στην τελετή απονομής βραβείων.

Ο Λύντσεϊ Άντερσον διασκευάζει αυτή τη σκηνή στην ταινία του "Εάν" (1968) μόνο που εδώ μια παρόμοια τελετή καταλήγει σε πραγματική μάχη με αληθινές σφαίρες, μια μάχη παρανοϊκή αλλά αναγκαία. Οι άλλες ταινίες του Ζ. Βιγκό ήταν: "Σχετικά με τη Νίκαια" (1929), "Ταρί" (1931), "Η Αταλάντη" (1934).

Το καλοκαίρι του 1936 στην Ισπανία τα κινηματογραφικά στούντιο της Βαρκελώνης επιτάσσονται και εκτός από τα ντοκουμαντέρ για τον πόλεμο και τα επιτεύγματα της επανάστασης, γυρίζονται και οι ταινίες: "Η ώρα της ελπίδας"

Antonio San Olite (1937), "Οι φτωχογειτονιές" Pedro Puche (1937), "Το δικό μας σφάλμα" Fernando Mignoni (1938).

Μετά την επικράτηση του Φράνκο στην Ισπανία παύει να υπάρχει και αναρχικός κινηματογράφος τουλάχιστον μέχρι και τη δεκαετία του '60 οπότε αρχίζουν πάλι να εμφανίζονται ταινίες με αναρχικό περιεχόμενο: "Η πολιορκία της Σίντντεν Στρητ" Robert S. Baker (1960), βασισμένη σ' ένα περιστατικό που συνέβηκε στο Λονδίνο το 1911, "Τι χαρά να ζεις" Rene Clement (1961), "Ζώντας στην Ισπανία" Ζαν Ρολέν (1963). Στις αρχές της δεκαετίας του '70 άρχισαν να εμφανίζονται ταινίες - ντοκουμανταίρ βασισμένες σε ντοκουμέντα γυρισμένα κατά τον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο ή και αργότερα από Ισπανούς αυτοεξόριστους στη Γαλλία και αλλού καθώς και σε συνεντεύξεις ανθρώπων που έλαβαν μέρος στον πόλεμο. Τέτοιες ταινίες είναι: "Η βιογραφία ενός μύθου" του Χανς Μάγκνους Εντσενσμπέργκερ (1973), συγγραφέα του βιβλίου "Το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας", με το ίδιο θέμα, τη βιογραφία δηλαδή του Ντουρούττι.

"Οι δυο ασυμνήσιες" του Χόρχε Σεμπρούν (1973), "Οι Ελβετοί στον πόλεμο της Ισπανίας" Ρισάρ Ντέντο (1973).

Οι παραγωγές της συλλογικής "Πασίφικ Στρητ Φιλμς" στις ΕΠΑ είναι: "Η ελεύθερη φωνή των εργαζόμενων" βασισμένη στην ιστορία της Εβραϊκής αναρχικής εφημερίδας "Ελεύθερη Εργαζόμενη Φωνή" και οι: "Ο αναρχισμός στην Αμερική", "Ακούστε την Ζαν Χάμπερτ" Μπέρναρντ Μπαιοσέ (1981), "Οι αναρχικοί" Λόουρο Εσκορέλ Φίλο (1978) και "Βασιλικές διακοπές" Gabriel Auer (1980).

Επίσης την ίδια εποχή εμφανίζονται και ταινίες μυθοπλασίας

που άλλοτε αναφέρονται άμεσα στον αναρχισμό και άλλοτε διακατέχονται απλά από μια αναρχική θεώρηση: "Μετάλλο" Mauro Bolognini (1970), "Μαλατέστα" Peter Lilienthal (1970), "Libera amore mio" Mauro Bolognini (1971), "Σαν Μικέλε" Π. και Β. Ταβιάνι (1971), "Τζο Χιλλ" Bo Widerberg (1971), "Metrolleta Stein" Jose Antonio de la Loma (1974), "Η Σετσιλία" Jean-Louis Comolli (1975) και "San Gotardo" Villi Herman (1967-77).

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Η "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ" είναι η οργάνωση και διεύθυνση της κοινωνίας στον ελευθεριακό κομμουνισμό, το σύστημα της άμεσης δημοκρατίας της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Ο όρος "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ" δε χρησιμοποιείται από εμάς αντί για τον όρο ΑΝΑΡΧΙΑ ή και σε αντιδιαστολή μ' αυτόν - αντίθετα η ΑΝΑΡΧΙΑ ήταν και θα συνεχίσει να είναι ο τελικός σκοπός όλων των αναρχικών και επομένως και δικός μας σκοπός. Μ' αυτή την έννοια η "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ" αποτελεί μια προσέγγιση αυτού του σκοπού.

Η "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ" θ' αντικαταστήσει την εξουσιαστική οργάνωση τόσο των καπιταλιστικών κοινωνιών όσο και αυτή των κοινωνιών του "κρατιστικού σοσιαλισμού".

Η "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ" θα είναι μια μορφή γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης στην κυριολεξία η κοινωνία, δηλαδή, η ελευθεριακή κομμουνιστική κοινωνία θα διευθύνεται από τον ίδιο της τον εαυτό χωρίς την καταστροφική επέμβαση του κράτους, καπιταλιστικού ή σοσιαλιστικού, που εξάλλου θα έχει συντριβεί από την κοινωνική επανάσταση.

Η "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ" προϋποθέτει την απόλυτη και ουσιαστική διεύθυνση όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων επάνω στα μέσα παραγωγής, επάνω στο σύνολο των οικονομικών και πολιτιστικών δυνάμεων της κοινωνίας.

Η αυτοδιευθυνόμενη κομμουνιστική κοινωνία δεν είναι αυτοπία, αλλά ένας πραγματοποιήσιμος από το επαναστατικό κίνημα στόχος.

Η αυτοδιευθυνόμενη κομμουνιστική κοινωνία θα χτιστεί επάνω στα ερείπια των παλιών κοινωνιών, σαν αποτέλεσμα - δημιουργημα των λαών, μέσα από την αυτοδιευθυνόμενη δράση τους, επαναστατική, δυναμική, πολύπλευρη εμπλουτιζόμενη από την πείρα των επαναστατικών - κοινωνικών κινήματων.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΣΤΗΝ 52η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ούτε καν στην Α.Τ.Α. αναφέρθηκε ο εκλεκτός των αφεντικών Α. Παπανδρέου, μιλώντας το βράδυ της 5ης Σεπτεμβρίου στο "Μακεδονία Παλλάς" με την ευκαιρία του ανοίγματος της Δ.Ε.Θ. Χωρίς να υποστηρίζουμε ότι το κοροϊδευτικό και εξευτελιστικό "διορθωτικό ποσό" της Α.Τ.Α. είναι αξιολόγου και "αγωνιστικών" διεκδικήσεων ώστε να αυτοκαταναλωνόμαστε σ' αυτό, όπως κάνουν οι εργατοπατέρες συνδικαλιστές, εγκλωβίζοντας σ' αδιέξοδα το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά είναι ολοφάνερο ότι με την ομιλία του αυτή ο Παπανδρέου προδιέγραψε την συνέχιση της λιτότητας και το 1988 ως και το 1992. ("Η περίοδος της σταθεροποίησης τελείωσε, αρχίζουμε τώρα το 5ετές πρόγραμμα "σταθερότητας"!!!). Το νέο πλαίσιο της λιτότητας που προωθείται, συμπληρώνεται τώρα και με αλλαγές στις μέχρι τώρα ισχύουσες εργασιακές σχέσεις, μια πραγματικότητα που υποχρεωτικά επιβάλλουν οι προτάσεις και τα σχέδια της Ε.Ο.Κ., του Δ.Ν.Τ. και του Ο.Ο.Σ.Α., όργανα και τα τρία του διεθνούς καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού. Μέτρα προυποθέσεις ενόψει του δανεισμού μας από την Ε.Ο.Κ. και του τεράστιου εξωτερικού ελλείματος.

Τέτοια μέτρα είναι η απελευθέρωση του ωραρίου και ο απόλυτος και αποτελεσματικότερος έλεγχος της εργοδοσίας πάνω στους εργάτες για ολοκληρωτική εκμετάλλευση της εργασίας και μεγιστοποίηση των κερδών, οι απολύσεις και η σύνδεση μισθού-παραγωγικότητας. Και φυσικά μην περιμένουμε και τίποτα σπουδαία ποσά, αφού οι οποιες "αυξήσεις" δεν θα ξεπερνούν το καθεστώς "σταθερότητας" που υποσχέθηκε ο πρωθυπουργός. Κι' όλα αυτά σε μια αναμενόμενη αύξηση της ανεργίας (κλείσιμο όλων των προβληματικών), κατάργηση της Α.Τ.Α., περικοπές στο δημόσιο, υποβάθμιση ακόμα περισσότερο της περίθαλψης, επίθεση στα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εργαζομένων. Όλα αυτά σε συμφωνία πάντα με τις επιταγές των 3 θηρίων ΕΟΚ, ΔΝΤ, ΟΟΣΑ και των χαραιοφάνηδων, παράσιτων και αρχικλεφταράδων του Σ.Ε.Β. Καθώς μάλιστα το κράτος αδυνατεί να αποζημιώσει τους αγρότες για τις μέχρι τώρα καταστροφές, η ΕΟΚ από την άλλη έχει βάλει σκοπό να καθυποτάξει την γεωργία-κτηνοτροφία, ο Παπανδρέου συνυποσχέθηκε αύξηση 3.000 δρχ. σε δύο χρόνια (!!!), η αγροτιά θα δεινοπαθήσει στο κοντινό μέλλον.

Η προσπάθεια εξ' άλλου σ' αυτήν την ομιλία εξωραϊσμού της κυβερνητικής πολιτικής την διετία 1986-87, ήταν τόσο εμφανής και αμήχανη. Έτσι, ο αρχιλακές, την ώρα που ο ελληνικός καπιταλισμός παραδέρνει, κατέφυγε στη

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ...

παραδοσιακή "ευημερία" των "αριθμών" προκειμένου να αποκομίσει τις μάξες. Με την μέθοδο της προβολής μονομένων αριθμών και την απόκρυψη της συνολικής εικόνας της οικονομίας που βυθίζεται. Τελικά ο Παπανδρέου απευθύνθηκε, για την συνέχιση του αναπτυξιακού προγράμματος ως το 1992, σε όλους, βιομήχανους κι εργάτες, για να προσπαθήσουν όλοι μαζί να κάνουν το καθήκον τους. Στους μεν βιομήχανους να εκμεταλλεύονται όσο μπορούν καλύτερα και με εκσυγχρονισμένους τρόπους τους εργάτες, για να κερδίζουν περισσότερο και να επενδύουν. Και στους δε εργάτες να μην αντισταθούν στις νέες αλλαγές αλλά να παλαίψουν για το "ύψιστο, υπέρτατο" σκοπό.

Πιο συγκεκριμένα:

Όταν αναφέρθηκε στην εισοδηματική πολιτική για το 1988, δεν είπε λέξη για την ΑΤΑ, γεγονός που μπορεί να ερμηνευτεί σαν ενδεικτικό των κυβερνητικών προθέσεων να καταργηθεί κάθε σύστημα σύνδεσης μισθών με τρέχουσες τιμές, όπως έχει συστήσει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων (ΣΕΒ). Υποστήριξε ότι στόχος είναι η αύξηση του πραγματικού διαθέσιμου εισοδήματος των εργαζομένων "που θα προέλθει κατά κύριο λόγο από την αύξηση των ονομαστικών αριθμών και την μείωση των φορολογικών συντελεστών". Χαρακτηριστικά υπέδειξε ότι οι συλλογικές διαπραγματεύσεις "μπορούν και πρέπει να εξειδικεύσουν και να στηρίξουν —κατά κλάδο και επιχείρηση— την εισοδηματική πολιτική που εξάγγειλε η κυβέρνηση". Δηλαδή δεν δίνεται κανένα περιθώριο για βελτίωση (ουσιαστική πάντα) του βιοτικού επιπέδου, ακόμα και σε περίπτωση που επιτρέπονται οι "ελεύθερες" διαπραγματεύσεις, αυτός ο θεσμός-κοροϊδία για τους εργαζόμενους (το γιατί θα αναλυθεί χωριστά).

ΠΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟ "ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΣ" ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΚΙΝΗΤΡΟΥ

Στον "κοινωνικό ρόλο των καπιταλιστικών επιχειρήσεων" αφιέρωσε πρόσφατα ο Οικονομικός Ταχυδρόμος (Φ. 28 (1731) 9 Ιουλίου 1987) μια σειρά από άρθρα του. Στο συμπέρασμά του κατέληξε πως ακόμα και η παράταση του χρόνου ζωής στη σύγχρονη κοινωνία, οφείλεται στο κοινωφελές έργο του καπιταλιστή(!). Η "ιδιωτική πρωτοβουλία" και συχνά με τον όρο αυτό εννοούν και το μονοπώλιο και το μικρό ή μεσαίο επαγγελματία, ταυτίζεται σκόπιμα με την ανάπτυξη και την πρόοδο γενικά ενώ πρόκειται για την ανάπτυξη της καπιταλιστικής οικονομίας και την πρόοδο της καπιταλιστικής κοινωνίας και την πρόοδο της καπιταλιστικής κοινωνίας. Οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης όπως το 8ωρο βαφτίζονται σε δωρεές και

φιλανθρωπίες του κάθε καλού εργοδότη κι ας έχουν κατακτηθεί ακόμα και με αίμα. Η πολύπλευρη παρέμβαση των αφεντικών στον "ελεύθερο" χρόνο των εργαζομένων, που αποσκοπεί στη δημιουργία "συναινετικού κλίματος" δηλαδή, ταξικής ειρήνης μέσα στην καπιταλιστική επιχείρηση βαφτίζεται σε "ενδιαφέρον" των αφεντικών για τα προβλήματα των εργαζομένων ενδιαφέρον βέβαια που από τη σκοπιά τους, είναι ταξικό και αποβλέπει στο να μην ξεπεράσουν τα όρια οι εργάτες οδηγώντας τους μέσα από διάφορα κανάλια.

Η καπιταλιστική επιχείρηση εκπληρώνει κάποια κοινωνική ανάγκη. Παράγει αγαθά — στην πραγματικότητα τα αγαθά τα παράγουν οι μισθωτοί σκλάβοι που δουλεύουν σ' αυτήν — αγαθά με τα οποία επιβιώνει και αναπαράγεται η εργατική οικογένεια δηλαδή μας πουλάει αγαθά που εμείς έχουμε παράγει... μας εκμεταλλεύονται δηλαδή όχι μόνο σαν παραγωγούς αλλά και σαν καταναλωτές των προϊόντων μας και αυτό το ονομάζουν κοινωνικό ρόλο!

Μια τρίτη πηγή —συνέχισε στην ομιλία του— είναι τα πριμ παραγωγικότητας "κατά επιχείρηση", αφού όμως διαπιστώνεται η αύξηση αυτή "με αντικειμενικά (;) κριτήρια και στο τέλος του χρόνου να καταβάλλονται τα πριμ" (ως συνήθως η μερίδα του λέοντος στους ψηλοθεσίτες και τα ψίχουλα στους ταλαιορρημένους εργάτες για... παρηγοριά).

"Δεν επιτρέπεται" —τόνισε— "η αποδοχή του κριτηρίου της παραγωγικότητας να αποτελεί πρόσχημα για ανεξέλεγκτες αυξήσεις γενικού χαρακτήρα". Εξ' άλλου ο Παπανδρέου επανειλημμένα υπογράμμισε ότι "το τέλος (;) των συγκεκριμένων μέτρων σταθεροποίησης δεν σημαίνει ότι μπορούμε να αγνοήσουμε την σταθερότητα της οικονομίας μας" και ότι "η παγίωση της οικονομικής σταθερότητας προϋποθέτει πρόσθετες προσπάθειες".

Αναφερόμενος σε οικονομίες άλλων χωρών σημείωσε ότι "αλλάζουν γρήγορα την οργάνωση και την χρήση της εργατικής δύναμης" για να προστατέψει τους εργαζόμενους-μισθωτούς σκλάβους: "Μην αντισταθείτε σ' αυτές τις αλλαγές, όσο και αν σε μερικούς από σας φαίνονται οδυνηρές".

Το κίνητρό τους επομένως — αυτό που κινεί ολόκληρη την καπιταλιστική μηχανή — είναι το κέρδος και όχι η εκπλήρωση της κοινωνικής ανάγκης. Οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να καλύψουν από μόνοι τους τις ανάγκες τους χωρίς την παρέμβαση καπιταλιστών ή άλλων παρασίτων όπως σήμερα, παράγοντας προϊόντα που πραγματικά θα τα έχουν ανάγκη.

Στον καπιταλισμό τόσο η πρόοδος όσο και η ανάπτυξη γίνονται πάντα για τη χειροτέρευση της κατάστασης των εργαζομένων. Δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα όπως και στο παρελθόν αρμονική κοινωνική ανάπτυξη διότι την εμποδίζει η μορφή οργάνωσης της παραγωγής, οι σχέσεις ιδιοκτησίας και εξουσίας που δίνουν πάντα τη δυνατότητα στον καπιταλιστή ή στο γραφειοκράτη να ιδιοποιείται τον κοινωνικό πλούτο.

Πάντοτε η εισαγωγή των νέων επιτευγμάτων της επιστήμης στην καπιταλιστική επιχείρηση γινόταν προς όφελός της και όχι για την ξεκούραση των εργατών αλλά για την αύξηση κερδών των αφεντικών.

Το να ταυτίζουν τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα με τα συμφέροντα ολόκληρης της κοινωνίας είναι ένας πολύ εύκολος τρόπος εφόσον τους πιστέψουμε για να μας αποκοιμήσουν η δική τους ανάπτυξη και η δική τους πρόοδος άλλωστε δεν οδήγησαν μόνο στην πείνα και στην υπερεκμετάλλευση ολόκληρων πληθυσμών αλλά οδήγησαν και σε ανεπανόρθωτες οικολογικές καταστροφές, μολύνσεις κλπ.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΣΕΙΣ...

ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

"Κανένα ναρκωτικό δεν μπορεί να επεκτείνει τη συνειδητότητα. Το μόνο πράγμα που μπορεί να επεκτείνει ένα ναρκωτικό είναι τα κέρδη της εταυρίας που το φτιάχνει."

1803: Ανακάλυψη της μορφίνης από γιατρούς και επιστήμονες, που προβάλλεται ως "φάρμακο του Θεού", και χρησιμοποιείται στον Εμφύλιο πόλεμο της Αμερικής. Το καταστρεπτικό αποτέλεσμα ήταν να καταγραφούν 45.000 τοξικομανείς στρατιώτες.

1874: Ανακάλυψη της ηρωΐνης στα εργαστήρια της Μπάγιερ, ενώ το 1898 προωθείται στα φαρμακεία με το διαφημιστικό σλόγκαν: "εναντίον όλων των πόνων, καταπραυντικό του βήχα, ι-δανικό για την αποτοξίνωση των τοξικομανών από μορφίνη". Η ηρωΐνη όμως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα παράγωγο της μορφίνης.

1917: Απαγόρευση των προϊόντων οπίου, αφού ένα εκατομμύριο πολίτες της Αμερικής δηλητηριάστηκαν νόμιμα από τα νόμιμα προϊόντα της Μπάγιερ και άλλων δολοφονικών φαρμακοβιομηχανιών. Έτσι, από τη στιγμή στην άλλη μεταμορφώθηκαν σε κοινότητα εγκληματιών, αφού ο νέος νόμος κήρυξε παράνομες τις μέχρι τότε νόμιμες φαρμακευτικές ουσίες. Όμως η Μπάγιερ δε βρέθηκε απροετοίμαστη από τα νέα διεθνή μέτρα. Ήδη από το 1899 είχε εφεύρει την "σθάα και μαγική" — όπως διαφημιζόταν — ασπιρίνη. Ο μύθος όμως της ασπιρίνης καταρρίφθηκε το 1975 όταν ανακαλύφθηκε ότι το 50% από τα έλκη και τις ασθένειες των εντέρων προκαλούνται από την ασπιρίνη.

1940: Προκειμένου να ανυψωθεί το ηθικό των στρατιωτών και να σφαχτούν "με το χαμόγελο στα χείλη", οι στρατοκράτες μοίραζαν αμφεταμίνες. Μάλιστα το 1942 η Σουηδία με το σλόγκαν "δυο χάπια αμφεταμίνες είναι καλύτερα από δυο μήνες διακοπές", αποκοιμίζε τις εργαζόμενες μάζες στο όραμα της παραγωγής και της ανάπτυξης του καπιταλισμού.

1987: Η δολοφονική-εγκληματική λειτουργία των φαρμακοβιομηχανιών συνεχίζεται με την προώθηση επικίνδυνων τοξικομανιογόνων ουσιών στη νόμιμη αγορά, με τη μορφή θεραπευτικών φαρμάκων (παισιόπανα, ψυχοφάρμακα, ηρεμιστικά, διεγερτικά, αλκοόλ, νικοτίνη, καφεΐνη κλπ.).

Παράλληλα με τη νόμιμη αγορά ναρκωτικών ουσιών, υπάρχει και η παράνομη αγορά. Επώνυμοι μεγαλοβιομήχανοι και μη, παρασκευάζουν τεράστιες ποσότητες παράνομων ουσιών, τις οποίες διχετεύουν στη διεθνή αγορά, συσσωρεύοντας υπέρογκα κέρδη και υπερδιπλασιάζοντάς τα με επενδύσεις σε άλλους τομείς της οικονομίας τους, υποστηρίζοντας έτσι τα συμφέροντα του διεθνούς κεφαλαίου και της εκάστοτε χώρας.

Η σωματική, ψυχική εξάρτηση του πολίτη από τα νόμιμα και παράνομα ναρκωτικά, έχει τις αιτίες της και τις συνέπειές της. Η εξουσία και τα αφεντικά, προκειμένου να κáθονται στις πλάτες μας χωρίς αντίσταση, από τη μια, μας αποχαυνώνουν με τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης (τύπος, τηλεόραση, κλπ.) με σκοπό να μας κάνουν νομοταγείς πολίτες και πειθήνιους εργάτες, στην υπηρεσία του κεφαλαίου και από

την άλλη, φλομώνουν με ναρκωτικές ουσίες όσους αμφισβητούν και εναντιώνονται στο κατεστημένο και τις αξίες του (ηθικότητα, εργατικότητα, τιμότητα, σοβαρόφάνεια, κοινωνική υπόληψη κ.ά.).

Έτσι τα θύματα αυτά των ναρκωτικών, γίνονται και θύματα των κατασταλτικών θεσμών του κράτους και του κοινωνικού ρατσισμού που απορρίπτει το διαφορετικό και το επαναστατικό. Είναι αναστόφρευκτη λοιπόν η περιθωριοποίηση, η αποδυνάμωση και η εξότωση τους. Αρκετοί από αυτούς γίνονται χαφιέδες και όργανα της αστυνομίας, μόνο για να επιβιώσουν.

Με βάση τα παραπάνω, τα νομοσχέδια περί ναρκωτικών προστατεύουν τα νόμιμα και παράνομα κυκλώματα. Συγκεκριμένα, το νέο νομοσχέδιο που συζητείται αυτές τις μέρες στη Βουλή — που στην ουσία είναι η μεταγλώττιση στη δημοτική του χουντικού

α) Προωθεί την ηρωΐνη εφόσον δεν κάνει διαχωρισμό ναρκωτικών και μη ναρκωτικών ουσιών (π.χ., χασίς) που από έγκυρες επιστημονικές έρευνες έχει αποδειχθεί ότι δεν προκαλεί ψυχική και σωματική εξάρτηση και είναι σχεδόν ακίνδυνο σε σχέση με τσιγάρο, αλκοόλ, καφέ. (Καθηγητής Ιατρικής Λογαράς: "Ψυχοτρόπα και ψυχοφαρμακολογία").

β) Προωθείται έμμεσα ο χαφιεδισμός με τη μείωση — παύση της ποινής των ναρκομανών σ' αυτούς που θα καρφώνουν άλλους χρήστες ή αφήνονται έρμαια στη βούληση των δικαστών — ιεροεξεταστών που θ' αποφασίσουν για τον τρόπο και τόπο "θεραπείας" τους.

γ) Δεθίζονται οι πραγματικοί υπεύθυνοι γιατί ακριβώς οι ίδιοι ενσαρκώνουν το οικονομικό-πολιτικό σύστημα και τους νόμους.

Τα ναρκωτικά είναι γέννημα και επέκταση αυτής της κοινωνίας και δεν εξαντλούνται μόνο σε τοξικομανιογόνες ουσίες, αλλά και σε κάθε άλλο μηχανισμό που ελέγχει τη σκέψη και τον τρόπο ζωής μας, με σκοπό να μας υποτάξει στα συμφέροντα του κεφαλαίου. Το σύστημα των νόμων και αρχών διατηρείται μέσω της μεταρρύθμισής τους, συνεχίζοντας έτσι την εκμετάλλευση και την κυριαρχία. Η εξάρτηση, η αποδοχή, και ο εθισμός του ανθρώπου από τους νόμους αυτής της κοινωνίας, τους καθιστά επικίνδυνα τοξικούς.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΝΟΜΙΜΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ ΝΑ ΠΛΑΣΕΙ ΤΕΧΝΗΤΑ ΤΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΣ ΥΠΟΤΑΞΕΙ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ.

ΕΝΑΝΤΙΩΝΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΝΕΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΕΝΩ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΙΟΓΚΩΝΕΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ.

Αντιεξουσιαστική Ομάδα Δραπετσώνας - Κεραταινίου

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΟ ΧΡΟΝΟ
ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟ "ΧΩΡΟ" ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Όταν προσπαθείς να τραβήξεις από το μανίκι την ιστορία
γίνεσαι καρικατούρα της)

1

Η σύνθεση αλλά και απόσταση (αποσύνθεση) ενός συνόλου εντάσσεται στην ίδια την διαδικασία της ζωής, αυτών που δρουν στο κοινωνικό επιστητό, κύρια μέσα από τα γεγονότα (δρώμενα) αλλά κυριότερα μέσα από τη δράση αυτών που τα προετοιμάζουν και τα θέτουν σε κίνηση (δράστες). Μόνο η ένταξη των γεγονότων στο κοινωνικό γίγνεσθαι και η δράση (των δραστών) στην κοινωνική ζωή μπορεί να βάζει τα πράγματα στη θέση τους, γιατί μόνο η κοινωνική ζωή μπορεί να θέσει διαδικασίες συγκρίσιμες του επιπέδου πραγματικό-φανταστικό, εφικτό-ανέφικτο, αντικειμενικό-υποκειμενικό, επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας-ουτοπία.

Η αλληλουχία σύγκρουσης αντίθετων προβληματισμών έχει σαν αποτέλεσμα, μέσα από τον συσχετισμό δυνάμεων που δημιουργεί, να συσσωρεύει δύναμη μια προβληματική, να αποκτά θέση, να γίνεται πιο ατομική (μερική)-υποκειμενική, μέρος ενός συνόλου (ή συνολικά αποδεκτή)-αντικειμενική. Όσο και να θέλουμε να αποφύγουμε πολλές φορές την "φυσιοκρατία" χωρίς να παραγνωρίζουμε το φανταστικό στοιχείο, βλέπουμε ότι η κοινωνική ζωή σαν "πειραματικό εργαστήριο", σαν αποτέλεσμα υποκειμενικών δραστηριοτήτων καταφέρνει σε μια στιγμή (σημείο καμής) της κυρίαρχης λογικής να αποδείξει μια νέα αντίληψη που τείνει να καθιερωθεί μέσα από την συντονισμένη δράση του συνόλου (μαζών) και να κυριαρχήσει (επανάσταση). Όπως η διαδικασία γέννησης ενός άστρου αρχίζει με την σύνθεση των στοιχείων της κοσμικής σκόνης, εξελίσσεται (συμπατικός χρόνος), φτάνει στο αποκορύφωμα και αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για την αποσύνθεση και την επιστροφή στο πρωταρχικό σημείο, με το φαινόμενο του σουπερνόβα, έτσι και οι κοσμοθεωρίες έχουν κι' αυτές την δικιά τους διαδικασία (κοινωνικός χρόνος) σύνθεσης, λάμψης, διάστασης, ακολουθούν την διαδικασία σύγκρουσης του παλιού με το καινούργιο στο πλήρωμα του χρόνου σαν διαδικασία μετάλλαξης. Το αρχέτυπο προυποθέτει το νεότυπο, το νεότυπο συγκρίνεται με το αρχέτυπο. Το παλιό υπάρχει και δεν υπάρχει, το νέο δεν υφίσταται χωρίς να συγκριθεί και να συγκρουστεί με το παλιό. Ο παλιός κοινωνικός χρόνος, για να μετασημασθεί σε νεο-ατομική και κοινωνική στάση ζωής —αλλά κύρια σε μορφή κοινωνικής οργάνωσης, δεν προυποθέτει άραγε νέα συνείδηση και στάση ζωής αυτών που ζουν και δρουν στον νέο χρόνο και θέτουν σε κίνηση τις επαναστατικές διαδικασίες για την νέα κοινωνία;

2

Η πόλωση και ο κατακερματισμός του "χώρου" είναι τεχνητή και πλαστή και δεν εκφράζει την σύγκρουση παλιού-καινούργιου (νέος τρόπος και στάση ζωής) αλλά παλακομματισμό, ωχαδερφισμό, σχιζοφρενικό υπερεγώ και στείρα πρωτοτυπία μερικών προσώπων (ηγετίσκων και αυτών που τους ακολουθούν, των "οπαδών"). Ο κριτικός λόγος αντικαταστάθηκε από τον ρεβανισμό. η όσο το δυνατόν συντονισμένη δράση από την στείρα πρωτοτυπία για να εδραιώνουν τα "οφίσια" τους οι ηγετίσκοι ("οφίσια" ιστορικά, εξουσιαστικά κ.λπ.). Τέλος, η προοπτική του επαναστατικού κοινωνικού λόγου (πάνω σε αξίες διαχρονικές) και κύρια το πρόγραμμα δράσης για την αναρχική ανταξουσιαστική κοινωνία από την στείρα άρνηση που εκφράζεται με κρετινικό τρόπο (καταστροφή, "θα τους τσακίσουμε", "εκδίκηση" κ.λπ.).

Αλλά ας δούμε τώρα τις όποιες τάσεις του κινήματος:
Α/ ΒΙΑΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ, που πολύ μελάνι ρίχτηκε τελευταία από τους εκπροσώπους της, δίνοντας φυσικά ιδεολογικά επιχειρήματα στην ψυχανομαλία τους, όταν μέσα από τις αναλύσεις τους το μόνο συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι αντικαθιστούν το δράμα της ανθρωπότητας, τα αδιέξοδά της και τους κοινωνικούς αγώνες (συγκρούσεις) με την κρεβατοκάμαρα (αφού όλο για ηδονές και κάβλες μας μιλούν).

Β/ Η ΕΙΡΗΝΙΣΤΙΚΗ ΤΑΣΗ, δογματικά αποκομμένη από βίαιες διαδικασίες, φοβούμενη "μήπως ματώσει η μύτη της", αγγίζει τα όρια του μυστικισμού. Όσο για την κριτική μας σε πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις, εκφράζεται στο επίπεδο: "αναρχικός της αναρχίας", "σταλινικός της αναρχίας", "αναρχικός της δημοκρατίας", "αναρχοχαρούμενος της μαλακίας" και άλλες ιδεολογικές σκατίλες. Η εμπειρία έχει αντικατασταθεί από τον εμπειρισμό. Δεν αντλείται κανένα συμπέρασμα, τόσο από την παγκόσμια θεωρητική δουλειά και πρακτική του αναρχικού κινήματος, όσο και από την μέχρι τώρα δράση του στην Ελλάδα. Έτσι καλλιεργείται και αναπαράγεται ο ατομικισμός, η αποξένωση και η διχόνοια που καλύπτεται πίσω από μια ανεδαφική κριτική —πρόσχημα για την απραξία και τον παθητικό εγκλωβισμό του σε παγιωμένα, τυποποιημένα σχήματα (ειδική αναρχική οργάνωση, χαλαρή οργάνωση ή παντελής άρνηση αυτής).

Κάνουμε κριτική για την "Κοινωνία του Θεάματος", αλλά για το θέαμα που προσφέρουν οι αναρχικοί και ιδιαίτερα στις συνελεύσεις τους θα το καταγγείλει; Δεν δεχόμαστε την συλλογική ευθύνη, την προσωπική ευθύνη μερικών ηγετίσκων. Για το ότι δεν λειτουργεί τίποτα —ουσιαστικά και τυπικά— στον "χώρο" ποιός θα μιλήσει; Η παραλίγο εμφύλια σύρραξη του καλοκαιριού, δεν είναι αποτέλεσμα συγκεκριμένων καταστάσεων που δρομολογήθηκαν από συγκεκριμένα πρόσωπα; Ποιους τάχα απασχολεί; α) η έλλειψη θεωρητικής συγκρότησης, προοπτικής και προγράμματος από τον αναρχικό λόγο; β) η μέχρι τώρα αποτυχία συγκρότησης στον "χώρο" μιας ενιαίας κινηματικής αντίληψης; γ) η αποτυχία του Συνεδρίου τόσο στην διάρκειά του, όσο και στους υποτιθέμενους στόχους του; Ποιοί τάχα έχουν επεξεργαστεί και αφομοιώσει τις αναρχικές θεωρίες που δίνουν αξίες και στάση ζωής; (Πιστεύουν πράγματι σ' αυτές;).

Όχι σύντροφοι, μας λείπει η αυτογνωσία και η αυτοκριτική. Είμαστε έγκλειστοι στο υπερεγώ μας (γιατί οι άλλοι και όχι εμείς). Έγκλειστοι χρονικά πίσω από τα γεγονότα και (χωροταξικά) γύρω απ' τα Εξά-χρηια. Δεν ξέρουμε τι γίνεται γύρω μας, φυλακισμένοι στον μικρόκοσμο μας που φτιάχνουμε, ελιτιστές, μυστικοπαθείς, εξεζητημένοι στο ύφος, χωρίς ήθος, εκδικητές της κοινωνίας χαμουρευόμαστε τον ιστορισμό μας.

3

Το άτομο μέσα στην κοινωνική ζωή καθορίζει και καθορίζεται, απορρίπτει και απορρίπτεται, συγκρίνει τα πράγματα γύρω του και συγκρίνεται μέσα σ' αυτά, επιλέγει και επιλέγεται και τέλος επιβάλλεται και του επιβάλλονται.

Όταν το άτομο προσπαθήσει να τραβήξει από το μανίκι την ιστορία γίνεται καρικατούρα της. Η κοινωνική δράση

έχει πάντα συλλογικό αποτέλεσμα, άσχετα αν ασκείται από άτομα ή ομάδες. Πάντα εκεί απευθύνεται, στο συλλογικό. Όσο και να προσπαθούν να πουν διάφοροι ατομιστές μικροαστοί για προσωπικές επιλογές (προσωπικές λύσεις κ.λπ.) δεν πείθουν. Ας παραμυθιάζουν τους εαυτούς τους και μερικούς άλλους. Η "μάζα" προϋποθέτει το άτομο και το άτομο επηρεάζει-καθορίζει την "μάζα". Οι κοινωνικές διαδικασίες δεν είναι μόνο προσωπικές αλλά και ενός συνόλου από επιλογές. Οι υπογράφοντες όντας έντονα κοινωνιστές, δηλώνουν ότι το αδιέξοδο του "χώρου" δεν μπορεί να τους οδηγήσει σε ατομικές λύσεις. Οι επαναστατικές διαδικασίες δεν αφορούν τα πρόσωπα που τις υποκινούν, αλλά και το σύνολο. Η οργάνωση της κοινωνίας πάνω σε καινούργιες βάσεις είναι υπόθεση όλων μας και καθενός χωριστά. Αρνούμαστε την ατομικιστική λύση, όχι μόνο γιατί δεν περιέχει στοιχεία κοινωνικά, αλλά γιατί οδηγεί σε πράξεις απελπισίας όταν η προσωπική πρακτική συνδεθεί με την ατομική βία. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν συνδέεται με τα προσωπικά υπαρξιακά αδιέξοδα και αγωνίες γίνεται πλέον αυτοσκοπός και αποκόβεται από τις άλλες δραστηριότητες του επαναστατικού γίγνεσθαι. Το άτομο αποκομμένο από την πρακτική στην λαϊκή βάση (κοινωνικό και εργασιακό χώρο) αποκτά ψευδή συνείδηση, προσπαθεί να θεωρήσει τον κόσμο γύρω του μέσα από τον μικρόκοσμο που ζει, ζητάει να ερμηνεύσει τα φαινόμενα αλλά δεν τα ζει, προσπαθεί να ανακαλύψει με το κυάλι τα "επαναστατικά υποκείμενα", αποκτά το χαρακτηριστικό του ηγετίσκου, θέλει να εκδικηθεί την κοινωνία που δεν τον κατανοεί. Η έμμονη ιδέα για εκδίκηση οδηγεί το άτομο στο να γίνεται μακελάρης, αποκτά τα ανακλαστικά και την συμπεριφορά του καταδικωμένου, γι' αυτό εκφράζεται κουμπουροφόρικα και φέρει κουμπούρι με όποιες καιρικές συνθήκες. Τέλος, δεν το πολυαπαχολεί η γένικευση της βίας μέσα από κοινωνικές διαδικασίες γιατί, η βία σαν αυτοσκοπός του καθορίζει πλέον το είναι του, ηδονίζεται και λάνθεται από αυτήν.

Κάποια στιγμή, σε κάποιο χρόνο θα συναντηθεί με την ιδεολογία, που θα έχει σαν αποτέλεσμα να στηρίζει ιδεολογικά την δράση του, να δίνει ιδεολογικά επιχειρήματα στην ψυχανωμάλια του.

4

Σύντροφοι,

τώρα που η καταστολή εντείνεται και θα ενταθεί περισσότερο, αν δεν θέλουμε να γίνουμε προμετωπίδα για τις όποιες επιλογές της ολιγαρχίας και του κράτους, κάνουμε ε κ κ λ η σ η σε σύντομο χρονικό διάστημα να γίνει συνάντηση των αναρχικών της Αθήνας, αν μη τι άλλο για να προωθήσουμε την αλληλεγγύη και την αυτοάμυνα του χώρου, αλλά κύρια μέσα από τον γόνιμο διάλογο να αποσαφηνιστούν και να ξεκαθαριστούν οι όποιες θέσεις και διαφορές των αναρχικών, ώστε να σπάσει η αντιπαλότητα που υπάρχει σήμερα. Ανελέητη κριτική, λοιπόν, απ' τον καθένα για τον εαυτό του και από όλους για όλους, μπας και αποκτήσει αυτογνωσία το κίνημα.

Τα παραπάνω μπορεί να είναι μια αποτελεσματική εικόνα της κατάστασης, πάντως εμείς το λήσαμε...γιατί δεν χάσαμε τον τρόπο να μαθαίνουμε!

Οι εραστές της αλήθειας.

Αθήνα 14.10.1987

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ-ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΩΝ

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

ΚΑΒΑΛΑ: Το Σάββατο 17 Οκτωβρίου (ακριβώς ένα μήνα πριν της 17 του Νοέμβρη) η τοπική ΕΠΕΝ είχε προγραμματίσει εκδήλωση, προκειμένου να "ειπωθεί η αλήθεια για τον μύθο του Πολυτεχνείου", στον χώρο του Διοικητηρίου. Από νωρίς, όμως, σύντροφοι των ομάδων "Είσοδος Κινδύνου" και "Εναλλακτική Δράση", μαζεύτηκαν στο χώρο του Διοικητηρίου με σκοπό να εμποδίσουν την χουντοσύναξη. Σημειώνονται αψιμαχίες με τους ΕΠΕΝίτες. Σ' αυτό το σημείο έφτασε μεγάλη (για τα δεδομένα της Καβάλας) αστυνομική δύναμη προκειμένου "να αποφευχθεί η σύρραξη" ή με άλλα λόγια, για να πραγματοποιηθεί η χουντική φιέστα.

Τα "όργανα" από κοινού με τους ΕΠΕΝίτες προσπαθούν να εκδιώξουν τους συντρόφους από τον χώρο του Διοικητηρίου, και όχι μόνο δεν τα καταφέρνουν, αλλά και οι σύντροφοι παραμένουν εκεί για αρκετές ώρες, μέχρι αργά το βράδυ, φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα. Προκήρυξη-Καταγγελία κατά της χουντοσύναξης κυκλοφόρησε από το περιοδικό "ΚΟΝΤΡΑ", από την Αντιεξουσιαστική Ομάδα "ΕΙΣΟΔΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ", από την "Ομάδα Εναλλακτικής Δράσης" και από την "Εναλλακτική Χριστιανοσοσιαλιστική Κίνηση".

ΕΜΕΙΣ ΞΕΧΑΣΑΜΕ ΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΑΥΤΗ ΔΕ ΜΑΣ ΞΕΧΑΣΕ

2.500 έμβρυα, τα ελληνικά θύματα του Τσερνομπίλ

ΕΛΛΗΝΕΣ γιατροί υπολογίζουν ότι 2.500 Έλληνι-δες υποβλήθηκαν σε άμβλωση πέρσει, επειδή φοβήθηκαν τις συνέπειες από το πυρηνικό δυστύχημα στο Τσερνομπίλ, γράφει η βρετανική «Ιατρική Εφημερίδα».

Ο υπολογισμός αυτός γιατρών του Πανεπιστημίου των Αθηνών «δεν έρχεται σε αντίθεση με τους υπολογισμούς της Διεθνούς Ατομικής Ενεργείας, ότι σ' ολόκληρη τη Δ. Ευρώπη έγιναν 100.000 ως 200.000 άμβλώσεις λόγω του Τσερνομπίλ», προσθέτει η εφημερίδα.

Κατά την έκθεση των Ελλήνων γιατρών, το πυρηνικό δυστύχημα προκάλεσε πανικό, κυρίως λόγω των αντικρουόμενων στοιχείων που εδίδοντο και των ψευδών διαδόσεων.

«Στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, πολλοί μαιευτήρες θεώρησαν αρχικά λογικό να διακόψουν την κύηση γυναικών ή ήταν αδύνατο να αντισταθούν στην επιμονή ανησυχία εγκύων γυναικών και των συζύγων τους», αναφέρεται στην έκθεση.

Κουίζ

Βρείτε ποιός έγραψε τα παρακάτω: "Η μόρφωση, που οι αστοί φοβούνται να μη χαθεί, για την τεράστια πλειοψηφία των ανθρώπων είναι η μόρφωση που τους προετοιμάζει να γίνουν μηχανές".

Ο Σύλλογος Ελλήνων Βιομηχάνων και το ΚΚΕ, "Το Βήμα" και ο "Ριζοσπάστης", το Υπουργείο Παιδείας και ο Κύρκος, η Πανοπουδαστική και η ΔΑΠ ουρλιάζουν για την αναβίωση της παιδείας. Για τον εκσυγχρονισμό της, για την εντατικοποίησή της. Ουρλιάζουν για την εύρυθμη λειτουργία και την ευταξία των ΑΕΙ που θα συμβάλουν - παρόντας "σοβαρούς" επιστήμονες - στην πρόοδο και στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Δεν μας λένε όμως αν αυτή η "πρόοδος" είναι πρόοδος του ανθρώπου, αν αυτή η οικονομική ανάπτυξη υπαγορεύεται από τον άνθρωπο για να καλυτερεύσει τη ζωή του ή από την αυτονομημένη καπιταλιστική οικονομία Ανατολής και Δύσης. Δεν μας λένε αν αυτοί οι επιστήμονες με "κύρος", σπουδαγμένοι σε πανεπιστήμιο πολιτικά νεκρό, ανίκανοι να σκεφτούν κριτικά, στενόμυαλοι και προσηλωμένοι στο περιορισμένο γνωστικό τους αντικείμενο, θα μπορούν να υψώσουν το ανάστημά τους και ν'αντισταθούν ή θα απαντούν "τη δουλειά μας κάνουμε" - όπως απάντησαν οι ναζί στρατιωτικοί στη δίκη της Νυρεμβέργης - συνεχίζοντας την παράδοση του επιστήμονα-εγκληματία και δουλεύοντας για νέα οπικά συστήματα, για νέους ιούς του AIDS, για τα νέα Τσερνομπίλ, για την εντατικοποίηση των ρυθμών ζωής και παραγωγής.

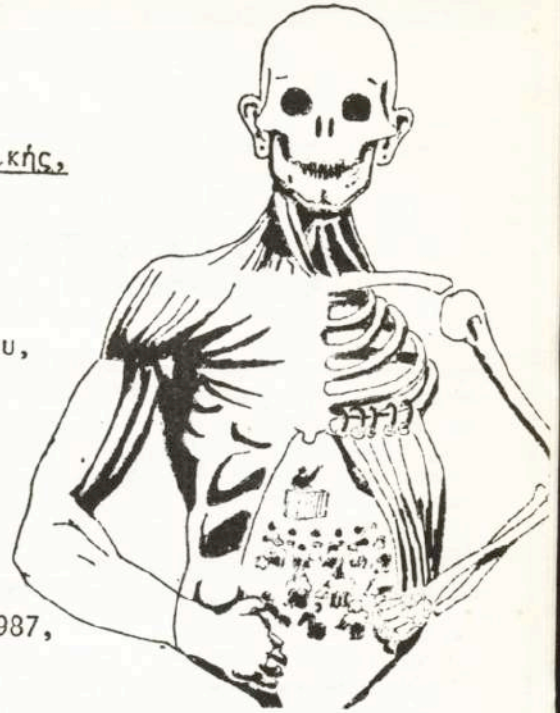
Η αλαζονική εξουσία των πρασινοφρουρών και των κλαδικών τους κατόρθωσε αυτό που φαινόταν ακατόρθωτο στα χρόνια της "επέραιτης" Δεξιάς. Κατόρθωσε να καταργήσει το Πανεπιστημιακό Άσυλο (Σταθόπουλε, Μαυράκη, Γεωργακάκη, Τσαμουνκέλη, Θλιβερού κλητήρες, σας θυμόμαστε!), να δημιουργήσει ένα νομοθετικό πλαίσιο που να ολοκληρώνει τη μετατροπή της ελληνικής κοινωνίας σε νεκροταφείο: Στρατολογικό νομοσχέδιο, ΕΚΑΜ, νομοσχέδιο προώθησης της πρωίνης, Περιύβριση Αρχής, Διεθνής Σύμβαση για την έκδοση πολιτικών προσφύγων. Οι νεοχουντικοί του ΠΑΣΟΚ, με τη συναίνεση του ΚΚΕ και της ΝΔ, γέμισαν τους δρόμους με ΚΑΤ, ΜΕΑ και κάθε λογής αλήτες για να σκορπίζουν το φόβο και το θάνατο σε όσους αντιστέκονται. Επέβαλαν καθεστώς αστυνομικής κατοχής σ'ολόκληρη την κοινωνία, απαγορεύοντας συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, βασανίζοντας και κακοποιώντας πολίτες στα μπουντρούμια τους. Για να φτάσουν να δολοφονούν εν ψυχρώ, με τις κάμερες της τηλεόρασής τους ανοιχτές, όπως έγινε στην περίπτωση του Μ. Πρέκα.

Από την επιχειρούμενη ερήμωση της κοινωνικής ζωής δεν εξαιρούνται τα Πανεπιστήμια. Αν στην κοινωνία, η πειθάρχηση στις νόρμες του Κουτσόγιωργα και της "Αυριανής", στις νόρμες της διεθνοποίησης της καπιταλιστικής αποκτήνωσης, περνά μέσα από την καταστολή, στα Πανεπιστήμια ο νόμος-πλαίσιο 1268 ανοίγει το δρόμο. Ο φοιτητής πρέπει να χάσει όση σκέψη κι αυτενέργεια του απόμεινε για να γίνει ένας τέλειος ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΣ ΗΛΙΘΙΟΣ. Ο κλοιός της αποβλάκωσης σφίγγει γύρω του μέσα από τα προσπατούμενα, τα ν+3, τα πειθαρχικά, τη μεταφορά των σχολών έξω από την πόλη, επομένως κι απ'την κοινωνία, και την καλλιέργεια κλίματος τεχνοκρατισμού κι αξιοκρατίας. Η κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων έρχεται να κάνει ερημικά περιορισμένη την ενασχόληση του φοιτητή με το ήδη εξειδικευμένο αντικείμενο της γνώσης του. Η αστυνόμευση της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών και των συναίσθημάτων κορυφώνεται με τον φασιστικό εσωτερικό κανονισμό του ΕΜΠ.

Απέναντι στην κτηνωδία του κράτους και των υπό περεστρόικα σταλινικών, η κοινωνία δεν έχει νεκρωθεί. Οι καταλήψεις του Χημικού, της Αρχιτεκτονικής, των Ηλεκτρολόγων και των Πολιτικών Μηχανικών περιθωριάζουν τους γραφειοκράτες και επίδοξους χειραγωγούς του κινήματος. Οι αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων το επιβεβαιώνουν: "Δεν μπορούμε τίποτα να προσδοκούμε από διαπραγματεύσεις συναλλαγών. Οι ευπρεπείς συναλλαγές συνδικαλιστικών ηγεσιών με υπουργούς, πρυτάνεις και καθηγητές είναι εντελώς αφερέγγυες. Να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας!" (Γ.Σ. Πολιτικών Μηχανικών), "Ο αγώνας να κλιμακωθεί μέσα από τις διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας των Γενικών Συνελεύσεων και να μην αφεθούμε στα παζάρια της Συνδιοίκησης. Να αποσυρθούν οι εκπρόσωποι των φοιτητών και να διαλύονται οι συνεδριάσεις των Τμημάτων" (Γ.Σ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών).

Οι στιγμές έξαρσης κι ανύψωσης της κοινωνίας των πολιτών ξεπερνούν τη δουλοπρέπεια και την παθητικότητα που μεθοδεύουν οι άθλιοι σχεδιαστές της ζωής μας! Δεν έχουμε παρά να τις γενικεύσουμε και να τις οργανώσουμε!

ΕΝΑΝΤΙΑ στο νεοχουντισμό του ΠΑΣΟΚ,
ΕΝΑΝΤΙΑ στη συνδικαλιστική αστυνومία της Πανοπουδαστικής,
 ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ μπορεί να παλέψει για την
 άνοιξη της νεοελληνικής κοινωνίας! ΜΠΟΡΕΙ να αυτοοργα-
 νωθεί και να επεκταθεί γιατί διατηρεί την ιστορική
 μνήμη των αγώνων του! Όπως το εργατικό κίνημα γνωρί-
 ζει τη σφαγή των ναυτών της Κρονστάνδης και των αναρ-
 χικών συντρόφων του Μάχνο από τον Λένιν και τον Τρότσκι,
 την σταλινική αντεπανάσταση του 1937 στην Ισπανία, τα
 εγκλήματα της ΟΠΛΑ στον ελληνικό εμφύλιο, τα γεγονότα
 της Ουγγαρίας του 1956 και τα Πολωνικά έτος και ΤΟ ΚΙ-
 ΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ στην Ελλάδα γνωρίζει αυτούς που
 σπύλωσαν τη μνήμη των αγωνιστών του ΝΟΕΜΒΡΗ 1973
 παρουσιάζοντάς τους σαν 350 προβοκάτορες (βλ. "Παν-
 πουδαστική" Νο 8), γνωρίζει τους "Κνίτες, Χίτες, Ταγμα-
 τασφαλίτες" που επέδραμαν στο κατελιμημένο Χημείο του
 1979 και μπορεί πια να διακρίνει τον κοινό "αγώνα" του 1987,
 μπάτων και Πανοπουδαστικής, να διατηρήσουν τις κινη-
 τοποιήσεις στα εκτονωτικά πλαίσια της συμφωνίας Παπαν-
 δρέου-Φλωράκη για απλή αναλογική.

Σ' αυτούς που βιάζονται να ξεπουλήσουν τον αγώνα των φοιτητών για να τον εξαργυ-
 ρώσουν μια ώρα αρχίτερα στην πασαρέλα της πολιτικής, σ' αυτούς που για την απλή ανα-
 λογική παίζουν θέατρο μαχητικότητας με εκτονωτικές ψευτοκαταλήψεις στις οποίες για
 να προχωρήσουν θέλουν και άδεια... εισαγγελέα(!) ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ πως η συμφωνία της βίλας
 "Γαλήνη" δεν διασφαλίζει την... κοινωνική γαλήνη αφού λογάριασε χωρίς τον ξενοδόχο.
 και ξενοδόχος, κυριολεκτικά και μεταφορικά, είναι οι ίδιοι οι φοιτητές κι όχι οι επί-
 δοξοί νταβαντζήδες τους. Οι Γάλλοι φοιτητές το απέδειξαν πέρσι περίτρανα. Τα μαζικά
 μέσα ενημέρωσης τους ήθελαν παθητικούς, απολιτικούς ή ιδιωτικοποιημένους, παραιτημέ-
 νους από τα δικαιώματά τους και τις κατακτήσεις τους. Σε λιγότερο από μια βδομάδα δι-
 έψευσαν τους πάντες! Αφύπνισαν την κοινωνία ενάντια στο κράτος και τ' αφεντικά ανα-
 γκάζοντας την κυβέρνηση να ξεβρακωθεί και τους σταλινικούς της ΟΣΓ να σέρνονται πί-
 σω από "τους αριστεριστές και αναρχικούς κάθε είδους και κάθε εθνικότητας".

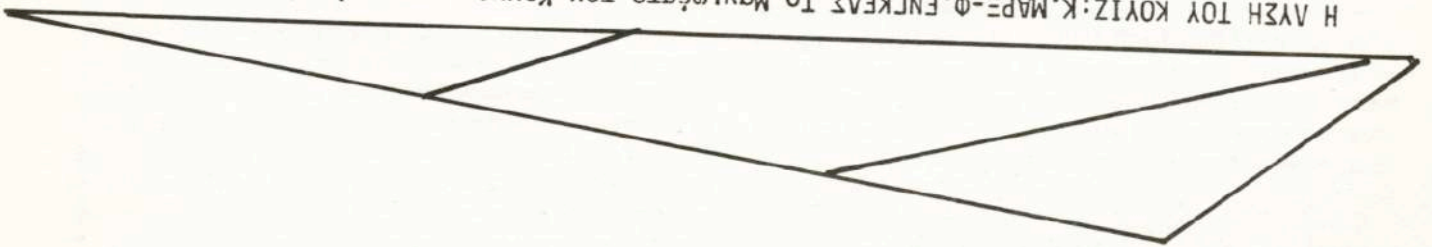
Σειρά μας να παίξουμε και ν' αποδείξουμε τις ομοιότητες Τρίτη και Μονορού...
 ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΧΕΪΡΑΓΩΓΟΥΣ!
 ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ!

Αθήνα, 5 Νοεμβρίου 1987

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ:

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ
 στο πανεπιστήμιο και στην κοινωνία

Η ΑΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΥΖΙ:Κ.ΜΑΡΕ-Φ.ΕΝΓΚΕΛΣ,Το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος.(ψηλ
 ορόμια για τους δούλους του Πανσοπουδαστικού Κόμματος.(ψηλ
)...)

Στη Γη υπάρχει θέση για όλους...

Με την πάροδο του χρόνου ο πληθυσμός της γης αυξάνεται ολοένα και με γρηγορότερους ρυθμούς. Αν το 1800 έγιναν 1 δισεκ., το 1900 2 δισεκ., το 1960 3 δισεκ., το 1974 4 δισεκ. και το 1987 5 δισ. Το 1999 ο πληθυσμός της γης θα φτάσει τα 6 δισεκ.

Το γεγονός της γοργής αυτής αύξησης του πληθυσμού επιβάλλει άμεσα τη λύση των προβλημάτων της ανθρωπότητας.

Σήμερα περισσότεροι άνθρωποι παρά ποτέ στερούνται τέτα θεμελιώδη δικαιώματα όπως της μόρφωσης, της δουλειάς, της διατροφής, της στέγασης, της περιθαλψής.

Τη στιγμή που για κάθε κάτοικο της γης αναλογούν όπλα ισχύος 3,5 τόνων δυναμίτιδας, πεθαίνουν κάθε χρόνο από την πείνα 40.000.000 άτομα.

2 δισεκ. άτομα πίνουν ακατάλληλο νερό, ενώ πάνω από 1 δισεκ. ζουν σε περιοχές με ατμοσφαιρική ρύπανση πάνω από τα επιτρεπτά όρια.

Σαν διέξοδο για την αποφυγή της πληθυσμιακής ασφυξίας του πλανήτη κάποιοι εγκέφαλοι προβάλλουν τους πολέμους.

Η αντίληψη ότι ο πόλεμος είναι ένα είδος «ευεργεσίας» γιατί μειώνεται ο πληθυσμός και μπορούν να ζήσουν οι

υπόλοιποι είναι ηθικά και επιστημονικά απαράδεκτη και σκοταδιστική.

Στους 15.000 πολέμους που έγιναν στη ιστορία της ανθρωπότητας σκοτώθηκαν 3 δισεκ. 640 εκατ. άνθρωποι. Ομως ταυτόχρονα οι υλικές ζημιές σ' αυτούς τους πολέμους υπολογίζονται στα 1.350 τρισεκατομμύρια δολάρια.

Στο μικρό πλανήτη μας υπάρχει θέση για όλους μας.

Σήμερα καλλιεργείται μόνο το 5% της καλλιεργήσιμης επιφάνειας του εδάφους του πλανήτη. Με μια εξόρμηση της τεχνολογικής προόδου σε ειρηνικά έργα ο πλανήτη μας σύμφωνα με επιστημονικούς υπολογι-

σμούς μπορεί να θρέψει 50 φορές περισσότερους ανθρώπους.

Ο ΑΣΤΙΚΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟ 2000

Τα Ηνωμένα Έθνη προβλέπουν ότι μέχρι το 2000 θα υπάρχουν 48 πόλεις με πέντε και πλέον εκατομμύρια κατοίκους. Υπήρχαν 10 πριν από μισό αιώνα. Από αυτές, 37 θα ανήκουν σε λιγότερο αναπτυγμένες περιοχές και 11 σε βιομηχανικά έθνη.

Οι 25 μεγαλύτερες πόλεις και (μέσα σε παρένθεση οι προβλεπόμενοι πληθυσμοί τους) είναι: Μέξικο Σίτι, Μεξικό (25,8 εκατομμύρια), Σάο Πάολο, Βραζιλία (24,0), Τόκιο, Ιαπωνία (20,2), Καλκούτα Ινδία (16,5), Μειζων Βομβάν, Ινδία (16,0), Νέα Υόρκη, ΗΠΑ (15,8), Σεούλ, Κορέα (13,8), Τεχεράνη, Ιράν (13,6), Σαγκάι, Κίνα (13,3), Ρίο Ιανέιρο, Βραζιλία (13,3), Μπουένος Άιρες, Αργεντινή (13,2), Τζακάρτα, Ινδονησία (13,2), Δελχί, Ινδία (13,2), Καρατσι, Πακιστάν (12,0), Ντάκα, Μπαγκλαντές (11,2), Μανίλα, Φιλιππίνες (11,1), Κάιρο, Αίγυπτος (11,1), Λός Άντζελες, ΗΠΑ (11,0), Μπαγκόκ, Ταϊλάνδη (10,7), Λονδίνο, Αγγλία (10,5), Οσάκα, Ιαπωνία (10,5), Μόσχα, ΕΣΣΔ (10,4), Πεκίνο, Κίνα (10,4), Λίμα, Περού (9,1) και Τιεντσίν, Κίνα (9,1).

Μόνον έξι από τις 25 αυτές πόλεις βρίσκονται σε αναπτυγμένες χώρες. Ο συνολικός αριθμός τους το 1950 ανερχόταν σε 42 εκατομμύρια. Μέχρι το 2000 θα έχει αυξηθεί κατά 36 ακόμη εκατομμύρια. Οι 19 πόλεις στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες είχαν συνολικά πληθυσμό 58 εκατομμύρια το 1950. Μέχρι το 2000 θα αυξηθούν κατά 203 ακόμη εκατομμύρια κατοίκους.

Παγκόσμια, η μετάβαση από τις αγροτικές περιοχές στις αστικές έχει συγκλονιστικές διαστάσεις. Ο αστικός πληθυσμός

στις βιομηχανικές περιοχές θα αυξηθεί από 450 εκατομμύρια σε 1 δισεκατομμύριο μεταξύ 1950 και 2000 και στις λιγότερο αναπτυγμένες περιοχές από 300 εκατομμύρια στα 2 δισεκατομμύρια περίπου.

Σύμφωνα με τις προβλέψεις, η διόγκωση της μετακίνησης των πληθυσμών προς τις αστικές περιοχές θα συνεχιστεί και μετά το 2000. Ο πληθυσμός στις πόλεις των βιομηχανικών χωρών θα ξεπεράσει το 1,2 δισεκατομμύριο μέχρι το 2025, ενώ ο πληθυσμός των πόλεων των σημερινών λιγότερο αναπτυγμένων χωρών θα φθάσει τα 3,9 δισεκατομμύρια.

Μ' όλο που η μετακίνηση επηρεάζει όλες τις περιοχές του κόσμου, ο αντίκτυπός της θα είναι λιγότερο σοβαρός σε μερικές περιοχές μεταξύ των οποίων οι ΗΠΑ και η Δυτική Ευρώπη, οι οποίες ήταν ήδη πολύ αστικοποιημένες από το 1950. Η μετακίνηση είναι ισχυρότερη σε μερικές βιομηχανικές περιοχές όπως η ΕΣΣΔ και η Ανατολική και Νότια Ευρώπη. Όλες οι αναπτυγμένες περιοχές θα τελειώσουν τον αιώνα με τα δύο τρίτα ή και πλέον του πληθυσμού τους να μένει σε αστικές περιοχές.

Αρκετές λιγότερο αναπτυγμένες περιοχές θα εξακολουθήσουν να παρουσιάζουν ποσοστό αστικοποίησης μικρότερο του 50 τοις εκατό στο τέλος του αιώνα. Σ' αυτές περιλαμβάνεται το μεγαλύτερο μέρος της Αφρικής, η Νότια και Νοτιοανατολική Ασία κι η Κίνα. Αυτό αντικατοπτρίζει το γεγονός ότι οι περισσότερες από τις περιοχές αυτές όπως λ.χ. η Δυτική Αφρική – με ποσοστό αστικοποίησης 10 τοις εκατό το 1950 – ήταν υπερβολικά αγροτικές σχετικά πρόσφατα.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Οι διάφορες αλλαγές που συντελούνται σήμερα μέσα στο σύστημα των εργασιακών σχέσεων δεν είναι ούτε κάτι το παράξενο ούτε αποτελεί υπόθεση μόνο μιας χώρας. Ολοκληρώνονται σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες με τον ίδιο τρόπο και το ίδιο περιεχόμενο. Το θωρο καταργείται, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας παραβιάζονται, οι μισθοί μένουν στάσιμοι, η 40ωρη βδομάδα, η αργία και άλλα δικαιώματα παύουν να ισχύουν κλπ.

Είναι φανερό λοιπόν ότι αυτές οι επιλογές ξεκινούν από τα ανώτατα κλιμάκια των πολυεθνικών και των διεθνών τραπεζών και περνούν στη συνέχεια μέσα από τις κυβερνήσεις των χωρών ενιαία. Επιλογές που στοχεύουν σε ένα πράγμα. Τα περισσότερα κέρδη για τους καπιταλιστές και την όσο το δυνατόν απόλυτη υποταγή στην κυριαρχία τους.

Γι' αυτό και προσπαθούν με κάθε τρόπο να πείσουν τους εργαζόμενους πως αυτά τα κέρδη είναι για το δικό τους "καλό", για το καλό της "ανάπτυξης" αυτής της απάτης που την ονομάζουν εθνική οικονομία. Στην προσπάθειά τους αυτή χρησιμοποιούν τον κρατικό μηχανισμό, δείχνοντας έτσι ότι αυτές οι επιλογές αποτελούν την επίσημη κρατική πολιτική απέναντι στους υπηκόους του.

Από την άλλη όλα τα κόμματα προσπαθούν κι αυτά να πείσουν τους εργαζόμενους ότι για να αναπτυχθεί η χώρα, χρειάζεται να παράγει προϊόντα που να αντέχουν στον ανταγωνισμό της διεθνούς αγοράς. Κι αυτό είναι που θέλουν οι μεγαλοβιομήχανοι, οι μεγαλέμποροι, το ίδιο το κεφάλαιο. Αλλά για να γίνει αυτό θα πρέπει οι εργαζόμενοι να μάθουν να θυσιάζονται για το "εθνικό" συμφέρον, που σημαίνει ότι θα πρέπει να κλείσουν πολλές ακόμα μικροεπιχειρήσεις και να πεταχθούν στο δρόμο πολλές χιλιάδες ακόμα εργαζόμενοι και νεολαίοι.

Φυσικά εδώ είναι δυνατόν να περιμένουμε από το μεγάλο κεφάλαιο να μας πει ότι σήμερα οι πολυεθνικές και τα τραστ έχουν παραρτήματα σε όλες τις καπιταλιστικές και αναπτυσσόμενες χώρες που μέσω αυτών ελέγχουν κάθε κλάδο της οικονομίας αυτών των χωρών. Ότι οι πολυεθνικές και τα τραστ είναι που ανεβάζουν και κατεβάζουν τις κυβερνήσεις, που ιδρύουν τεράστιους διεθνείς οργανισμούς, όπως η Ε.Ο.Κ., για να ασκούν τον έλεγχό τους σε όλες τις χώρες ταυτόχρονα και για να υλοποιούνται οι αποφάσεις τους με ενιαίο τρόπο στις χώρες αυτές. Ότι όταν κλείνουν διάφορες επιχειρήσεις εκείνοι που δεν πρόκειται ποτέ να πληρώσουν είναι οι καπιταλιστές αλλά οι εργαζόμενοι. Ότι οι αυξήσεις των κερδών των καπιταλιστών έρχονται πάντα σε βάρος του εισοδήματος των εργαζόμενων.

Λένε όμως ότι προσπαθούν να διευρύνουν την απασχόληση και να μεγαλώσουν το εργατικό εισόδημα.

Ωστόσο, μερικά παραδείγματα από καπιταλιστικές χώρες μας δείχνουν το αντίθετο.

Στη Γαλλία προωθήθηκε ένας νόμος που καταργεί την πληρωμή των υπερωριών, επιβάλλει την Κυριακάτικη εργασία, τη νυχτερινή εργασία για τις γυναίκες και προβλέπει την ανασπλήρωση του "χαμένου μισθού εργασίας" (από απεργίες κλπ.). Κι αν προσθέσει κανείς και την ανεργία που υπάρχει κύρια στη νεολαία, τότε η κατάσταση είναι αφόρητη.

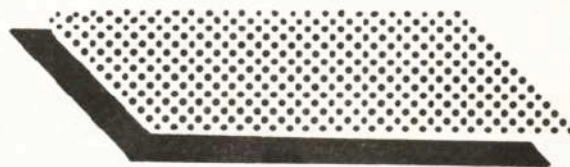
Στη Δυτική Γερμανία με νόμο που εφαρμόζεται από την 1η Ιουλίου 1987 κατοχυρώνεται επίσημα η μερική απασχόληση, που χτυπάει ειδικά τους μαθητευόμενους εργάτες που οι εργοδότες τους θέλουν να τους εκμεταλλεύονται χωρίς όρια και περιορισμούς. Γιατί σύμφωνα με το νόμο οι ώρες απασχόλησης δεν είναι λιγότερες από 4 την ημέρα, κατά μέσο όρο. Πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί ο εργοδότης να χρησιμοποιήσει τον εργαζόμενο όσες ώρες θέλει (αρκεί να είναι λιγότερες από 40 ώρες τη βδομάδα, κατά μέσο όρο) με μισό μισθό.

Στις Ε.Π.Α. 25 εκατομμύρια άνθρωποι είναι έκτακτοι εργαζόμενοι, δηλαδή το 30% περίπου του συνολικού αριθμού των εργαζόμε-

νων στη μεταποιητική βιομηχανία. Αλλά το μεγάλο πρόβλημα είναι η μαύρη δουλειά, δηλαδή, η μίσθωση εργαζόμενων μέσω μιας άλλης επιχείρησης που κάνει ειδικά τη δουλειά αυτή. Όταν μια εταιρία απολύει όλους τους εργαζόμενους που απασχολεί, μια άλλη εταιρία τους προσλαμβάνει, χωρίς καμιά υποχρέωση ή ελάχιστες υποχρεώσεις και τους στέλνει για δουλειά στην επιχείρηση που τους είχε απολύσει ή σε άλλη επιχείρηση. Μ' αυτό τον τρόπο τ' αφεντικά εξασφαλίζουν από τη μια το να μην πληρώνουν τις κοινωνικές παροχές που προβλέπονται από τις συμφωνίες με τα διάφορα συνδικάτα και από την άλλη την απαλλαγή από προβλήματα ανεργίας, διεκδικήσεων κλπ.

Στην Ιαπωνία το 75% των εργαζόμενων δουλεύει σε περιστασιακές δουλειές, καταρρίπτοντας έτσι το παρामीθι για την εφ' όρου ζωής απασχόληση στη χώρα αυτή. Γιατί κι εκεί οι απολύσεις και η ανεργία βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Το "Ιαπωνικό θαύμα" όπως και πριν έτσι και τώρα στηρίζεται στην υποδούλωση και την εξαθλίωση του εργαζόμενου λαού.

Να λοιπόν την τύχη που μας επιφυλάσσει η ανάπτυξη του καπιταλισμού σε όλο τον κόσμο. Ένα κανονικό σκλαβοπάζαρο, όπου οι εργαζόμενοι έχουν μόνο το δικαίωμα να χρυσώνουν τις αλυσίδες τους.

Ε.Σ.Σ.Δ.: ΠΡΩΤΗ ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΟΠΛΩΝ

Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσίευσε πρόσφατα ο Αμερικανικός "Οργανισμός για τον έλεγχο των εξοπλισμών και τον αφοπλισμό" (C.A.C.D.A.) και αναδημοσίευσε ο "Οικονομικός Ταχυδρόμος", η Σοβιετική Ένωση κατέλαβε με μεγάλη διαφορά την πρώτη θέση στο διεθνές εμπόριο όπλων το 1985 (για το 1986 δεν υπάρχουν ακόμα στοιχεία). Συγκεκριμένα η ΕΣΣΔ πραγματοποίησε, σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά, το 35% των συνολικών διεθνών εξαγωγών όπλων, και ακολούθησαν στη 2η θέση οι ΗΠΑ, που πραγματοποίησαν το 25% των εξαγωγών. Ένα σημαντικό ποσοστό των εξαγωγών που πραγματοποιεί η ΕΣΣΔ κατευθύνεται στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες του κόσμου, για τις οποίες, με εξαίρεση την Ανατολική Ασία, αποτελεί τον κύριο προμηθευτή οπλικών συστημάτων.

ΧΩΡΙΣ ΣΧΟΛΙΑ

"3.500 πόρνες, ηλικίας από 14 έως 70 χρόνων, εξασκούν το επάγγελμά τους στις μεγάλες πλατείες της Μόσχας".
Εφημερίδα "σοβιέτοκαγια Ροσίγια"

"Εκατοντάδες γυναίκες ελευθερίων ηθών (σικ) από ολόκληρη την Ε.Σ.Σ.Δ. κατέκλυσαν το τουριστικό συγκρότημα Νταγκόμις στην Μαύρη Θάλασσα τους καλοκαιρινούς μήνες. Οι αρχές αδυνατούν να σταματήσουν αυτή την εισβολή".

εφημερίδα "Κοσμομόλοκαγια Πράβντα"

ΕΣΣΔ: ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ SMOT

Τη στιγμή που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης δε χάνουν τη παραμικρή ευκαιρία για να υμνήσουν το Γκορμπατσώφικό φιλελευθερισμό, εμείς, από τη μεριά μας προτιμούμε να σας ενημερώσουμε για τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με το ελεύθερο σοβιετικό συνδικάτο SMOT (Ελεύθερη Πανεπαγγελματική Ένωση Εργαζομένων). Μερικοί απ' τους ιδρυτές και τους αγωνιστές του SMOT αποφυλακίστηκαν χάρη στις πιέσεις που ασκήθηκαν σε διεθνές επίπεδο: Οι Βολοχόνσκι, Ευδοκίμοφ και Σκβίροκν αφέθηκαν ελεύθεροι το Φλεβάρη, ο Σεντέρωφ το Μάρτη. Μερικοί δεν πρόκειται να ξαναδούν ποτέ το φως της ελευθερίας: ο Μαρκ Μορόζωφ κι ο Ανατόλι Μαρτσένκο πέθαναν κρατούμενοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης τον Αύγουστο και τον Δεκέμβρη του 1986, αντίστοιχα. Υπάρχουν όμως και εκείνοι που εξακολουθούν να κρατούνται. Ανάμεσά τους οι:

ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΣΚΟΜΠΩΦ, από τους πρωτεργάτες της Κομμούνας του Λένινγκραντ, έχει επανειλημμένα διωχθεί απ' το 1976 μέχρι σήμερα και εκτός από κάποια σύντομα διαστήματα, τα 11 αυτά χρόνια τα έχει περάσει στις φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στις 4 Μάη 1983 κρίθηκε ένοχος "αντισοβιετικής δράσης και προπαγάνδας". Πρόσφατα μεταφέρθηκε στην ψυχιατρική φυλακή του Λένινγκραντ. Ακόμη και οι στενοί συγγενείς του έχουν πα πάψει να του συμπαραστέκονται, φοβούμενοι τις συνέπειες.

ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΣΙΤΙΝΣΚΥ. Όπως και ο προηγούμενος, είναι μέλος του κεντρικού συμβουλίου του SMOT. Κρατείται κι' αυτός στην ψυχιατρική φυλακή του Λένινγκραντ.

ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΓΚΕΡΣΟΥΝΙ. Παλιός αγωνιστής, έχει γνωρίσει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Στάλιν και του Μπρέζνιεφ, καθώς και τα ψυχιατρικά κολαστήρια του Αντρέοφ. Πρόσφατα του απαγόρευσαν να δέχεται επισκέψεις.

ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΚΛΕΜΠΑΝΩΦ. Ιδρυτικό μέλος του πρώτου ελεύθερου συνδικάτου. Φυλακισμένος από το 1978, έχει μεταφερθεί πρόσφατα στο ψυχιατρείο της Μακέγιεφκα, της πόλης όπου γεννήθηκε.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΚΟΜΠΑΚΑ. Φυλακισμένος κι' αυτός απ' το 1978, μεταφέρθηκε πρόσφατα σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Η ποινή του λήγει το 1996!

ΑΠΑΙΤΕΙΣΤΕ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥΣ

γράφοντας στον

Mikhail Gorbachev

Kremi

Moskva - U.R.S.S.

Στείλτε, αν θέλετε, αντίγραφο του γράμματός στην:

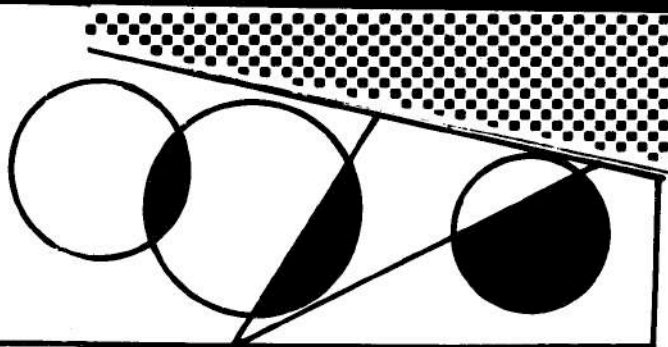
ASSOCIATION SOLIDARITE - SMOT

5 Rue Thomas Couture

95400 Villiers - Le - Bel

France

(Οι πληροφορίες πεοέρχονται από το Περιοδικό ΙΖΤΟΚ, Σεπτέμβρης 1987).

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

(Τα στοιχεία είναι από το περιοδικό "Νέα της Μόσχας" Τεύχος της 21.10).

Στις 27 του Σεπτεμβρίου ο νεαρός φοιτητής της Ιατρικής, Βλαντιμίρ (δεν αναφέρεται επίθετο), παρουσιάστηκε στην αμερικανική πρεσβεία και ζήτησε να παραδώσει μια επιστολή (που όπως αποδείχτηκε αργότερα, περιείχε πρόταση δημιουργίας σοβιετοαμερικανικής επιτροπής φοιτητών με στόχο τη σύμφιξη των σχέσεων των δύο λαών). Οι αμερικάνοι φρουροί της πρεσβείας, προφανώς προσαρμοσμένοι στις αρχές της "μεγάλης σοσιαλιστικής πατρίδας" και σε ένδειξη "καλής θέλησης" και "διεθνοτικής αλληλεγγύης" παρέδωσαν τον Βλαντιμίρ σε διερχόμενα σοβιετικά όργανα της τάξεως, τα οποία και τον οδήγησαν στο παρακείμενο αστυνομικό τμήμα και καθώς "έχουσιν γνώσιν οι φύλακες", εκεί βρισκόταν ήδη ψυχίατρος, ο οποίος επιτόπου διέγνωσε ψυχοπάθεια και ο Βλαντιμίρ βρέθηκε σε ψυχιατρείο.

Όμως τώρα πα, η Σοβιετία είναι η χώρα της "γκλάνοστ" και της "περεστρόικα". Τα πάντα βλέπουν το φως. Μόλις η ιστορία μαθεύτηκε, επανεξετάσθηκε ο Βλαντιμίρ και κρίθηκε απολύτως υγιής, ενώ ο "κακός" ψυχίατρος τιμωρήθηκε. Για άλλη μια φορά το καλό και το δίκαιο θριάμβευσαν στην "μεγάλη σοσιαλιστική πατρίδα".

ΠΡΑΞΗ ΑΝΤΙΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ:

Το Νόμπελ Λογοτεχνίας για το 1987 απονεμήθηκε στο Ρώσο ποιητή Ιωσήφ Μπρόντσκι. Ο Μπρόντσκι είναι πρώην τρόφιμος στρατόπεδου καταναγκαστικής εργασίας και ψυχιατρικής κλινικής, ενώ τώρα ζει εξόριστος στη Νέα Υόρκη.

Όπως ο ίδιος έχει δηλώσει, από πολύ μικρός αισθάνθηκε την κοινωνική καταπίεση και τον αντισοβιετισμό (είναι εβραίος) της σοβιετικής κοινωνίας. Στα 15 του αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σχολείο και να κάνει διάφορες δουλειές, όπως βιομηχανικός εργάτης, υπάλληλος νεκροτομείου, εργάτης γεωλογικής αποστολής, θερμαστής

σε πλοίο και συνολικά 13 δουλειές σε 8 χρόνια, γεγονός που χρησιμοποιήθηκε ως ενοχοποιητικό στοιχείο στη δίκη του το 1964, προκειμένου να αποδειχτεί ότι ήταν "λούμπεν στοιχείο".

Κλείστηκε δύο φορές σε ψυχιατρείο και καταδικάστηκε σε 18μηνη εκτίπιση σε στρατόπεδο εργασίας με τις κατηγορίες ότι "έγραφε πορνογραφική και αντισοβιετική ποίηση", ότι "διέφθειρε την νεολαία" και αποτελούσε "κοινωνικό παράσιτο".

Το πρώτο νοσοκομείο με πληρωμή στην ΕΣΣΔ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ σοβιετικό νοσοκομείο για ασθενείς που θα πληρώνουν, άρχισε να λειτουργεί στη Μόσχα, όπως έγραψε η ιατρική εφημερίδα «Μεντσίσκαγια Γκαζέτα». Η εφημερίδα προσθέτει ότι το ολοκαίνουργιο κτίριο, δυναμικότητας 120 κλινών διαθέτει, πράγμα ασυνήθιστο για νοσοκομεία, όλες τις ανέσεις ενός σπιτιού, περιλαμβανομένων ειδικά θερμαινόμενων πάγκων για μασάζ, απομονωμένες αίθουσες ανάπαυσης, ενώ στις τέσσερις πτέρυγες του νοσοκομείου κυριαρχούν διαφορετικοί χρωματισμοί.

Η εφημερίδα προσθέτει ότι το νοσοκομείο είναι αυτοχρηματοδοτούμενο και η θεραπεία σε κάθε μονόκλινο ή δικλινο δωμάτιο κοστίζει περίπου 10 ρούβλια, 2.300 δραχ. την ημέρα, για παραμονή, το ανώτερο, 21 ημερών.

Η ιατρική περίθαλψη είναι δωρεάν σε ολόκληρη την Σοβιετική Ένωση, αλλά οι οικονομικοί πόροι των νοσοκομείων είναι πολύ περιορισμένοι και οι ελλείψεις στα ιδρύματα αυτά, πολλές. Σύστημα πληρωμής υπάρχει ήδη σε ορισμένες κλινικές, όπου οι ασθενείς πληρώνουν για επίσκεψη σε γιατρούς, αλλά η επακόλουθη περίθαλψη παρέχεται δωρεάν.

Σοβιετική Αρμενία: Διαδηλώσεις

Στις 17 Οκτώβρη 3.000 Σοβ. Αρμένιοι διαδήλωσαν στην Εριβάν ζητώντας το κλείσιμο χημικού εργοστασίου της περιοχής και ενός σταθμού πυρηνικής ενέργειας. Τον τελευταίο καιρό έχουν επιτραπεί στην ΕΣΣΔ ορισμένες διαμαρτυρίες για περιβαλλοντολογικά θέματα. Την επόμενη μέρα, 18 Οκτώβρη, διαδήλωση στην ίδια πόλη για την «υποστήριξη εθνικών δικαιωμάτων των Αρμενίων» διαλύθηκε από την αστυνομία.

Τοξικό νέφος διώχνει 20.000 απ' τα σπίτια τους

NANTH

ΕΙΚΟΣΙ χιλιάδες άτομα υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους στη Δυτική Γαλλία, εξαιτίας τοξικού νέφους που δημιουργήσε πυρκαγιά που ξέσπασε σε αποθήκη λιπασμάτων.

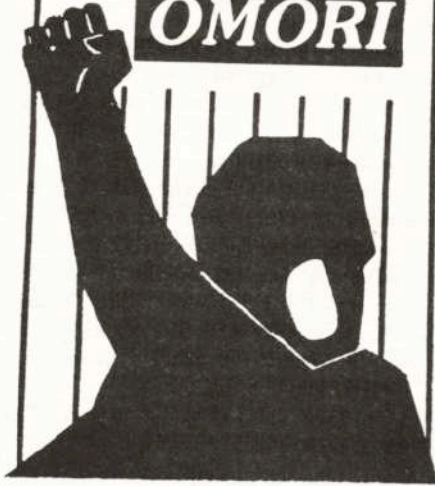
Το «εξαιρετικά τοξικό», κατά τις ανακοινώσεις των αρχών νέφος, μήκους 15 χιλιομέτρων, πλάτους 5 χιλιομέτρων και ύψους 250 μέτρων, περιείχε ατμούς χλωρίου και αζώτου που μπορούν να προκαλέσουν εγκαύματα στο ανα-

πνευστικό σύστημα.

Η τοξικότητα του νέφους μειώθηκε αργότερα. Τρία άτομα μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, ανακοίνωσε η αστυνομία, που κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην περιοχή.

Οι κάτοικοι των γύρω περιοχών δυτικά του ποταμού Λίγηρα, διατάχθηκαν να κλειδώσουν τα αυτοκίνητά τους και να καταφύγουν σε σχολεία και άλλα δημόσια κτίρια, μέχρι να περάσει το νέφος.

ΛΕΦΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΟΜΟΡΙ

ΤΟΚΙΟ

Η αστυνομία του Τόκιο ανέκρινε χτες μια 38χρονη Γαπινέζα σε σχέση με το θάνατο πέντε παιδιών της. Η αστυνομία πιστεύει ότι η Τασίκα Κικούτσι στραγγάλισε το μικρότερο από τα παιδιά της, ένα αγοράκι, στα μέσα Απριλίου, άμεσα μόλις το γέννησε σε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι στα περίχωρα του Τόκιο.

Τα πτώματα των πέντε παιδιών βρήκε ο 40χρονος πατέρας τους, πίσω από το ψυγείο του σπιτιού τους. Η Κικούτσι φέρεται ότι είπε στην αστυνομία πως σκότωσε τα παιδιά της επειδή δεν είχε αρκετά χρήματα για να τα ανατρέψει.

Περισσότεροι από ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι — το 1/5 του πληθυσμού της γης — είναι κυριολεκτικά άστεγοι ή ζουν σε άθλιες συνθήκες και ανθυγιεινό περιβάλλον. Εκató εκατομμύρια άτομα δεν έχουν καθόλου κατοικία, κοιμούνται σε δρόμους, κάτω από γέφυρες, σε οικόπεδα, σοκάκια και κατώφλια.

Στον αναπτυσσόμενο κόσμο πάνω από 700 εκατ. άνθρωποι ζουν σε συνθήκες απόλυτης ή σχετικής φτώχειας. Το 50-80% του αστικού πληθυσμού αυτών των χωρών και το 21-60% των κατοίκων σε 16 από τις μεγάλες πόλεις τους ζει σε τρώγλες ή παραπήγματα.

Η «μικρή» Πράβντα για τα ψυχιατρεία

ΜΟΣΧΑ

Η ΚΟΜΣΟΜΟΛΣΚΑΓΙΑ Πράβντα αναφέρθηκε στον καταχρηστικό εγκλεισμό ατόμων σε ψυχιατρεία, πολλά από τα οποία είναι υγιέστατα, μετά από φιλοδωρήματα που πήραν οι γιατροί. Η εφημερίδα προσθέτει ότι οι ανακριτές που δουλεύουν εδώ και δυο χρόνια πάνω στις υποθέσεις, προσκρούουν πάνω σε σοβαρά εμπόδια και δυσκολεύονται να διαλευκάνουν τις υποθέσεις αυτές.

Η εφημερίδα της νεολαίας αναφέρει την περίπτωση μιας κατοίκου του Λένινγκραντ που στάλθηκε στο ψυχιατρείο επειδή «αποφάσισε να αγωνιστεί για τη δικαιοσύνη» στο χώρο δουλειάς της. Ο προϊστάμενός της είχε δηλώσει: «Είναι φανερό πως είναι άρρωστη. Αναζητεί την αλήθεια και επιδιώκει συγκρούσεις με τους επικεφαλής της».

ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΗ"

Στις 22 Σεπτέμβρη στις Βρυξέλλες, ο Επίτροπος Βιομηχανίας της Ε.Ο.Κ. Νάργιες παρουσίασε στους Υπουργούς των 12 ένα σχέδιο για την ριζική ανασυγκρότηση της Βιομηχανίας χάλυβα της Ε.Ο.Κ. Σύμφωνα μ' αυτό το σχέδιο θα πρέπει η συνολική παραγωγή χάλυβα να μειωθεί κατά 30 εκατ. τόνους μέχρι το 1990, πράγμα που σημαίνει συνολική μείωση των θέσεων εργασίας στον κλάδο κατά 80.000 άτομα. Ο Νάργιες ζήτησε μέχρι της 30 Νοέμβρη να του δοθούν προτάσεις για κλείσιμο ορισμένων μονάδων, αλλιώς δεν θα δεχτεί την παράταση του συστήματος ποσοστόσεων για τα προϊόντα χάλυβα που ισχύει σήμερα. Ήδη ξεκίνησε το παζάρι και φυσικά ο ανταγωνισμός μεταξύ των διαφόρων κρατών της Ε.Ο.Κ. και των χαλυβουργικών βιομηχανιών τους. Όμως δεν είναι μόνο ο κλάδος του χάλυβα. Είναι ολόκληρη η αλυσίδα που κινείται απ' αυτόν. Και είναι, προπαντός, και κάποιοι άλλοι κλάδοι που περιμένουν τη σειρά τους στο "πρόγραμμα ανασυγκρότησης" της Ε.Ο.Κ. Εκείνοι όμως που θα "πληρώσουν" αυτό το πρόγραμμα, όπως και όλα τα καπιταλιστικά προγράμματα, είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, οι μισθωτοί σκλάβοι, που θαρριχτούν άλλη μια φορά στην ανεργία.

ΟΙ ΚΑΝΑΚ ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΑΝΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Οι Γάλλοι ιμπεριαλιστές που κατέχουν την Νέα Καληδονία, ένα νησί στον Ειρηνικό 20.000 χλμ. μακριά από την Γαλλία, επέβαλαν στους κατοίκους δημοψήφισμα με το ερώτημα να μείνει ή όχι το νησί κάτω από την Γαλλική κυριαρχία. Το δημοψήφισμα που διεξήχθη στα μέσα του Σεπτέμβρη αποτέλεσε κι' αυτό, όπως και οι προηγούμενες ενέργειες των Γαλλικών κυβερνήσεων, έναν ελιγμό για την παραμονή του νησιού κάτω από την Γαλλική αποικιοκρατία. Για να διαπιστώσουμε την κομπίνα που παίχτηκε σ' αυτό το δημοψήφισμα είναι αρκετό το γεγονός ότι μόνο το 42,5% των κατοίκων του νησιού αποτελούνται από αυτόχθονες κατοίκους Κανάκ. Οι Γάλλοι αποικιοκράτες φρόντισαν όλα αυτά τα χρόνια ώστε να μείνουν οι Κανάκ μια μειοψηφία. Κι' αυτό έγινε με τις μαζικές μεταναστεύσεις Γάλλων στο νησί καθώς και άλλων μεταναστών. Στο δημοψήφισμα μπορούσαν να λάβουν μέρος όλοι οι κάτοικοι που παρέμεναν στο νησί πάνω από 3 χρόνια. Έτσι ήταν επόμενο να βρίσκονται στην μειοψηφία οι κάτοικοι που είναι ενάντια στην Γαλλική αποικιοκρατία. Και φρόντισαν επίσης γι' αυτό οι αποικιοκράτες με τις γνωστές μεθόδους της εξαγοράς και της τρομοκρατίας. Κατά την διάρκεια του δημοψηφίσματος στο νησί βρίσκονταν περίπου 6.000 Γάλλοι στρατιώτες που έδιναν τον τόνο ενός ανοικτού πολέμου ενάντια στους Κανάκ. Το δημοψήφισμα υπήρξε ένας ελιγμός των ιμπεριαλιστών που απέβλεπε στην ενίσχυση της κυριαρχίας του πάνω στη νησί καθώς και στην εξαπάτηση της διεθνούς κοινής γνώμης. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος συνοδεύτηκε με έβγαλε νικητές του Γάλλους ιμπεριαλιστές συνοδεύτηκε με ιαχές για "νίκη της δημοκρατίας στην Νέα Καληδονία" εκ μέρους του πρωθυπουργού Ζακ Σιράκ. Πίσω απ' αυτήν την νίκη κρύβονται τα μεγάλα συμφέροντα των Γάλλων και των άλλων Δυτικο-Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που χρειάζονται την περιοχή για 3 κυρίως λόγους:

ΠΡΩΤΟ για να εξασφαλίσουν την ελεύθερη κυκλοφορία του στόλου τους, συμπεριλαμβανομένου και του στόλου που είναι εφοδιασμένος με πυρηνικά όπλα, στο σύνολο της περιοχής του Νότιου Ειρηνικού. Γι' αυτό εξ' άλλου έχουν ένα δίκτυο από στρατιωτικές βάσεις και από τηλεπικοινωνιακούς διαστημικούς σταθμούς.

ΔΕΥΤΕΡΟ, για να διατηρήσουν ένα δίκτυο για τις δοκιμές των στρατηγικών τους όπλων. Οι δοκιμές των πυρηνικών όπλων αποτελούν το κυριότερο στρατιωτικό ενδιαφέρον των Γάλλων ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Αυτό αφορά κύρια τις πυρηνικές δοκιμές που γίνονται στο νησί Μπουρουνόρα της Πολυνησίας.

ΤΡΙΤΟ, με την παρουσία και την κυριαρχία τους στην περιοχή εμποδίζουν την ΕΣΣΔ ν' αποκτήσει διευκολύνσεις και Βάσεις.

Πέρα όμως απ' αυτά, η Νέα Καληδονία είναι ακόμα ένα νησί τεράστιας οικονομικής σημασίας για τους Γάλλους ιμπεριαλιστές. Εκεί βρίσκεται το 43% των παγκόσμιων αποθεμάτων νικέλιου. Το κόστος εξαγωγής του από τη γη είναι πολύ μικρό και οι Γάλλοι καπιταλιστές αποκομίζουν τεράστια κέρδη. Επίσης στο νησί υπάρχουν χρώμιο, μαγγάνιο, κοβάλτιο και άλλα μέταλλα στρατηγικής σημασίας, που χρησιμοποιούνται στην πολεμική βιομηχανία, στην αεροναυτική, στην ηλεκτρονική κ.λπ.

Η δημοκρατία λοιπόν για την οποία ενδιαφέρεται ο Ζακ Σιράκ δεν είναι άλλη από την δημοκρατία του κεφαλαίου και των αφεντικών.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση οι αυτόχθονες κάτοικοι του νησιού, οι Κανάκ, παλεύουν για να διώξουν τους Γάλλους ιμπεριαλιστές και να αποκτήσει το νησί την ανεξαρτησία του. Το 1984 δημιουργήθηκε το "Μέτωπο για την Εθνική Απελευθέρωση του Κανάκ" που περιλαμβάνει όλες τις δυνάμεις που παλεύουν ενάντια στους Γάλλους ιμπεριαλιστές. Ξεσκεπάζοντας την κομπίνα των Γάλλων ιμπεριαλιστών το Μέτωπο έριξε το σύνθημα για μπουκοτάρισμα του δημοψηφίσματος. Το μπουκοτάρισμα είχε μεγάλη επιτυχία, αν ληφθεί υπόψη ότι το 83% των Κανάκ απείχε. Μετά το δημοψήφισμα ο δικαίος αγώνας των Κανάκ συνεχίζεται και σ' αυτόν τον αγώνα όλοι οι αναρχικοί κι' ελευθεριακοί είμαστε αλληλέγγυοι.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ραδιενέργεια από τις βάσεις των ΗΠΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ.—

Πηγές ραδιενεργού μόλυνσης είναι τρεις αμερικανικές βάσεις που βρίσκονται στο έδαφος της Τουρκίας. Αυτό προκύπτει από απόρρητη αναφορά του Πενταγώνου. Αποσπάσματα της αναφοράς δημοσίευσε η τουρκική εφημερίδα «Τσουμχουριέ».

Η εφημερίδα παρατηρεί ότι η μόλυνση από ραδιενέργεια συνεχίζεται εδώ και δέκα χρόνια, όσο βρίσκονται αποθηκευμένες ραδιενεργές ουσίες στις αεροπορικές βάσεις των ΗΠΑ στην Άγκυρα, στο Μπαλκεσίρ και στην Κωνσταντινούπολη.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΔΑΝΙΑ

Στις 8 Αυγούστου 1987 συναντηθήκαμε με τον υπεύθυνο διεθνών σχέσεων της Αναρχικής Ομοσπονδίας της Δανίας Peter Bach και στη συζήτηση που είχαμε μαζί του, μας έδωσε αρκετά στοιχεία τα οποία και δημοσιεύουμε.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Η Δανία ανήκει στις Σκανδιναβικές χώρες. Είναι μια μικρή χώρα με 5 εκατομμύρια κατοίκους. Οι μεγαλύτερες πόλεις της είναι η πρωτεύουσα Κοπεγχάγη με 2 εκατομμύρια, το Άαρχους και το Ρόντερς.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η κυβέρνηση αποτελείται από 4 κόμματα. Το Συντηρητικό, το Αριστερό Σοσιαλιστικό (αγροτικό), το Χριστιανοδημοκρατικό και το Κεντρώο Δημοκρατικό. Στη Βουλή, που αποτελείται από 179 βουλευτές, ο συνασπισμός αυτός υποστηρίζεται από το Ριζοσπαστικό και από το Προοδευτικό Κόμμα και όλοι μαζί αντιπροσωπεύουν το 55% των συνολικών ψήφων. Στην αντιπολίτευση βρίσκονται το Σοσιαλιστικό Λαϊκό Κόμμα (κομμουνιστικής απόχρωσης) και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Το σοβιετόφιλο Κομμουνιστικό Κόμμα έχει 17.000 μέλη και αντιπροσωπεύει το 2% των ψήφων, αλλά δεν είναι στη Βουλή. Αποτελείται από δυο ρεύματα. Από τη μια, το ρεαλιστικό ρεύμα που προσπαθεί να δώσει στο κόμμα μια οικολογική χροιά και από την άλλη, το συνδικαλιστικό ρεύμα που αποτελείται κι αυτό από δυο άλλες τάσεις. Από τη μια τη σοσιαλδημοκρατική τάση, η οποία κρατάει τις σφραγίδες στο κόμμα και το ελέγχει και που εκδίδει μια εφημερίδα που μοιάζει πολύ με την αγγλική "SUN", με ανύπαρκο πολιτικό περιεχόμενο και από την άλλη λίγους συνδικαλιστές που προέρχονται κύρια από την παλιά φρουρά του Κομμουνιστικού Κόμματος και που διαρκώς πέφτουν σε συμβιβασμούς. Ωστόσο στους κόλπους αυτών των ρευμάτων και τάσεων του Κ.Κ. βρίσκονται διάφοροι νεαροί που διέπονται από καθαρά ακτιβιστικό πνεύμα. Υπάρχει ακόμα το Σοσιαλιστικό Κόμμα Εργατών (Τροτσκιστές), που αποσχίστηκε στο παρελθόν από το Κ.Κ. και εκδίδει την καλύτερη αριστερή εφημερίδα στη Δανία. Να σημειωθεί ότι το Αριστερό Σοσιαλιστικό Κόμμα, που είναι στην κυβέρνηση, είχε αποσχιθεί κι αυτό στο παρελθόν από το Κ.Κ. Αποτελείται κι αυτό από δυο τάσεις, από τις οποίες αυτή που έχει τη μεγαλύτερη επιρροή είναι η συμβουλευτική τάση. Υπάρχει ακόμα το Κομμουνιστικό Κόμμα Μαρξιστών-Λενινιστών, που έχει περίπου 200 μέλη και ασχολείται με προπαγάνδα στην επαρχία και στους εργάτες. Συγκρούεται από τη μια με τους αναρχικούς σε θεωρητικό επίπεδο αλλά από την άλλη συνεργάζεται μαζί τους στα κοινωνικά κινήματα. Ήταν το μόνο αριστερό κόμμα που συμμετείχε στα γεγονότα των καταλήψεων. Τέλος υπάρχει και το Κόμμα Κομμουνιστών Εργατών που αποτελείται κύρια από εκπαιδευτικούς και φοιτητές. Υπάρχει μια αδιαφορία από το Δανικό λαό για την πολιτική κατάσταση. Αλλά αν και η ψηφοφορία δεν είναι υποχρεωτική στη Δανία, τα ποσοστά αποχής από τις εκλογές είναι αρκετά χαμηλά. Πιθανόν να έχουν εκλογές μέσα στο φθινόπωρο του 1987.*

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η ανεργία στη Δανία έχει φτάσει στο 10% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού αλλά δεν αποτελεί πρόβλημα, γιατί υπάρχουν επαρκείς κοινωνικές παροχές. Ο κατώτερος μισθός είναι 6.000 κορώνες. Δεν είναι αρκετά λεφτά αλλά μπορείς να ζήσεις, χωρίς να πεινάς. Για παράδειγμα ένας ανειδίκευτος σιδηροδρομικός βγάζει 12.000 κορώνες το μήνα, ενώ ένας ειδικευμένος βγάζει 18.000 κορώνες. Η φορολογία φτάνει μέχρι και το 50% επί του εισοδήματος. Δεν υπάρχει όμως αυστηρός διαχωρισμός τάξεων. Όλοι μπορούν να έχουν αυτοκίνητο, βίντεο κλπ. Γι' αυτό, όπως είπε και ο σύντροφος, υπάρχει έλλειψη ταξικής συνείδησης. Ζητιάνοι δεν υπάρχουν,

αν και γύρω από την Κοπεγχάγη υπάρχουν αρκετές φτωχογειτονιές και τελευταία έχουν αρχίσει να εμφανίζονται φτωχοί άνθρωποι.

Τον τελευταίο χρόνο πολλές απεργίες δε διοργανώνονται ούτε από τα κόμματα ούτε από τα συνδικάτα. Άλλωστε αυτά ενδιαφέρονται μόνο για τις εκλογές. Έχουν αυθόρμητο χαρακτήρα, παρ' ότι τα αιτήματά τους αφορούν μόνο τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ (AFID)

Η Αναρχική Ομοσπονδία της Δανίας ιδρύθηκε το 1970 από μερικούς αναρχικούς μαθητές και φοιτητές και ένα βετεράνο αναρχικό. Στην αρχή μέσα στην Ομοσπονδία είχε μεγάλη επιρροή μια ομάδα αναρχοκομμουνιστών, η Οργάνωση Επανάστατων Αναρχικών (ORA). Η ομάδα αυτή είχε σχέσεις και με τη Διεθνή των Αναρχικών Ομοσπονδιών (I.F.A.) και με τη Διεθνή των Αναρχοσυνδικαλιστών (I.W.A.) συνδέοντας τον εαυτό της με τη διεθνή πορεία με το ίδιο όνομα. Όταν η ομάδα αυτή διαλύθηκε, αυτοί που είχαν επιρροή μέσα στην Ομοσπονδία ήταν οι αναρχοσυνδικαλιστές αλλά με τον καιρό αποχώρησαν και ίδρυσαν την A.S.O., το Δανικό τμήμα της I.W.A. Σήμερα, η Αναρχική Ομοσπονδία της Δανίας έχει 80-100 μέλη και εκδίδει το περιοδικό "DIALOG"

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Οι αναρχικοί έχουν σχέσεις με τους καταληψίες από τους οποίους οι περισσότεροι είναι παιδιά διανοούμενων. Οι ίδιοι αυτονομάζονται αναρχικοί, σαν αντίδραση στα όσα πιστεύουν οι γονείς τους. Το πιο αναρχικό σύνθημά τους είναι: "Η ελευθερία δε χαρίζεται, καταχτιέται!". Ασχολούνται με το οικιστικό πρόβλημα, που είναι έντονο, γιατί υπάρχουν πολλά άδεια κι εγκαταλειμμένα σπίτια, ειδικά στην Κοπεγχάγη. Έτσι το έρισμα για να γίνονται καταλήψεις είναι φανερό. Οι αναρχικοί και οι καταληψίες αντιτίθενται στις προσπάθειες να πείσει τον κόσμο, ότι πρέπει να γίνει αποκέντρωση όλων των δραστηριοτήτων προς τα προάστια της Κοπεγχάγης.

DIALOG

ANARKISTISK FØDERATION I DANMARK
NR.75 1987

Tilleg om Anarkosindikalisme

ANARKISTISK FØDERATION I DANMARK

Έχουν σχέσεις ακόμα και με μια δυνατή αυτόνομη ομάδα που δεν έχει καμιά διαφορά με τους αναρχικούς και συμμετέχει σε όλες τις δραστηριότητες. Στην ομάδα αυτή συμμετέχει κι ένας συμβουλευτικός κομμουνιστής. Υπάρχει μια φεμινιστική ομάδα μόνο, οι "Βαλκυρίες" (όνομα από τη Σκανδιναβική μυθολογία) που ασχολείται με δράση ενάντια σε πορνομάγαζα κλπ. και αποτελεί το πιο δραστήριο κομμάτι των γυναικών καταληψιών. Να σημειωθεί ότι το φεμινιστικό κίνημα διακύρηξε από πέρσαι την αυτοδιάλυσή του.

Μέχρι το 1970 πολλοί αναρχικοί και άλλοι αγωνιστές είχαν μια σημαντική αντιμιλιταριστική δράση. Εκείνη τη χρονιά όμως η κυβέρνηση καθιέρωσε την πολιτική-κοινωνική θητεία και η στρατιωτική παρουσία από τότε δεν είναι ιδιαίτερα φανερή στην καθημερινή ζωή. Υπάρχει εμφανής διαχωρισμός μεταξύ στρατού και αστυνομίας. Έτσι το αντιμιλιταριστικό κίνημα σταμάτησε, γιατί ακόμα και αναρχικοί κάνουν την πολιτική-κοινωνική θητεία, μιας και έχουν ορισμένα προνόμια απ' αυτήν όπως δωρεάν εισιτήρια σε θεάματα, μεταφορές κλπ. Ο σύντροφός μας είπε πως η γνώμη του είναι ότι είναι ρεφορμιστική αυτή η στάση των αναρχικών αλλά ούτε και η Αναρχική Ομοσπονδία έχει πάρει κάποια θέση πάνω στο ζήτημα αυτό. Στη Δανία δεν υπάρχει ούτε ένας ολικός αρνητής θητείας, γιατί αυτό σημαίνει φυλάκιση. Τον ίδιο τον κάλεσαν και όταν δεν πήγε άρχισαν να του έρχονται τα πρόστιμα. Σου στέλνουν 4 φορές λογαριασμό για να πληρώσεις πρόστιμο. Όταν δεν πληρώσεις σε πάνε στη φυλακή. Μας είπε ακόμα και ένα περιστατικό με ένα Γάλλο αναρχικό που για να γλιτώσει τη θητεία στο Γαλλικό στρατό, κατέφυγε στη Δανία όπου ζήτησε πολιτικό άσυλο. Όταν γύρισε στη Γαλλία, δεν είχε καμιά ενόχληση γιατί είχε πάρει ήδη τη Δανική υπηκοότητα.

Στη Δανία δεν υπάρχει δυνατό εναλλακτικό-οικολογικό κίνημα, αν και στη δεκαετία 1970-1980 ήταν αρκετά ισχυρό, ειδικά κάποιες αντιπυρηνικές ομάδες. Αλλά όταν η κυβέρνηση διακήρυξε ότι δεν πρόκειται ποτέ να εγκαταστήσει στη χώρα πυρηνικούς αντιδραστήρες σταμάτησε και το κίνημα. Πέρσαι ελάχιστα άτομα πήγαν μια νύχτα με αναμμένα κερά μπροστά στη Σοβιετική Πρεσβεία και διαμαρτυρήθηκαν για το Τσέρνομπιλ. Οι αναρχικοί συνεργάζονται συχνά με τους εναλλακτικούς-οικολόγους, αν και οι τελευταίοι δε δέχονται καμιά αναρχική θεωρητική άποψη. Να σημειωθεί ότι το 50-60% των Δανών είναι υπέρ του NATO. Αλλά η Δανία δε δέχτηκε να συμμετάσχει στην Επιτροπή Πυρηνικού Σχεδιασμού του NATO, ενώ δεν έχει στο έδαφός της Αμερικάνικες Βάσεις.

Οι αναρχικοί έχουν στενές επαφές ακόμα και με ομάδες κρατούμενων και πρώην κρατούμενων.

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Η Αναρχική Ομοσπονδία της Δανίας έχει καλές σχέσεις με την I.F.A., (Διεθνή των Αναρχικών Ομοσπονδιών) και περισσότερο με τη Γαλλική Αναρχική Ομοσπονδία. Συμμετέχει στα Διεθνή Συνέδρια σαν παρατηρητής. Έχει επίσης σχέσεις με Αναρχικές Ομοσπονδίες, ομάδες και συντρόφους άλλων χωρών, μέσα στους οποίους και εμείς.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ

Έχουν συγκροτήσει την A.S.O., το Δανικό τμήμα της I.W.A. (Διεθνούς των Αναρχοσυνδικαλιστών). Τα πιο δραστήρια μέλη της είναι 50 περίπου και είναι στην Κοπεγχάγη. Συνεργάζονται με τη συμβουλευτική τάση του Αριστερού Σοσιαλιστικού Κόμματος, τους νεαρούς ακτιβιστές του Κομμουνιστικού Κόμματος και τους Τροτκιστές σε συνδικαλιστικό επίπεδο. Επηρεάζουν πιο πολύ τους νεαρούς αθηροδρομικούς και μεταλλεργάτες. Εκδίδουν διάφορες προσούρες και έντυπα.

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Στη Δανία υπάρχει και τμήμα του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού που εκδίδει το περιοδικό "REKYL".

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗ ΔΑΝΙΑ

Η συγκέντρωση για την 1η Μάη 1987 είχε διοργανωθεί από την A.S.O. και το είχε αναγγείλει πολλές μέρες πριν. Περίπου 200 καταληψίες πήγαν στη συγκέντρωση μαζί φορώντας όλοι μάσκες και μαύρα ρούχα. Αυτοί δεν είχαν άδεια από την αστυνομία. Η πορεία κατευθύνθηκε προς το κέντρο της Κοπεγχάγης και ειδικά προς τον πιο εμπορικό της δρόμο. Στη διαδρομή τους επιτέθηκε η αστυνομία, αλλά έσπασαν τον κλοιό της και προχώρησαν. Όταν έφτασαν στην πλατεία όπου θα γινόταν η κύρια συγκέντρωσή τους περικύκλωσε ξανά η αστυνομία. Έγιναν συγκρούσεις. Οι καταληψίες συγκέντρωσαν το πιο μεγάλο μέρος από την πλευρά της αστυνομίας, με πρόσχημα το σαμποτάζ ενάντια στα βενζινοδίκια της Σελλ πριν λίγο καιρό, αλλά και για να δείξει η ίδια στον κόσμο ότι κάτι κάνει. Συνελήφθησαν 19 άτομα αλλά αφήθηκαν ελεύθερα, αφού δεν μπορούσαν να στηριχτούν βάσιμες κατηγορίες σε βάρος τους. Ένα άτομο τραυματίστηκε σοβαρά. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν γύρω στα 5.000 άτομα, από τα οποία οι 2.000 περίπου πρέπει να ήταν αναρχικοί.

ΟΙ ΤΩΡΙΝΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Στις 11-13 Σεπτέμβρη 1987, η Αναρχική Ομοσπονδία, συγκαλέσει ένα ανοιχτό Αναρχικό Συνέδριο. Γι' αυτό το λόγο καλέσει τις 50 περίπου αναρχικές ομάδες ή παρέες συντρόφων από όλη τη Δανία, την A.S.O., το τμήμα του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, τους καταληψίες, το αναρχικό βιβλιοπωλείο του Άαρχους και ένα καφενείο της Κοπεγχάγης στο οποίο γίνονται διάφορες συζητήσεις, να συμμετάσχουν στο Συνέδριο αυτό.

Ακόμα προετοιμάζει μια αντικλογική καμπάνια, για τις ενδεχόμενες εκλογές, υποστηρίζοντας την αποχή από τις εκλογές, με διάφορους τρόπους.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ :

* Η κυβέρνηση συνασπισμού της Δανίας προκήρυξε εκλογές για τις 8 Σεπτεμβρίου 1987.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

BLACK FLAG

Στις 1 Σεπτέμβρη 1987 συναντηθήκαμε με συντρόφους από την εκδοτική ομάδα της Αγγλικής αναρχικής εφημερίδας **"BLACK FLAG"** και συζητήσαμε μαζί τους διάφορα θέματα, κύρια για το αναρχικό κίνημα στην Αγγλία.

Το 1969 μια ομάδα αναρχικών άρχισε να εκδίδει το Δελτίο του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, αλλά το 1970 μετονόμασε το δελτίο αυτό σε **"BLACK FLAG"**. Στην αρχή το περιεχόμενο της εφημερίδας περιστρεφόταν γύρω από θέματα για τους φυλακισμένους, αλλά με τον καιρό συμπεριέλαβε και άλλα θέματα κι έτσι η εφημερίδα σήμερα είναι καθαρά πληροφοριακή. Διακινεί περίπου 2.000 φύλλα, από τα οποία τα 800 μοιράζονται δωρεάν. Άλλα 2.000 φύλλα, στέλνονται σε συντρόφους, ομάδες, ομοσπονδίες κλπ. άλλων χωρών με τις οποίες η εκδοτική ομάδα έχει αναπτύξει σχέσεις κι επαφές. Στην Αγγλία συμμετέχει σε όλες τις δραστηριότητες του αναρχικού κινήματος στο Λονδίνο.

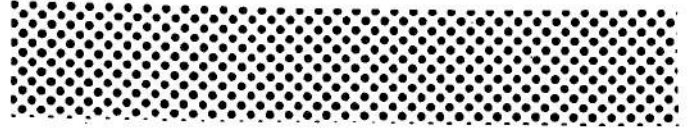
Συnergάζεται με την **DIRECT ACTION MOVEMENT (DAM)** η οποία είναι η Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία, αγγλικό τμήμα της **I.W.A.** Εκδίδει την εφημερίδα **"DIRECT ACTION"** και ο στόχος της είναι να συγκροτηθεί ένα επαναστατικό εργατικό συνδικάτο. Συnergάζεται ακόμα με το αναρχικό περιοδικό **"ANARCHY"** το οποίο εκδίδεται από το 1960, όταν κάποιοι αποχώρησαν από το περιοδικό **"FREEDOM"**. Η εκδοτική ομάδα της **"BLACK FLAG"** δε δέχεται να συνεργαστεί με το περιοδικό **"FREEDOM"**. Αυτό εκδόθηκε το 1960 και δεν έχει καμιά σχέση με την εφημερίδα **"FREEDOM"**, που εκδόθηκε το 1886 στο Λονδίνο από τον Π. Κροπότκιν. Η έκδοσή της διακόπηκε το 1940. Δε δέχονται επίσης να συνεργαστούν με τις διάφορες αναρχοεργιστικές ομάδες οι οποίες στερούνται δραστηριότητας και πρακτικής. Η εκδοτική ομάδα ασχολείται συνειδητά και με το Μαύρο Σταυρό, ο οποίος δημιουργήθηκε για τρεις λόγους: 1) την υποστήριξη σε φυλακισμένους συντρόφους, 2) την προσπάθεια για να πειστεί ο κόσμος γι' αυτή την υποστήριξη και 3) την προσπάθεια για την ανάπτυξη της διεθνοτικής αλληλεγγύης. Η δράση του Μαύρου Σταυρού δεν πε-

ριορίζεται σε διαμαρτυρίες και συγκεντρώσεις. Για παράδειγμα, βοήθησε να δραπετεύσουν πολλοί φυλακισμένοι από το καθεστώς του Φράνκο στην Ισπανία. Με τα διάφορα κοινωνικά κινήματα και τις οργανώσεις τους, η ομάδα της **"BLACK FLAG"** δε synergάζεται πάντα, παρά μόνο όταν αυτά προωθούν ζητήματα χρησιμοποιώντας την Άμεση Δράση. Μέσα σ' αυτά τα κινήματα υπάρχουν αρκετοί που χαρακτηρίζονται σαν αντιεξουσιαστές και αναρχικοί.

Για την ένοπλη πάλη μας είπαν ότι δε δέχονται την ατομική τρομοκρατία και τις ομάδες πρωτοπορείας, παρά μόνο τη μαζική βία όταν αυτή έχει ξεκαθαριστεί πότε, πού, πόσο και γιατί χρειάζεται. Θεωρούν όμως τις ένοπλες ομάδες μέρος του όλου κινήματος.

Για τα γεγονότα των τελευταίων χρόνων στο Μπρίξτον, στο Μάντσεστερ, στο Τόξτεθ και αλλού μας είπαν ότι αυτά ήταν περισσότερο αυθόρμητα παρά οργανωμένα σε πολιτική βάση και ότι αναμένονται και άλλα τέτοια γεγονότα στο μέλλον. Το ίδιο ισχύει και για το **"STOP THE CITY"**, το οποίο όμως είναι μέρα άμεσης δράσης.

Η εκδοτική ομάδα της **"BLACK FLAG"** θα ήθελε πολύ να υπάρξει στην Αγγλία μια Αναρχική Ομοσπονδία, τύπου ισπανικής **F.A.I.** του 1936. Μια Ομοσπονδία των ομάδων συγγένειας καθώς επίσης και η ύπαρξη ενός επαναστατικού συνδικάτου. Αλλά υπάρχουν αρκετοί αναρχικοί που από τη μια δε δέχονται αυτό το είδος οργάνωσης αλλά από την άλλη συμμετέχουν σε διάφορα ομοσπονδιακά σχήματα, μόνο και μόνο γιατί αυτά δε synergάζονται με άλλες τέτοιες οργανώσεις. Οι ίδιοι πιστεύουν πως τα στοιχεία που πρέπει να υπάρχουν για να συμμετέχει κάποια ομάδα στην Ομοσπονδία πρέπει να είναι η ισοτιμία, η συμμετοχή όλων στους αγώνες και κύρια η άμεση δράση.

Παλιότερα, στη δεκαετία του '50 υπήρξε μια οργάνωση, στην οποία έμπαινε όποιος ήθελε κι έτσι μπήκαν και διάφοροι προβοκატόρες. Δεν υπήρχαν κριτήρια συμμετοχής κάποιου σ' αυτήν. Η ίδια θεωρούσε τον εαυτό της σαν αναρχική οργάνωση. Έπειτα, στη δεκαετία του '60 συγκροτήθηκε μια παρόμοια οργάνωση. Αλλά στη δεκαετία του '70 δημιουργήθηκε η Οργάνωση Επαναστατών Αναρχικών που ήταν κι αυτή παρόμοια με τις άλλες δυο. Όταν αυτή διαλύθηκε, πολλοί πήγαν σε μαρξιστικές-λενινιστικές οργανώσεις. Μέσα στην οργάνωση αυτή πρωτοστατούσε ο Νικ Χηθ, που τώρα βρίσκεται στην Ομοσπονδία Αναρχοκομμουνιστών που έχει κριτήρια συμμετοχής τις γραμμές της.

Εκτός από την αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία (**DAM**) και την Ομοσπονδία Αναρχοκομμουνιστών, υπάρχει και η Ομοσπονδία **"CLASS WAR"**.

Τέλος υπάρχουν διάσπαρτες στην Αγγλία κοοπερατίβες (συνεργιστικές) που οι περισσότερες λειτουργούν σε αντιεξουσιαστική βάση.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΕΡΓΑΤΩΝ - ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Α.Τ.:Ι

ΝΟΕΒΡΗΣ
ΔΕΚΕΒΡΗΣ 1987

Δ.Ρ.Χ.:100